

SUMAR

ISTORIE LITERARĂ

Mihai CIMPOI. Cartea vieții lui Mihai Eminescu.....	3
Tudor NEDELCEA. Micul curs eminescian de istorie națională.....	9
Victor PETRESCU. Antim Ivireanul. În slujba slovei și credinței.....	17
Ștefan SUSAI. Alexandru Robot – Liviu Rebreanu.....	25

TEORIE LITERARĂ

Olesea GÎRLEA. Aspecte teoretice cu privire la conceptele de „vis” și „reverie” în studiile lui S. Freud și G. Bachelard.....	30
---	----

ISTORIE ȘI CRITICĂ LITERARĂ

Nadejda IVANOV. Personajul literar Filimon între reconstituirea sinelui și chemarea feminității.....	41
Natalia IVASÎȘEN. Vitalie Ciobanu: Etosul critic.....	51

FOLCLORISTICĂ

Tatiana POTÎNG. Prohibiții asociate ritualului funerar.....	61
---	----

ISTORIA LIMBII

Marcu GABINSCHI. Referitor la „hibrid”, „monstru”, „Janus” ș.a.m.d. și la „instabilitatea” lui în limbă.....	69
--	----

PRAGMASTILISTICĂ

Ina DRIGA. Configurația pragmatică a conectorilor argumentativi în textele dramatice moderne.....	79
--	----

SOCIOLINGVISTICĂ

Liliana BOTNARI. „Limba moldovenească” prin prisma gramaticilor lui Leonid Madan.....	90
--	----

TERMINOLOGIE ȘI LIMBAJE

Victoria FIODOROV. Statutul și tipologia limbajului juridic.....	97
--	----

LEXICOLOGIE ȘI LEXICOGRAFIE

Livia CARUNTU-CARAMAN. Adaptarea semantică a englezismelor în limba română.....	104
--	-----

RECENZII

Petru BUTUC. Studii de motivație istorică și lingvistică: Anatol Eremia. Tezaurul Toponimic Românesc. Arealul Cantemir. Chișinău – Iași, 2015, 226 pag. Și Tezaurul Toponimic Românesc. Arealul Cahul. Chișinău – Iași, 2016, 246 pag.....	111
---	-----

CRONICĂ

Florian COPCEA. Lovinescu în oglinzile posterității.....	119
--	-----

ANIVERSĂRI

Angela SAVIN-ZGARDAN. Teodor Cotelnic – bărbatul nobil, ajuns la vârsta de 85 de ani.....	125
Ion BURUIANĂ. Prima folcloristă din RSSM – Maria Savin.....	128
Teodor COTELNIC. Lingvistul de valoare – Ion Ețcu, un neogoit căutător al adevărului.....	135

Mihai CIMPOI
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
al MECC
(Chișinău)

**CARTEA VIEȚII
LUI MIHAI EMINESCU**

CARTEA VIEȚII LUI MIHAI EMINESCU

The book of Mihai Eminescu life

Abstract: The study of the acad. Mihai Cimpoi presents prolegomena to the life and work of Mihai Eminescu in chronological forms, accompanied by brief analysis of his creation periods.

The author focuses on the poet's inner biography deduced both from happenings, circumstances, from the relations with the contemporaries and from his work, according to the principle proposed by Eugen Simion: the problem „is not to explain the work by the existence of the author, but to understand how much the existence is involved in it”.

Keywords: book, (inner) biography, existential biography, personality, legend, truth, reception, historiography, being, knowledge.

Rezumat: Studiul acad. Mihai Cimpoi prezintă prolegomene la viața și opera lui Mihai Eminescu sub formă de fișe cronologice, însoțite de analize succinte ale perioadelor de creație.

Autorul pune accent pe biografia interioară a poetului, dedusă atât din întâmplări, circumstanțe, din relațiile cu contemporanii, cât și din opera sa, conform principiului propus de Eugen Simion: problema „nu e de a explica prin existența autorului opera, ci de a înțelege în ce măsură existența e implicată în operă”.

Cuvinte-cheie: carte, biografie (interioară), biografemă existențială, personalitate, legendă, adevăr, receptare, istoriografie, ființă, cunoaștere.

Tabelele cronologice ce preluadează multe ediții sunt – în majoritatea cazurilor – extrem de sumare, limitându-se la faptele crestomatice (s-a născut – a studiat – a scris – a ocupat posturi etc.), adică la ceea ce însuși poetul denumeste în *Scrisoarea I* „biografia subțire”. S-a încetățenit, din păcate, și o altă practică păguboasă: trecerea în revistă a evenimentelor biografice se calchiază după anumite biografii romanțate sau strict documentare care au impus o schemă tipologică rutinară menită să demonstreze viața marcată de sărăcie, vitregiile sorții, nebunia, indiferența contemporanilor etc.

Și Călinescu observa că „legenda vieții proletare a lui Eminescu devine o problemă psihologică și biografică de oarecare curiozitate”: „Mai toate amintirile contemporanilor, argumentează criticul, sunt născute din dorința de a explica nebunia poetului prin dezordinea vieții sau din muștrarea socialistă adusă societății de a fi lăsat pe marele ei exponent intelectual să moară de foame. Dar deși nu mai poate fi îndoială că mijloacele de existență ale poetului erau foarte modeste, nicio schimbare esențială nu se făcuse în viața sa, care continua să-și urmeze legile ei proprii, independente de orice problemă economică” (Călinescu, George, 2002, p. 179). Era o obișnuință a poetului atunci când nu lucra la redacție, de a se izola de societate, „în peștera sa” și de a se cufunda în forul său lăuntric.

S-ar părea că tabelul cronologic, care e, în fond, un *letopiseț* reactualizat, „o scriere a cursului anilor” simplificată *in extremis*, corespunde unei obiectivități maxime, dat fiind că se axează exclusiv pe o expunere de date documentare, pe un *grad zero* al (de)scrierii vieții și operei unui scriitor. Se merge pe evenimentele biografice mai importante și pe consemnarea apariției în reviste și în edituri a lucrărilor sale fundamentale și în măsura posibilității oferite de spațiu, a reacțiilor critice, a polemicilor iscate și – în unele cazuri – și a momentelor receptării postume. În accepția curentă, nu-i decât un *fișier biobibliografic*.

Totuși el deschide o carte sau o întregă serie de volume, unele reprezentând chiar o cuprindere exhaustivă, în formă definitivă de *opera omnia*, și atunci obține un spor de valoare, o semnificație aparte: e o primă introducere, chiar dacă sumară, exclusiv factică, în viața și opera unui scriitor, e o primă proiecție de lumini, fie și cu o rudimentară lampă, asupra universului artistic al acestuia: cursul evenimentelor, șirul lor fenomenologic desfășurându-se cu de la sine putere, vorbindu-ne fie și numai în chip sugestiv, printr-un apel la pregătirea intelectuală a cititorului, despre cine este autorul, despre mediul și cadrul existențial în care a trăit și despre spiritul timpului în care a creat, despre acel ineluctabil *Zeitgeist* hegelian.

Tabelul cronologic, conceput sub forma de CV birocratic de azi, operează un act de introducere, de inițiere, de stabilire inițială a punctelor de reper în cunoașterea vieții/operei – ecuație clasicizată în studiile monografice de ieri și nepărăsită nici azi, deși se manifestă în strategii exegetice mai nuanțate: cu semnalarea doar a biografemelor, cu accentul pus pe biografia interioară, cu evitarea legăturii directe, pozitivist-lansonieni a operei cu viața, cu psihanalizarea unor aspecte ale comportamentului și aplicarea unui studiu psihodiagnostic ș.a.

Fiind înrudit genetic cu schița biografică, fiind el însuși o schiță biografică strict documentară, tabelul cronologic, chiar dacă îi este dată această condiție de a se reduce la consemnarea seacă, la gradul zero al comentării critice, nu poate evita totalmente o anumită subiectivitate și o anumită primejdie – cea a limitării la anecdotic.

Pe la începutul anilor '40 ai secolului al XX-lea, înainte de a scrie biografia romanțată a lui Eminescu, G. Călinescu se referea la obișnuința unor istoriografi dezolați de a afla ce a făcut poetul în fiecare zi și de a se interesa nu de viața spirituală, ci de cea *animală*: că bea cafea, că știa să înoate, că era hirsut, că mânca mult, că avea răni pe picior și pe tot corpul și avea talpa piciorului plată, iar când vorbea mușca din mustață...

„Toate acestea, conchidea Călinescu, sunt anecdote. Din ele trebuie să scoatem figura internă a poetului, portretul său spiritual și acesta trebuie dedus mai cu seamă din operă. Adevărata viață sufletească a unui poet e înscrisă în poezia sa, iar viața zilnică e o aparență de cele mai multe ori contradictorie”. Criticul argumentează concret: „Dacă ar fi să scriem o biografie eminesciană bazată pe anecdotă, am ajunge la trista consecință să scriem istoria nebuniei lui. Mai toate amintirile contemporanilor săi sunt născute din dorința de a explica nebunia prin dezordinea vieții sau de a combate afirmația că Eminescu n-ar fi fost un om normal. Dar și aceste date patologice pot fi utilizate de un spirit analitic fin, pentru a deduce din ele forma normală a spiritului eminescian, știind că demența nu creează, ci numai tumefiază conținutul psihic preexistent” (Călinescu, George 1978, p. 26).

Tabelele cronologice de până acum, unele întocmite de eminescologi notorii (D. Vatamaniuc, I. Crețu, D. Murărașu, S. Horvat) nu au putut evita predeterminata fundamentare pe niște puncte de reper comune, din biografiile lui Maiorescu și Călinescu, care ne-au oferit moduri de abordare (declucări hermeneutice) deja clasicizate. Studiile documentare mai noi ale lui N. Georgescu și Th. Codreanu au schimbat această optică schematizată, impunând cu totul alte abordări și răsturnând aproximările privind, bunăoară, aceeași „nebunie” și diagnosticul bolii poetului. Un loc comun al prezentării biografiei lui Eminescu a fost demonstrarea mizeriei materiale în care ar fi trăit, care ar fi determinat și „pesimismul” său. Împotriva acestui mod de a înțelege lucrurile protesta Călinescu la 1931 (criticul o considera „una din legendele care denaturează o turburare chiar în înțelegerea operei sale”), Șerban Cioculescu la 1940, iar George Munteanu mai târziu venea cu notarea sumelor considerabile de bani de care dispunea. Cronograful *eminescian* a lui N. Georgescu (2018) impune, printre altele, anumite precizări documentare și se referă mai detaliat la publicistica sa.

Referindu-se la prefața semnată de A.D. Xenopol la ediția din 1893, în care acesta afirma că „l-a înnebunit țara lui, poporul lui ce nu l-a cunoscut, ce nu a vrut să facă în folosul lui, cât a trăit, nicio jertfă spre a-i procura mijloacele subzistenței, ci la lăsat să-și trăiască viața în neagra mizerie în o casă de nebunii”, Perpessicius consideră că ea exagerează până la pamflet condițiile sociale în care a trăit Eminescu. Firește, avem în cazul lui Eminescu o *predeterminare destinală*: condiția de a fi trăitor într-o societate marcată de fenomene negative pe care le-a satirizat atât în poezie, cât și în publicistică, l-a obligat să exercite o muncă grea la *Timpul*, a fost lovit de o boală gravă cu care a luptat stoic, a avut dușmani, detractori, oameni chiar din cadrul *Junimii* care nu l-au înțeles, a fost nefericit în dragoste, relațiile lui cu Veronica Micle generând bârfeli, comentarii ironice și nefiind acceptate de Maiorescu, de sora sa Harieta, de prieteni.

Or, personalitatea sa se datorește nu doar calităților excepționale cu care a fost înzestrat, ci și epocii în care i-a fost dat să creeze.

Nichita Stănescu se referea la modul de a descrie viața lui Eminescu ce frizează grotescul și absurdul în *Orfeu sau scurt tratat de geometrie a cuvintelor*: „Poate cea mai înfloritoare literatură despre literatură, ne-a oferit-o existența fizică și socială a lui Eminescu. Cele mai nemaipomenite elucubrații, cele mai mari fantasmagorii, cele mai mari indiscreții și colportări, – de la bârfa ordinară până la compasiunea sublimă –

le-a suportat existența fizică a lui Mihai Eminescu. Cred că dacă poetul ar fi putut să parcurgă măcar o parte din amănunțitele și fadele biografii pe care posteritatea i le-a dedicat, nici n-ar mai fi vrut să fie. S-a spus că era bolnav și s-a justificat prin boală talentul său; s-a identificat geniul (ce tristețe) cu nebunia; i s-au catalogat femeile, a fost măsurat cu metrul (al cărui etalon se păstrează la Londra), s-au făcut considerații despre lungimea și lățimea frunții lui; mai mult decât atât și groaznic după moarte, i s-a cântărit creierul, vai, Doamne! după moarte i s-a cântărit creierul...”

Constatările absolut contradictorii au dominat aceste fade biografii: „S-a constatat că bani, atâția câți i-ar fi trebuit, a avut, dar a fost risipitor; s-a constatat dimpotrivă că a fost sărac și umilit și neînțeles de societate, deși după moartea lui chiar și cei care nu-l văzuseră susțineau că l-au văzut cu ochii”. Constatările de felul acesta se fac și referitor la studiile sale (a putut studia la Berlin; n-a putut studia la Berlin), la muzele care l-au inspirat (*Atât de fragedă*, ironizează Stănescu, a scris-o pentru o femeie, dar a dăruit-o la trei), la înfățișarea sa (era elegant; nu era elegant), la modul în care bea (era bețiv; nu era bețiv) și altele asemenea. „În general, i s-a acreditat o viață de om ultrasensibil, trist, și, din punct de vedere al fericirii intime, de ratat”, mai notează autorul *Necuvintelor*, întrebându-se „Să fi fost oare?” și afirmând: „Totul se potrivește, totul nu se potrivește”.

Concluzia considerațiilor nichitastănesciene este că literatura nu se face cu justificări: „Numai după ce literatura este făcută, ea își poate găsi justificări. Foarte mulți au încercat să justifice geniul eminescian prin viața sa. Ce eroare? Viața lui Eminescu este interesantă pentru că e viața lui Eminescu”.

Eminescu nu ar fi fost Eminescu dacă nu scria *Luceafărul*, *Odă în metru antic* și prin obositele-i degete *Kamadeva Zeul indic*. „Cine știe, poate vom putea scrie și noi *Luceafărul* sau *Oda* sau *Glossa* sau *Kamadeva*. Dar *Luceafărul* l-a scris el, Domnia-sa, Domnul acestei țări, Mihail Eminescu”.

Am citat atât de detaliat din *Tratatul...* lui Nichita Stănescu, fiindcă exprimă o realitate paradoxală, prinsă mereu în mrejele contradictoriului și reflecțiile sale ne pot servi și drept călăuză metodică în prezenta *Cartea vieții lui Eminescu*, ținând cont nu numai de existența sa socială și fizică, ci și – mai cu seamă – de cea intelectuală și cea incifrată/figurată în opera sa, în imaginarul lui mitopo(i)etic.

Adevărata sa biografie este indiscutabil biografia de creație. Poate avea o anumită semnificație faptul că *Luceafărul* e inspirat de Veronica Micle într-o fază de *seninătate*, după cum recunoaște însuși poetul, sau alte amănunte sentimentale (unele ținând de spiritul cancanier sau chiar de trivialitate precum schema inventată de Brătescu-Voinești: Hyperion-Eminescu, Cătălina-Veronica, Maiorescu-Demiurg și Cătălin-Caragiale), dar cel mai important este că e opera lui Eminescu.

Necesită o nouă interpretare și „nebunia” lui Eminescu. Poetul însuși se temea, după cum mărturisește într-o scrisoare către Chibici, că va fi luat drept nebun. Psihatrii și psihologii de azi consideră că nebunia nu este numai lipsa de judecată, privarea sau negarea rațiunii, ci de asemenea o manifestare a iraționalului, a ceea ce este marginea rațiunii, putând fi chiar superioară acestuia. Conceptul de „nebulie” e învechit, spun aceștia.

Discutând cazurile celor cu o inteligență deosebită (e vorba de Baudelaire, Maupassant, Daudet, Nietzsche), ei ajung la concluzia următoare: „Nebunia este riscul la care se expune geniul, prețul de răscumpărare a perspicacității și a îndrăzelii inteligenței când, în căutare de prime baze sau de ultime finalități ale Ființei și ale Cunoașterii, ea pune din nou în discuție principiile și inventează reguli noi” (Gurlinger, Lucien, p. 284).

Max Scheler e de părere că între nebunie și normalitate nu e decât o diferență ne semnificativă.

Goethe afirmă, în convorbirile sale cu Eckermann, că o bună parte din personalitatea lui Shakespeare se datorează „puternicei atmosfere creatoare a veacului și a timpului său”.

Mutatis mutandis, se poate spune și despre personalitatea lui Eminescu, care face parte integrantă din însăși puternica atmosferă creatoare a celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea când România și-a dobândit independența și s-a încadrat în marele „concert european”, când s-a impus o etapă de maturitate a culturii naționale, aceasta, după opinia lui T.S. Eliot, fiind condiția apariției unui mare poet.

Referindu-se la *Adevăr și poezie*, carte despre viața sa și la *Adevăr* a lui Jean Paul, despre viața autorului acestuia, Goethe vorbea și despre necesitatea ca o biografie să înregistreze fapte cu o semnificație deosebită și adevărată: „O întâmplare din viața noastră nu cântărește nimic dacă n-are altă calitate decât aceea de a fi fost adevărată. Ca să tragă la cântar i se cere să și fi însemnat ceva”. (Eckermann, Johann P., p. 470).

Faptele adevărate și cu o semnificație deosebită sunt, în biografia lui Eminescu, cele ce depășesc valoarea lor anecdotică, insignifiantă, senzațională. Cadrul biografic extern, bazat pe *viața animală*, vorba lui Călinescu, și pe o factologie culeasă din amintirile și din referințele apărute în presă ale contemporanilor poate să nu aibă nicio relevanță dacă biograful nu întrevide o idee înaltă, o semnificație morală, socială, psihognostică (psihologică), o ilustrare a concepției despre lume, artă, o pledoarie pentru adevăr, onestitate deontologică, o profesiune de credință, un dat caracterologic.

Biografia interioară este cea adevărată, ea putând fi dedusă numai și numai din operă, din biografele descrise sau doar sugerate în poezia, proza, dramaturgia și publicistica sa.

Pentru ca biografia să se închege într-o icoană totală și liniile ei să capete înțeles, nota D. Caracostea, e nevoie ca amănunțele să ducă la o *intuiție* clară a personalității. Aceasta și opera trebuie supuse unui control reciproc: „Un amănunt biografic capătă valoare istorică numai atunci când intră în geneza unei plămuiiri”. Factorul genetic hotărâtor e cel către „care converg toate amănunțele vieții”, care „cuprinde într-o unitate largă întreaga creațiune a poetului: concepții, motive, stil, în ce au mai individual”. (*Caracostea, Dumitru*, p.11)

Urmărirea cursului evenimential al biografiei lui Eminescu ne trimite stăruitor spre poemul *Melancolie*, unde putem citi:

„Și când gândesc la viața-mi, îmi pare că ea cură
Încet repovestită de o străină gură...

Ca și când n-ar fi viața-mi, ca și când n-aș fi fost
Cine-i acel ce-mi spune povestea pe de rost”

Biograful se vede, indiscutabil, în interogația insinuantă a lui Eminescu. El e *acel* ce repovestește „cu o străină gură” pe de rost povestea vieții poetului crezând că se proiectează în interiorul ei și că înșiră faptele *adevărate*, singurele care trag la cântarul valoric.

În definitiv, e *acel* care e chemat să contureze un anumit portret spiritual cu un vector caracterologic, în ciuda faptului că însuși cel portretizat se abate de la drumul ce pare numai al lui, hărăzit ca atare de soartă. Să amintim că poetul se autodefinia în *Fragmentarium* ca „un univers necunoscut”, ca „un punct în cartea destinului, care nu trebuie să fi fost, la care răsuflarea cititorului se oprește fără să trebuiască”. Sunt notații care ne trimit la *Povestea magului călător în stele (Feciorul de împărat fără stea)*: „Când cartea lumii mare Dumnezeu o citește / Se-mpiedică la cifra vieții-ți făr’ să vrea. / În planu-eterinității viața-ți greșeală este, / De zilele-ți nu este legat-o lume-a ta. / Genii beau vinu-uitării când se cobor din ceruri: / Deschise-ți-s, nebându-l, a lumilor misteruri”.

Ne vedem obligați să trecem și o altă probă exegetică, pe care T. S. Eliot o denumea separarea, în cazul unui mare poet, a *omului care suferă de omul care creează*. De aceea, ne propunem să deducem *Cartea (= povestea) vieții* lui Eminescu mai cu seamă din opera sa, unde este Poetul ce creează și ilustrează arhetipul Poetului (așa cum demonstrează C. Ciopraga) cu toate alte investituri simbolice – în rol deci de Bard, Geniu sau Hyperion, Orfeu, Pasăre, Mag, Faust – și să străluminăm tangențial și modul său de existență, spre a obține un portret psihognostic al Omului care suferă, răsfrângând natura umană ca atare, și în care bate „inima lumii”, precum zice el însuși în *Scrisoarea I*.

Constantin Noica, referindu-se la mărturisirea Mitei Kremnitz ce a fost dezamăgită de poet („nimic măreț, nimic titanic”), citează, pentru a argumenta, chiar din Eminescu: „De ce când cineva, (oricine ar fi, citește biografia unui geniu cearcă a găsi, încifrează chiar trăsuri ale individualității sale în acele trăsuri mare ale unui bărbat însemnat? Fiindcă într-adevăr în fiecare organism omenesc sunt *potentia* (în putere, *n.n.*) coardele omenirii întregi, este același om care trăiește în toți” (Noica, C. p. 156).

Referințe bibliografice

1. CARACOSTEA, Dumitru. *Studii eminesciene*. București, 1975.
2. CĂLINESCU, George. *Viața lui Mihai Eminescu*. ed. de Ileana Mihăilă, București, 2002.
3. CĂLINESCU, George. Mihai Eminescu. *Studii și articole*, col. „Eminesciana – 13”, Iași, 1978, p. 26).
4. GURLINGER, Lucien. În: vol. coord. de Arlette Bouloumié *Ecriture et Maladie*, Paris, 2003; ed. rom. *Creație și Maladie*, București, 2006.
5. ECKERMANN, Johann Peter *Convorbiri cu Goethe...* . București, 1965
6. NOICA, Constantin. *Introducere la miracolul eminescian*. București: Humanitas, 2014.

Tudor NEDELCEA
Universitatea din Craiova
(România)

MICUL CURS EMINESCIAN
DE ISTORIE NAȚIONALĂ

The short course of National History of Eminescu

Abstract: In this article, in the year of the First Centenary of the Great Union, we reevaluate the visions of Mihai Eminescu, our national poet, about the nation and the homeland. Being a national poet means not only to be the one who has reached the top of the artistic perfection, but also to represent your people's aspirations. Conscious of the responsibility of the written word, of the educational and formative role of history, Eminescufocused on some personalities and epochs of history, in order to elaborate a program of historical reconstruction, of revaluation of the Romanian nation founders, considering that nothing is more interesting than the history of our people.

Keywords: national history, people, country, language, national unity, voivodes.

Rezumat: În acest articol, revalorifică în anul primului Centenar al Marii Uniri, viziunile lui Mihai Eminescu, poetul nostru național, despre neam și patrie. A fi poet național înseamnă să fii nu numai cel care a atins pragul de sus al perfecțiunii artistice, ci să reprezinți năzuințele neamului tău. Conștient de greutatea și responsabilitatea cuvântului scris, de rolul educativ și formativ al istoriei, Eminescu a poposit asupra unor personalități și epoci de istorie, propunându-și un program de reconstrucție istorică, de revalorificare a făuritorilor de neam românesc, considerând că nimic nu este mai interesant decât istoria poporului nostru.

Cuvinte-cheie: istorie națională, popor, țară, limbă, unitate națională, domnitori.

În întâmpinarea Centenarului Unirii

A fi poet național înseamnă să fii nu numai cel care a atins pragul de sus al perfecțiunii artistice, ci să reprezinți năzuințele neamului tău. Eminescu a primit acest titlu din partea românilor (germanii l-au numit pe Goethe poet național, dar și pedagog național), motiv pentru care detractorii săi i-au contestat acest atribut, deranjant pentru ei, neubitori de valori naționale. Aș aminti doar pe semnatarii de la *Dilema*: Răzvan Rădulescu, T.O. Bobe, Pavel Gheo Radu, Cristian Preda, Virgil Nemoianu, Moses Rosen, Ion Bogdan Lefter, Zigu Ornea, Mircea Cărtărescu, Șerban Foarță, Cezar Paul-Bădescu – unele nume necunoscute publicului cititor, dar care

au fost încununați pentru aceste opinii cu Premiul Național (și cu bani) „M. Eminescu” sau cu funcții politice (cazul europarlamentarului Cristian Preda), inși care au încercat în cel mai autentic stil neostalinist să-l execute pe Eminescu (vezi *Dilema*, nr. 265, 27 februarie – 5 martie 1998)¹.

Eminescu a fost înnobilit cu titlul de poet național nu numai că-i cel mai mare poet român (cel puțin până la acea dată), dar a îmbrățișat și alte domenii de activitate necesare tânărului stat român, unit în 1859 și independent în 1877: teologia, filosofia, economia politică, sociologia, statistica, dar și istoria, determinându-l pe N. Iorga să-l caracterizeze astfel: „Eminescu stăpânea cu desăvârșire cunoștința trecutului românesc și era perfect inițiat în istoria universală, nimeni din generația lui n-a avut în acest grad instinctul adevăratului înțeles al istoriei, la nimeni el nu s-a prefăcut ca la dânsul într-un element permanent și determinant al întregii lui judecăți. E uimit cineva astăzi, la capătul atâtor cercetări minuțioase și pline de răbdare, după adăugirea unui imens material de informație și atâtor sforțări ale criticii, când constată cât înțelegea acest om, și gânditorul politic trebuie să admire ce mare era puterea lui de a integra faptele mărunte și trecătoare ale vieții contemporane în maiestoaasa curgere a dezvoltării istorice”.

Iubindu-și cu sinceritate țara, el a fixat și canoanele acestui patriotism: „Cu cât ne iubim mai mult patria și poporul nostru, cu atât vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire și să nu surescităm cugetarea, căci ușor s-ar putea ca să falsificăm vederea acestei călăuze destul de credincioase și să ne agităm cu vehemență prin întuneric, în luptă cu fantasmă. Inimă foarte caldă și minte foarte rece se cer de la un patriot chemat să îndrepteze poporul său, și fantasmul iubirei patriei, cel mai aprig fanatism, nu oprește defel ca creierul să rămâie rece și să-și îndrepteze activitatea cu siguranță, să nimicească adevărata cauză a răului și să o stăpânească cu statornicie de fier”². Și nu avea la data scrierii acestui articol decât 20 de ani! „A fi «naționalist» în epoca lui Eminescu – argumentează acad. Ioan-Aurel Pop, însemna a-ți iubi în chip nețărmurit țara și poporul și a lupta pentru libertatea națională. Acesta era unul dintre cele mai înalte idealuri morale posibile, exprimate numai de spiritele cele mai alese.” (Pop, Ioan-Aurel 2014, p.11)

Conștient de greutatea și responsabilitatea cuvântului scris, precum altădată cronicarii moldoveni, de rolul educativ și formativ al istoriei, Eminescu a poposit asupra unor personalități și epoci de istorie, propunându-și un program de reconstrucție istorică, de revalorificare a făuritorilor de neam românesc. Chiar dacă nu și-a strâns toate studiile

¹ Vezi NEDELCEA, Tudor. *O nouă încercare de sacrificare a lui Eminescu sau „Despărțirea de Eminescu”*. În: NEDELCEA, Tudor. *Eminescu*, prefața de Mihai Cimpoi, Cuvânt înainte de Th. Codreanu, postfața de Victor Crăciun. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2013, p. 233-245.

² Vezi IORGA, Nicolae. *Istoria literaturii românești contemporane, vol. VII. Literatura în serviciul politicii*. În: IORGA, Nicolae. *Eminescu*. Iași: Editura Junimea, 1981, p. 269. Vezi și NEDELCEA, Tudor. *Eminescu, istoricul*. Craiova: Fundația Scrisul Românesc, 1998. Vezi și CIMPOI, Mihai. *Mihai Eminescu. Dicționar enciclopedic*, ediția a II-a, revăzută și adăugită. Chișinău: Editura Gunivas, 2018.

și articolele într-un volum, contemporan cu A.D. Xenopol, el a elaborat „*un mic curs de istorie națională* (Convorbiri literare, 10 nr. 5, 1 aug. 1876, p. 168) promis ziariștilor de la oficiosul liberal *Românul*, condus de o altă mare personalitate a vremii, C.A. Rosetti, cu care se afla într-o benefică polemică.

„Panule, știi tu că în lumea aceasta nu este nimic mai interesant decât istoria poporului nostru, trecutul lui tot, tot este un șir neîntrerupt de martiri?” (Panu, Gheorghe, pp. 379-380) îi scrie el lui Gh. Panu. Asupra acestor martiri s-a oprit Eminescu, analizându-le acțiunile în context panromânesc și european, începând cu etnogeneza limbii și poporului nostru până la ultimele evenimente ale anului 1888, publicate în revista *Fântâna Blanduziei* (I, nr. 4, 25 dec. 1888, p. 1).³

Un element de bază al trăinicieii și rezistenței românilor de-a lungul vremurilor și în gura marilor imperii a fost (și este) unitatea sa etnică și lingvistică. Eminescu laudă revista *Albina Carpaților* pentru „propășirea fonetismului în Transilvania”, demers științific considerat de el „un puternic mijloc pentru a păstra vechea noastră avere națională: unitatea în limbă și o normă unică în pronunție” (Curierul de Iași, 10, nr. 92, 26 aug. 1877, p. 2).

Afirmând un mare adevăr: „nu noi suntem stăpânii limbii, ci limba este stăpâna noastră”⁴, sau că „limba română este, formal, cea mai pur romanică din câte există”⁵, Eminescu se dovedește și un bun lingvist. Constată că „există multe indicii, atât în numirile localităților și râurilor, precum și în alte împrejurări, cari denotă o unitate a neamului românesc preexistența formațiunilor statelor noastre”. (Timpul, 6, nr. 72, 1 apr. 1881, p.1) O unitate dată de „acel neam de oameni, cu acel tip etnic care, revărsându-se deoparte din Maramureș, de alta din Ardeal, au pus temelii statelor române în secolul al XII-lea și al XIV-lea și care prin caracterul lui înăscut, au determinat soarta acestor țări de la 1200 și până la 1700”, căci, „o unitate atât de pronunțată a limbei dovedește însă o unitate de origini etnice.” (*Ibidem*)

„Unitatea actuală a limbei vorbite” a găsit în Matei Basarab un domnitor-decident, și această unitate lingvistică este întregită de obiceiul pământului, dreptul lor propriu („*Jus Olachale sau Olacharum*”), întrucât „acasă la dânsa, limba românească este o bună gospodină și are multe de toate”⁶. Această unitate a fost și o pavăză, un scut de apărare împotriva imperiilor vecine, în special pentru românii transilvăneni, „căci politicește putem fi despărțiți, dar unitatea noastră de rasă și de limbă e o realitate atât de mare și de energetică, încât nici ignoranța, nici sila n-o pot tăgădui. Ei, să nu fi trăit Matei Basarab, nici Teofan al Ardealului, nici Varlaam al Moldovei, să nu fi fost suta a șaptesprezecea cu eroii și cugetătorii ei, vă puteți bate joc de noi încă mult timp, dar astăzi nu se mai poate. Astăzi, limba este una de la Cotnar până în Cetatea Albă de lângă Nistru, de la Hotin până în Granița militară, azi datina e una, rasa e una și etnologic e unul și același popor, care nu mai doarme somnul pământului și a veacurilor.” (Timpul, 7, nr. 72, 3 apr. 1882, p. 1)

³ Pe larg NEDELCEA, Tudor. *Eminescu, istoricul*, Craiova: Fundația Scrisul Românesc, 1998.

⁴ *Mss.* 2275B.

⁵ *Mss.* 2258.

⁶ *Mss.* 2257.

Astfel încât este divin și legitim deopotrivă dreptul românilor de a li se respecta „limba, datina, divinitatea noastră etnică, bunurile conștiinței noastre.” (Timpul, 7, nr. 70, 1 apr. 1882, p. 1)

Biserica este, în concepția eminesciană, instituția cu merite incontestabile în păstrarea unității lingvistice și etnice a poporului român: „Biserica? Creațiunea aceasta eminentamente națională a unui Iuga Vodă, carele la 1399 încă o face neatârnată de orice ierarhie bisericească sau lumească, Biserica lui Mateiu Basarab și a lui Varlaam, maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului, ea care domnește puternic dincolo de granițele noastre și e azilul de mântuire națională în țări unde românul nu are stat.” (Timpul, 8, nr. 118, 29 mai 1883, p. 1)

Eminescu este printre primii cărturari români care au demonstrat necesitatea construirii unei catedrale pentru neamul românesc⁷ (Timpul, 5, nr. 143, 4 iul. 1881, p.1), caracterul național al Bisericii („Biserica ortodoxă a Răsăritului a luat la români o formă deosebită de aceea a altor biserici: ea nu e numai o comunitate religioasă, ci totodată națională” (Timpul, 5, nr. 199, 8/18 sept. 1889, p.1); „am vorbit de biserica națională indeosebi, nu de legea ortodoxă, și de deosebirile ce biserica noastră le are, nu în dogme, dar în spiritul și atitudinea ei, de celelalte biserici” (Timpul, 5, nr. 201, 10 sept. 1880, p.1)). Acest spirit și caracter național a fost demonstrat prin tipărirea cărților bisericești în limba națională, cu efecte benefice pentru destinul și individualitatea culturii române: „Biserica și domniile noștri [...] au pus a se traduce cărțile bisericești în limba românească, au introdus limba poporului în biserica și stat în locul celor străine hieratice. Dacă chiar ar fi existat înclinării de dialectizare a limbei noastre, ele au încetat din momentul în care Biserica au creat limba literară, au sfințit-o, au ridicat-o la rangul unei limbi hieratice și de stat. Din acel moment trăsătura de unitate a devenit și a rămas și naționalitatea, pe când înainte românul înclina a confunda naționalitatea cu religia.”⁸ (*Ibidem*)

În micul curs de istorie națională pe care-l elaborează pentru adversarii ideii naționale, conform căruia „naționalitatea trebuie să fie simțită cu inima, nu vorbită numai cu gura”⁹, Eminescu are în vedere „ideea unității morale a națiunii noastre” care a stat la baza organizării sărbătoririi lui Ștefan cel Mare la Putna, cum se menționa în apelul din 4 martie 1870, unitate „în care însă cugetele se vor unifica – cugetele demne a lucrărilor, astfel încât pe viitor lucrările noastre toate să aibă una și aceeași țintă, astfel ca unificarea direcțiunii noastre spirituale să urzească de pe-acuma unitatea destinelor noastre. Să facem faptele, să pătrundă toată viața noastră națională. Să fim conștienți de situațiunea noastră cu lumea, de datoriile către ea și către noi înșine. În trecut ni s-a impus o istorie, în viitor să ne-o facem noi” (Eminescu, Mihai, vol. IX, p. 443).

⁷ Vezi și NEDELCEA, Tudor. *Eminescu, op. cit.* p. 334-335.

⁸ Pe larg, în: NEDELCEA, Tudor. *Eminescu și cugetarea sacră*. Craiova: Fundația Scrisul Românesc, 2000.

⁹ *Mss.* 2257.

În Notiță asupra proiectatei întruniri la mormântul lui Ștefan cel Mare la Putna, Eminescu constată cu amărăciune că dezbinarea românilor „e unul din cele mai mari defecte ale prezentului”, astfel încât „trebuința cea mai mare” constă într-o „singură direcțiune a spiritului pentru generațiunea ce crește”, generația sa având datoria ca „îndată ce au cunoscut răul, au cugetat și la remedii contra lui” (Convorbiri literare, 4, nr. 14, 15 sept. 1870, p.1).

Dureros că poporul român este, începând cu secolul al XIV-lea „totdeauna dezbinat înăuntru, dezbinat în politica sa față cu vecinii” (Convorbiri literare, 10, nr. 5, 1 aug. 1876, p. 70).

Din punctul de vedere al necesității unității naționale, al propășirii culturii și cultivarea identității etnice, el judeca acțiunile domnitorilor noștri, surprinzându-ne prin profunzimea și corectitudinea caracterizării acestora.

Primul domnitor urcat pe treptele unirii a fost, se știe, Mihai Viteazul, eroul cărții lui N. Bălcescu, *Istoria lui Mihai-Vodă Viteazul*, elogiată de el (în care „figura voievodului românesc iese în proseniu, vitejească și mândră și vrednică de a se coborî din strălucita viță a Basarabilor”).

O abordare pertinentă și obiectivă privește „legarea de glie” a țăranului român de către domnitorul unificator, abordare atestată peste aproape un veac mai târziu de istoricul C.C. Giurescu¹⁰ (Giurescu, C.C. 1977, pp. 74 – 75). Ca un autentic istoric, Eminescu studiază originea și evoluția proprietății agrare în context istoric, demografic și economic al stării țărănești „ajungând la concluzia că în Ardeal și în Țara Românească glebae adscriptio e introdusă, din cauze curat temporare și de oportunitate, de Mihai Viteazul” (Timpul, 7, nr. 51, 6 martie 1882, p. 1). Condițiile așezării locuitorilor este explicată: „Ieșind din locurile pământești, câștigate prin merite războinice, și așezându-se pe moșia altuia, câștigată tot prin asemenea merite, el transigea în privirea condițiilor așezării, păstrându-și un singur lucru caracteristic pentru un popor eroid: libertatea personală. Chiar când ia arma în mână n-o face pentru a cuceri proprietatea nobilului, ci pentru a restabili condițiile primitive cu care s-a așezat prin liberă tranzacție pe acea proprietate” (*Ibidem*). Așadar, „proprietarul e liber pe proprietate, țăranul pe munca sa și pe averea mobilă”, astfel încât „acest om fenomenal prin vitejie și prin minte, această jertfă tragică a unui mercenar de rând ca Basta” (*Ibidem*), introduce *glebae adscriptio*. „Un act nedrept se va zice – continuă Eminescu comentariul – care ridică libertatea personală”. Dar, el motivează cu argumente gestul domnitorului: „Tot pământul țării acesteia la început domnesc a fost;

¹⁰ „«Așezământul» sau «legătura» lui Mihai Viteazul nu este un act unic, izolat. El se înscrie în șirul de măsuri similare luate atât în Țara Românească sau Muntenia, cât și în Moldova, măsuri potrivit cărora stăpânii rumânilor sau vecinilor fugiți nu-i mai puteau revendica și aduce înapoi, dacă fuga se produsese înainte de un anumit termen. În cazul «așezământului» lui Mihai, termenul a fost pustiitoarea expediție din 1595 a lui Sinan pașa și recesământul fiscal subsecvent [...] Așadar, Mihai Viteazul nici n-a introdus, nici n-a consfințit rumânia”.

proprietatea absolută nu există în zilele mele. Noi, Domnul, ți-am dat acest pământ, dar ți l-am dat cu rezerva că-l vei exploata în anume condițiuni. Aceste condițiuni sunt pozitive după obiceiul pământului: parcelarea în ferme, cu dreptul de dijmă și o zi de lucru pe săptămână. Ție-ți trebuie muncă? Bine. Ți-o dau. Dar mie-mi trebuie popor, pentru că am de purtat războaie și nevoie de contribuabili. De aceea-l leg pe pământul tău pe acest popor și oricât s-ar înmulți, tu să-i dai pământ”. Ce mai constată Eminescu? „Ceea ce-i uimitor în documentele noastre vechi și-ți umple inima de duioșie și iubire este profunda naivitate și bună-credință de cari sunt dictate. Oamenii, poate unde erau de aceeași rasă și înrudiți fizic și moralicește, nu erau numai cumiști, ci și binevoitori [...]. Astfel și măsura lui Mihai Vodă era de-o mare bună-credință” (*Ibidem*) Efectul acestei măsuri constă în creșterea demografică (la două milioane de locuitori) și a veniturilor populației (la 200000 de galbeni), beneficiarul de drept fiind Matei Basarab „care culege fructele semănate de marele și nefericitul predecesor” (*Ibidem*).

Meritul uriaș însă al acțiunii Domniei Sale – înțelepte și progresiste – constă în unirea pentru prima dată, în istoria românilor, a tuturor consângenilor săi, intitulându-se „*cu tâlc*”, „domnul Țării Românești, al Ardealului și a toată Țara Moldovei”, apreciat de contemporani ca un „spirit renaștător, un restitutor Daciae”¹¹ (Pop, Ioan-Aurel 2011, p. 98). În concepția lui Eminescu, „Mihai Viteazul a izbutit să împreune sub stăpânirea sa trei țări și să pregătească întemeierea unui stat român mai puternic; a fost însă destul ca Mihai Viteazul să moară pentru ca planul urzit de dânsul să se prăbușească. Statul român de astăzi a trecut însă prin mai multe zguduiri și rămâne statornic, fiindcă are două temelii: conștiința românilor și încrederea marilor națiuni europene” (Timpul, 3, nr. 31, 10 febr. 1878, p. 1).

Un alt domnitor prețuit, cu argumente istorice, a fost Alexandru Ioan Cuza și „guvernul de emancipare politică și socială” (Timpul, 8, nr. 68, 25 martie 1883, p.1). Cuza Vodă, pe care autorul *Luceafărului* l-a vizitat în ianuarie 1870, la Döbling, în exil, este o emanație a revoluției pașoptiste, „inteligent mai presus de toate”, în contrast cu N. Vogoride, candidat la domnie, în 1859, utilizând însă „mijloace nu tocmai puritane”¹² (Curierul de Iași, 9, nr. 70, 23 iunie 1876, p. 2).

¹¹ În prefața intitulată *Cum scria Mihai Viteazul?* la vol. *Scrieri* de Mihai Viteazul, ediție îngrijită, note și bibliografie de Tudor Nedelcea (Editura Scrisul Românesc, 1993), Marin Sorescu scria: „Asumându-și energia împotrivirii la rău prin vitejie și jertfa, Mihai Viteazul e un principiu de funcționare a poporului român. Peste tot, în scrisorile sale, este conștient de pericolele care îl pândesc, de faptul că este în centrul unui viespar de intrigi și trădări. La rândul său a știut, cu abilitate, multă vreme, să dejoace planurile vrăjmașilor, văzuți și nevăzuți. Ce n-au izbutit păgânii au săvârșit creștinii, în fața cărora, cum am văzut, inima sa se-nmoaie, iar sabia se arată cu zăbavă” (p.11). Adrian Păunescu a surprins, uimitor, destinul mărețului voievod și al neamului său: „Nu mai acuzați străinii că ne taie domnitorii, / Că intimidează Țara cu guverne provizorii. / Eu atât aş vrea să aflu, arătându-ne obrazul: / Totuși, unde-au fost românii, când a fost tăiat Viteazul?” (*Capul de la Torda*, 1979).

¹² Ambasadorul Turciei la Curtea din Viena. În *Curierul de Iași*, 9, nr. 70, 23 iunie 1876, p. 2. Soția lui Vogoride, Cocuța, fiica lui Costache Conachi, a demințit falsificarea alegerilor

Polemica pe marginea personalității lui Cuza o poartă cu V. Boerescu, care a ținut un discurs la Ateneul Român, la 14 februarie 1882, publicat ulterior în oficiosul liberal „Românul”. Cuza a înfăptuit, împreună cu M. Kogălniceanu, reforme pozitive, progresiste, europene, chiar dacă a lovit „într-o clasă, dar a întins mâna pentru a ridica pe țărani, clasa productivă a țării”. Dizolvând Adunarea Electivă a Principatelor Unite, la 2 mai 1864, pentru că se opunea legiferării reformei agrare și a legii electorale (pe care liberalul Boerescu o condamnase), a împrăștiat țara „c-o a cincea parte din teritoriul ei, de pe care Cuza Vodă a alungat acele adunături de bizantini sodomiți” (*Ibidem*).

Forțarea abdicării lui Cuza, la 11 februarie 1866, este considerată de Eminescu „o infamie și o lașitate”, prezicând cu amărăciune, că „vor trece veacuri și nu va exista român căruia să nu-i crape obrazul de rușine de câte ori va răsfoi istoria neamului său la pagina lui 11 februarie și stigmatizarea acelei negre felonii va răsări pururea în memoria generațiilor, precum în orice an răsare iarba lângă mormântul vândutului Domn” (Timpul, 7, nr. 45, 27 febr. 1882, p. 1). Cu atât mai mult cu cât între trădători se aflau și militari care și-au încălcat jurământul (Timpul, 7, nr. 108, 21 mai 1882, p.1), prilej trist pentru Eminescu de a constata că „dacă vom cerceta istoria răsturnării lui Cuza, vom afla că aproape toți conspiratorii, afară de câțiva amăgiți, erau străini. Străinii au adus un străin”¹³.

Grigore Ghica III, deși nu este un domnitor glorificat precum Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Matei Basarab, C. Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu, a reținut atenția lui Eminescu prin curajul său de a nu ceda Bucovina în 1775. Este portretizat de Eminescu ca o „figură bărbătească din istoria țării noastre, deosebită cu totul de umbrele efemere ale fanarioților [...] Vedem pe același bărbat plin de dezinteresare, închinând viața sa binelui public, simplu în obiceiuri, isteț la minte, cumpănit la vorbă, energetic în fapte, același bărbat care, domnind sub alte împrejurări decât acelea de slăbiciune a patriei sale, ar fi devenit o podoabă a veacurilor, nu un martir. E drept că pentru crearea unui om mare trebuiește conlucrarea a doi factori: unul este acela al împrejurărilor, al doilea este caracterul și inteligența persoanei istorice” (Curierul de Iași, 9, nr. 109, 3 oct. 1876, p. 2).

Gestul „bărbătesc”, dar fatal al domnitorului Grigore Ghica III, este dat drept pildă de patriotism și îndemn la unire și unitate a neamului românesc: „Popor românesc, mari învățături îți dă ție această întâmplare! Dacă fiii tăi ar fi fost uniți totdeauna, atunci și pământul strămoșesc rămânea unul și nedespărțit. Dar veacuri de dezbinare neîntreruptă te-au adus la slăbiciune, te-au adus să-ți vezi rușinea cu ochii. Nu merge la mormintele domnilor tăi cu sămânța dezbinării în inimă, ci precum mergi și te împărtășești cu sângele Mântuitorului, astfel împărtășești-ți sufletul tău cu reamintirea trecutului; fără patimă și fără ură între fiii aceluiași pământ, cari oricât de deosebit ar fi în păreri, frați sunt, fiii aceleleași nume sunt” (*Ibidem*).

din 1857 de către soțul său, obligând puterile centrale să refacă alegerile. N. Vogoride a obținut cetățenie turcă și trimis ambasador la Viena.

¹³ *Mss.* 2255.

Sunt idei de o strigentă actualitate și ele ar trebui revalorificate în anul primului Centenar al Marii Uniri. Eminescu este sincer interesat de aceste probleme, discursul său politic „este pus în slujba ideii naționale, fără nicio rezervă, cu toate pasiunile și cu toate armele spiritului. De aici tonul înalt al articolului, caracterul aproape dramatic al demonstrației, în fine, radicalismul și, uneori, excesele opiniei sale” (Simion, E. p. LIX), cum comentează unul dintre cei mai competenți eminescologi și editori, Eugen Simion.

Referințe bibliografice

1. Ambasadorul Turciei la Curtea din Viena. În: *Curierul de Iași*, 9, nr. 70, 23 iunie 1876.
2. CIMPOI, Mihai. *Mihai Eminescu. Dicționar enciclopedic*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, Chișinău: Edit. Gunivas, 2018.
3. EMINESCU, Mihai. *Opere*, vol. IX. București: Editura Academiei, 1980.
4. Foaie literară. În: *Curierul de Iași*, 10, nr. 92, 26 aug. 1877.
5. GIURESCU, C.C. *Probleme controversate în istoriografia română*. București: Editura Albatros, 1977.
6. IORGA, Nicolae. *Istoria literaturii românești contemporane*, vol. VII. *Literatura în serviciul politicii*. În: IORGA, Nicolae. *Eminescu*. Iași: Editura Junimea, 1981.
7. NEDELCEA, Tudor. *Eminescu și cugetarea sacră*. Craiova: Fundația Scrisul Românesc, 2000.
8. NEDELCEA, Tudor. *Eminescu, istoricul*. Craiova: Fundația Scrisul Românesc, 1998.
9. NEDELCEA, Tudor. O nouă încercare de sacrificare a lui Eminescu sau „Despărțirea de Eminescu”. În: Nedelcea, Tudor. *Eminescu*, prefața de Mihai Cimpoi, cuvânt înainte de Th. Codreanu, postfața de Victor Crăciun. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2013, p. 233-245.
10. PANU, Gheorghe. *Amintiri de la „Junimea” din Iași*, vol. I. București, 1971.
11. POP, Ioan-Aurel. *Eminescu și Transilvania. Locul românilor în Europa. Lecția de românism a românilor de la răsărit*. Cluj-Napoca: Editura Eikon, 2014.
12. POP, Ioan-Aurel. *Istoria românilor*, ediția a II-a. București/Chișinău: Editura Litera Internațional, 2011.
13. SIMION, Eugen. *Introducere*, la Mihai Eminescu, *Opere. Poezii*. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2013.

Victor PETRESCU
(Târgoviște)

ANTIM IVIREANUL.
ÎN SLUJBA SLOVEI ȘI CREDINȚEI

Antim Ivireanul. In the service of the letter and faith

Abstract: In this article, we present the life and the work of Antim Ivireanul, a complex personality of the ancient Romanian culture and literature, who has remained in the history as a skillful printer and editor, miniature painter and sculptor, founder of churches and an authentic orator.

Keywords: typography, religious literature, orator.

Rezumat: În acest material, ne-am propus să prezentăm viața și activitatea lui Antim Ivireanul, personalitate complexă a culturii și literaturii române vechi, ce a rămas în istorie ca un iscusit tipograf și editor, miniaturist și sculptor, ctitor de lăcașuri sfinte, un veritabil predicator și orator.

Cuvinte-cheie: tipografie, literatură religioasă, orator.

Personalitate remarcabilă a începuturilor literaturii române moderne, Antim Ivireanul a fost un iscusit tipograf și editor, miniaturist și sculptor, ctitor de lăcașuri sfinte, un mare predicator și orator. Este cel dintâi cleric român care prin elocvența sacră și-a găsit un loc bine conturat în sfera literaturii propriu-zise. A avut o viață zbuciumată pe care și-a trăit-o cu demnitate și evlavie.

Despre primii ani ai vieții se cunosc puține date. Se naște probabil în jurul anului 1650, în Iveria (Georgia). La 16 ani, în urma incursiunilor turcești, este vândut ca sclav la Constantinopol. Este răscumpărat din robie de către Patriarhia Ecumenică trăind pe lângă aceasta câțiva ani. Deprinde meșteșugul tipăririi cărților, învață turca, greaca și araba.

În 1690 vine în Țara Românească la solicitarea lui Constantin Brâncoveanu, numindu-se ca mirean Andrei; în acest an îmbracă haina monahală, schimbându-și numele în Antim.

Din 1691, prin plecarea lui Mitrofan ca episcop de Buzău, va prelua activitatea tipografiei Mitropoliei Bucureștilor. Începe o strălucită activitate înscriindu-și numele în cartea de aur a bisericii și culturii naționale. Toarnă o nouă literă de rând grecească, apoi literele arabe, chirilice, latine. Între 1691-1694 tipărește la București patru cărți (2 grecești, 1 greco-română și una românească): „Învățăturile lui Vasile Macedoneanul

către fiul său, Leon”, text tradus de Hrisant Notară; „Slujba Sfintei Paraschiva și a Sfântului Grigorie Decapolitul” (ambele în greacă). Învățând în mod strălucit, într-un timp foarte scurt, limba română, va imprima o lucrare de o mare frumusețe artistică „Evanghelie greco-română” (1693), urmată de o „Psaltire” (1694) în românește.

Activitatea lui Constantin Brâncoveanu de sprijinire prin tipar a Ortodoxiei, a creștinilor ortodocși din Imperiul Otoman, a celor din Transilvania supuși presiunii prozelitiste a catolicismului se va diversifica prin înființarea de noi tipografii.

Astfel, în 1694 Antim, fiind numit egumen al Mănăstirii Snagov va pune bazele unei noi tipografii, cu posibilități de imprimare în mai multe limbi creând totodată și o școală de meșteri tipografi (Mihail Iștonovici, care va lucra și la Râmnic, Bălgrad (Alba Iulia), sau Tiflis în Georgia; Gheorghe Radovici, tipograf și la Târgoviște; Dionisie Floru).

Pe parcursul a șapte ani se tipăresc aici 14 cărți (7 grecești, 4 românești, una slavă, una greco-română, una arabă), cu subiecte diverse: literatură liturgică, dogmatică, dar și unele de literatură parenetică sau didactico-teologică.

Antim Ivireanul se implică direct în această activitate. Astfel, în 1697 tipărește „cu mâna sa” un „Evangheliar românesc”, apoi în grecește „Manual despre câteva nedumeriri și soluții”, un „Antologhion”, „Discurs panegiric despre împăratul Constantin” (a lui George Maiota) și „Gramatica slovenească” a lui Meletie Smotrički, cu o prefață a sa de o mare acuratețe științifică.

În 1700 apare una din cele mai răspândite lucrări de morală creștină: „Floarea darurilor”, iar apoi câteva lucrări scoase cu cheltuiala domnului Constantin Brâncoveanu: „Psaltirea”, Liturghier greco-arab (pentru ortodocșii din Antiohia), „Eortologhion” (a lui Sevastos Chimenitul) și „Proschinitarul” (a lui Ioan Comneanul) ultima carte imprimată la Snagov.

În 1701 se întoarce la București, unde până în 1705 când va fi numit episcop la Râmnic tipărește 15 cărți. Dintre acestea 11 sunt în grecește, două în limba română, una în slavo-română și una greco-arabă. Din punct de vedere al tematicii domină literatura panegirică cu tematică religioasă (atribuită în exclusivitate fiilor lui Constantin Brâncoveanu) urmată de cea liturgică: „Cuvânt panegiric la marele Constantin”, „Cuvânt panegiric la martirul Ștefan”, „Ceașlov grecesc și arăbesc”. În 1703 apare prima ediție din Țara Românească a Noului Testament (în românește); „Învățătură dogmatică” (grecește), „Ceașlov slavo-român”. De asemenea, având drept scop lămurirea dreptei credințe, o tipărește în grecește; „Învățătura dogmatică a bisericii răsăritene” (a lui Sevastopos Trapezuntiul Chimenitul). Este de remarcat apariția unui „Acatist”, venindu-se astfel în sprijinul celor care doreau să asculte slujbele în limba română, dar și a unor lucrări: „Paralele grecești și romane” (a lui Plutarh) în grecește, necesară Școlii de la „Sf. Sava”.

În această perioadă are loc un eveniment cu puternice semnificații în spațiul Ortodoxiei răsăritene. Este vorba despre înțelegerea dintre Constantin Brâncoveanu și Patriarhul Atanasie al IV-lea Debbas, prin care se pregătește o tipografie cu litere arabe pentru Biserica Antiohiei. Ea va fi instalată la Alep, în Siria, funcționând până în 1724. După moartea patriarhului o parte este mutată la Mănăstirea Balament, iar o alta la mănăstirea Sojeg (sudul Libanului).

În același spirit, la 1710, răspunzând cererii regelui Vektang al VI-lea Constantin Brâncoveanu va trimite și în Gruzia literele turnate de Antim împreună cu Mihai Ștefanovici, care întemeiază la Tbilisi prima imprimărie de sub teascurile căreia vor ieși o „Evanghelie” și un „Liturghier”.

Ca urmare a scoaterii din scaun a lui Ilarion devine, în martie 1705, episcop de Râmnic. Pune și aici bazele unei tipografii cu utilaje create de mâna sa. Timp de trei ani întreaga activitate se află în slujba apărării și întăririi Ortodoxiei. Tipărește 10 cărți cu o largă răspândire inclusiv dincolo de hotarele Țării Românești, în Transilvania sau Maramureș (cinci în limba română, trei în greacă și două în slavonă și română). Va scoate „Tomul bucuriei” (1705, grecește); „Antologhion” (1705, românește), denumită „Floarea cuvintelor”. Ca îndreptar în „activitatea bisericească”, alcătuiește în românește „învățătura pre scurt pentru taina pocăinței”. În 1706, sub îndrumarea sa Mihai Iștvanovici tipărește „Slujba Născătoarei de Dumnezeu” (românește); „Molitvenic” (românește), „Octoih” (slavonă și română). Tot în acest an apar lucrările panegirice: „Cuvânt panegiric la patima Domnului” și „Cuvânt panegiric la Sfântul Nicolae” (în grecește), iar un an mai târziu „Cuvânt la mântuirea patimă a Domnului nostru Iisus Hristos”; traducerea românească a cărții lui George Maiota.

Trecând la cele veșnice mitropolitul Teodosie lasă, prin testament, în 28 ianuarie 1708 recomandarea ca Antim Ivireanul să fie urmașul său ca mitropolit al Țării Românești. La 22 februarie va fi înscăunat, rostind cu acest prilej cuvântul de întronizare, capodoperă a elocinței românești în care afirmă că: „...m-au trimis la dumneavoastră să vă fiu păstoriu, părintele sufletesc, rugătoriu către Dumnezeu, pentru buna sănătate și spăsenie a dumnezeiască și a cinstitelor dumneavoastră case,... și dimpreună cu dumneavoastră să pătimesc la toate câte va aduce ceasul și vremea, pentru care lucru am datoria să priveghez cu osârdie și far’ de lene, ziua și noapte, în tot ceasul, pentru folosul și spăsenia tuturor de obște...”.

Se ocupă de mutarea tipografiei de la Râmnic la Târgoviște. De activitatea sa se leagă deci și revigorarea tiparului târgoviștean.

Timp de peste cinci decenii, din 1652, la Târgoviște nu se mai tipăresc cărți. Târgoviștea în anul 1668 încetează a mai fi sediul Mitropoliei Ungrovlahiei, care se mută la București. Încă de pe vremea lui Mircea Ciobanu (1545-1553), domnii țării ședea o bună parte a anului la București, în aceste condiții viața culturală a Târgoviștei decade. Însăși frumoasa Mitropolie se ruina, zugrăveala i se stricase încât domnitorul Constantin Brâncoveanu luă măsuri pentru repararea edificiilor din jur, a pardoselii și zugrăvelii, iar la 30 septembrie 1707 lucrările de restaurare au fost terminate.

În 1709 s-a instalat pe lângă Mitropolia de la Târgoviște o nouă tipografie, de data aceasta mai bogată decât cea din vremea lui Matei Basarab, pentru că avea secție de limbă grecească precum și alta de limbă românească. Activitatea editorial-tipografică a fost bogată și s-a desfășurat până la 1715, ieșind de sub prezele tipografice numeroase și importante cărți grecești și românești. S-au zămislit de sub teascurile tipografiei târgoviștene 19 cărți (12 în limba română, cinci în limba greacă, una în limbile slavonă și română și una trilingvă – slavonă, română și greacă).

Ele sunt importante pentru studiul ideologiei societății feudale de la început de secol, având subiecte de literatură, literatură dogmatică, de morală filosofică, unele fiind cărți de învățătură pentru preoți, altele cu caracter didactic, teologic, dar și din literatura populară („Alexandria”).

Meșterii tipografi care au strălucit în această vreme sunt: Mitrofan Gregoras, Gheorghe Radovici și ieromonahul Filothei. Acum se continuă intens alcătuirea și publicarea cărților de slujbă bisericească în limba română: „Serviciul bisericesc întreg” (1709); „Molitvenice” (1708-1712, 1713, acestea după originalul grecesc tipărit în 1691, de N. Glykis, la Veneția), „Psaltire” (1713, 1714), „Octoih” (1712, primul tipărit în românește), „Rugăciuni” (1712, cu cheltuiala unui mirean, Mănu Apostol), „Liturghii” (1713) și două „Ceașloave” (1714, 1715). Apar însă și genuri noi de literatură laică: romanul popular „Alexandria” (1713); antologii de cugetări ale filosofilor antici: „Maxime filozofești” (1713, ediție românească și grecească); lucrări cu conținut istorico-literar: „Panoplia dogmatică” (1710, important izvor pentru cunoașterea doctrinei ereziilor, în special ideologia bogomililor). „Proschinatarul Sfântului Munte Sinai”, (1710) un fel de ghid istoric și turistic local și opera lui Hrisant, „Despre oficii, clerici și ceremoniile bisericești” (1715). Se dezvoltă treptat un proces nou: Biserica, în depistarea izvoarelor de bază ale literaturii religioase de ritual și citire, nu se mai îndreaptă spre originalele slavone ci spre cele grecești.

Importante sunt și micile lucrări ale mitropolitului Antim Ivireanul „Capete de poruncă” (1714) și „Învățătura bisericească” (1710), menite a ridica prestigiul preoțimii impunându-i totodată și un stil de viață mai demn.

După 1714 tipografia de la Târgoviște se mută la București. În tiparnița Mitropoliei Antim va imprima: „Sfaturi creștine politice către Domnul Ștefan Cantacuzino” (1715) o mică alcătuire de literatură parenetică în versuri.

Mai apare „Istoria patriarhilor Ierusalimului”, volum masiv opera lui Dositei Notara.

În 1716 apropiindu-se de finalizare lucrările la mănăstirea Antim, ctitoria sa, aceasta este înzestrată cu material tipografic, aici realizându-se „Istoria sfântă, adică iudaică” opera lui Alexandru Mavrocordat Exaporitul.

Despre activitatea în slujba cuvântului tipărit se impun câteva concluzii. În cei 25 de ani pe care i-a trăit în Țara Românească, imprimă 38 de cărți din cele 64 care s-au tipărit în centrele tipografice conduse de el. Dintre lucrările scoase, 30 sunt în grecește, 24 în românește, una în slavonește, 8 în câte două limbi (5 slavo-române, 2 greco-arabe, una greco-română), iar o carte apare în premieră în trei limbi (greacă, slavonă și română). De asemenea, este de remarcat faptul că în ultimii ani dă o atenție deosebită cărților tipărite în limba română.

Un loc aparte îl au lucrările elaborate și ilustrate personal: „Învățătura pe scurt pentru taina pocăinței” (1705, Râmnic); „Învățătura bisericească la cele trebuincioase și mai de folos pentru învățătura preoților” (1710, Târgoviște); „Capete de poruncă la toată ceata bisericească” (1714, Târgoviște); „Sfaturi creștine politice către domnitorul Ștefan Cantacuzino” (1715, București, în grecește).

Personalitate de prim rang a vieții clericale, culturale, implicat în politica Țării Românești de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea, mitropolitul Antim Ivireanul rămâne și în istoria genului oratoric prin „Predicile” sau „Didahiile” ținute duminica sau cu prilejul altor sărbători, la București sau Târgoviște. Deși, provenind din alte zări (Iviria din Georgia), datorită marilor sale calități intelectuale învață bine românește, fiind primul mare orator în limba noastră națională, dând expresivitate și vioiciune demersului întreprins.

„Didahiile”, în număr de 28 au fost ținute în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu și Ștefan Cantacuzino. Ele vor vedea pentru prima oară lumina tiparului în 1886, publicate de episcopul Melchisedec al Romanului (Melchisedec al Romanului dă și titlul): „Didahii ce se numesc a fi făcute de răposatul vlădica Antim pe la praznice mari, scrise acum în zilele prea înălțatului domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, întru al șaptelea an a domniei mării-sale și în zilele preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chirio chir Grigore, întru al douzeci și unul de ani (ce s-au împlinit acum într-această lună iulie, în 28 dni) ai păstoriei preasfinții-sale: 1781”. (Rotaru, Ion., p. 224.)

Temporal, ele au fost ținute astfel: cinci în duminica Floriilor, trei la Schimbarea la față, câte două la Sf. Constantin și Elena, Sf. Nicolae, la Crăciun și la Duminica lăsatului de brânză, câte una la Tăierea împrejur, Bobotează, la Duminica Vameșului etc. și o predică este consacrată pocăinței. (Istoria literaturii române, p. 539)

În demersurile sale găsim diferite tipuri de predică: sintetică, analitică, dar și panegirică și panegirică. Respectând regulile omileticii el va înălța laude Mântuitorului, Maicii Domnului și sfinților, cu trimiteri numeroase la „Vechiul și Noul Testament”. De asemenea, se fac referiri la filosofi sau poeți greci: Anaxagoras, Aristotel, Democrit, Anaxinandru, Socrate, Hesiod. Având cunoștințe vaste, amintește pe Artaxerxes, Alexandru cel Mare, Tumcuin, „împăratul Chitaiului”, Tiberius.

Valoroasă din punct de vedere literar opera sa este liberă de orice modele. În discursul rostit la înscăunarea ca mitropolit al țării își recunoaște originile, dar și calitățile deosebite: „Dumnezeu n-au căutat la micșorarea și netrebnicia mea, nu s-au uitat la sărăciia mea și streinătatea mea, n-au socotit prostita și neștiința mea, ci au căutat la bogăția și noianul bunătății sale și au acoperit de către oameni toate spurcăciunile și fărădelegile mele, carele sunt mai multe decât perii capului meu și decât năsipul mării și s-au înălțat, nevrednic fiind, la această stepenă...”. (Rotaru, Ion, p. 225)

Scopul declarat al demersului său este în primul rând de a instrui, a educa, să deștepte conștiințele păstoriților săi îndemnându-i la unire și smerenie: „Și cum dară se va mântui norodul, cum să scuture această ticăloasă de țară sarcina cea grea a relelor ce o supără?”.

Se va întreba retoric „La duminica vameșului”: „Că v-am spus mai sus, că credința iaste numai de un fel și toți oamenii cred în Dumnezeu, că Dumnezeu iaste legia și făcătorul legii; și pentru căci înjurăm legia, înjurăm pre Dumnezeu și pentru aceia, iată dară, că n-avem credință.

De vom zice de pe nădiajde, că sântem aleși din păgâni, nici aceasta nu o avem, căci că de am avea credință, poate doară că am avea și nădiajde, că v-am spus mai sus că întâi iaste să crează neștine în Dumnezeu, apoi să nădăjduiască”. (Ivireanul, Antim, p. 23)

În discursurile sale se poate observa o mare mobilitate, modalitatea cum reușește să facă o punte între ideile teologice ale moralei creștine și viața pe care o trăiesc păstoriții săi, nedreptățile la care erau supuși, una din soluțiile date de Antim fiind credința, adresându-se fiecăruia cu un altfel de mesaj: „Și nimeni să nu socotească, din voi, și să zică în inima lui: dară ce treabă are vlădica cu noi, nu-ș caută vlădiciia lui, ci să amestecă întru ale noastre? De n-ai știut până acum și de n-au fost nimeni să vă învețe, iată că acum veți ști că am treabă cu toți oamenii cât sunt în Țara Românească de la mic până la mare și pînă la copil de fiță, afară de păgîni și din ceia ce nu sunt de o lege cu noi...”. (Rotaru, Ion, p. 226)

Neuitându-și nici un moment originile și tinerețea zbuciumată va face dese trimiteri la inegalitățile sociale ale vremii sale, convins fiind că indiferent dacă este bogat sau sărac omul este vrednic de cinste și laudă: „Nu să cuvine cinstea și lauda numai oamenilor celor mari și bogați, că sânt vrednici acestui dar și cei mici și smeriți. Că măcar că cei mari strălucesc cu hainele cele de mult preț și cei mici n-au cu ce să-și acopere trupul; cei mari să odihnesc pe așternuturi moi și frumoase, și cei mici să culcă pe pământul gol și pe pae; aceia însoțiți cu mulțime de slugi, iar aceștia lipsiți, pustii și de ajutoriu și de priiateni; aceia între răsfățări și între bogății, și acestea între primejdii și între întristăciuni. Însă, cu toate aceștia măriri despărțite, nu să cuvine celor mici mai puținică cinste și dragoste decât aceia ce să cuvine celor mari și bogați, nici iaste cu dreptate celor mari să li să închine lumea și pre cei mici să-i batjocorească: de aceia / să se teamă și pre acestea să-i obidească; de aceia să se rușineze și pre acestea să-i înfrunzeze, pentru căci măcar că cei mari cu sila și cu puterea răsplătesc sudălmile, iar cei mici au îngeri sprijinitori în ceriu de pedepsesc pre cei ce-i obidesc”. (Ivireanul, Antim p, 144)

Dorind întărirea autorității bisericii, a credinței omului, de multe ori își ceartă supușii pentru păcatele lor dorindu-le un altfel de comportament. Un fragment din predica sa „La dumineca Vameșului”, este edificator: „Și iată dară, că precum zic că neavând dragoste între noi și nepohtindu-ne binele unul altuia, după porunca lui Dumnezeu n-avem nici credință, nici nădiajde, nici dragoste și sântem mai răi, să mă ertați, decât păgânii. Că zice apostolul Pavel: «Limbile n-au lege și fac ale legii». Iar noi, având lege, facem tot împotriva legii și sântem mai păcătoși decât toate neamurile și decât toate limbile. Și puteți cunoaște aceasta, că iaste așa cum zic că ce neam înjură ca noi, de lege, de cruce, de cuminecătură, de morți, de comandare, de lumânare, de suflet, de mormânt, de colivă, de prescuri, de ispovedanie, de botez, de cununie și de toate tainele sfintei biserici și ne ocăram și ne batjocorim înșine legia?! Cine din păgâni face aceasta, sau cine-ș măscărește legia ca noi?”. (Ivireanul, Antim, p. 23)

La aceste întrebări consideră că singura soluție este credința, „de a iubi pre Dumnezeu” dar și supunerea în fața autorității domnului: „Dară noi, acum, că ne numim creștini, de pe ce fapte bune socotiți că ne vom putea arăta creștinătatea și blagocestiia ce avem și să fim aleși și despărțiți de neamurile ce zicem noi că sânt păgâni? Că de vom zice: de pe credință, ne înșălăm, că noi credință nu avem: că de am avea credință / am iubi pre Dumnezeu și am păzi cuvintele lui și am face după puțință, poruncile lui ”. (*Idem*)

În opinia sa nu numai oamenii simpli sunt vinovați ci și boierii, preoții, în „Cuvânt la duminica Floriilor”, înfierând obiceiurile de a fura din banul public, lăcomia nemăsurată a unora, goana de a agonisi cât mai multe averi, intrigile pe care le făceau pentru a dobândi și mai multe favoruri, dușmănia unora față de ceilalți, obiceiurile de a da și a se lăsa mituiți, adevărurile rostite fiind trăite de mitropolit: „Și când mergem să ne ispoveduim nu spunem duhovnicului că mâncăm carnea și munca fratelui nostru, creștinului, și-i bem sângele și sudoarea feței lui cu lăcomiile și cu nesațiul ce avem, ci spunem, cum c-am mâncat la masa domnească, miercurea și vinerea, pește și în post raci și untdelemn și am băut vin.

Nu spunem că ținem balaurul cel cu 7 capete, zavistiia, încuibat în inimile noastre, de ne roade totdeauna ficații, ca rugina pre fier și ca cariul pre lemn, ce zicem că n-am făcut nimănui nici un rău.

Nu spunem strâmbătățile ce facem totdeauna, clevetirile, voile veghiate, fățăriile, mozaviriile, vânzările și pâările ce facem unul altuia, ca să-l surpăm din cinstea lui, ce zicem: am face milă, ce nu ne dă îndemână, că avem nevoi multe și dări și avem casă grea și copilaș ca-n gloată și oameni mulți carii să ocrotesc pre lângă noi.

Nu spunem că credem minciunile slugilor noastre mai vârtos decât adevărul celui ce să năpăstuiește, carele, de s-ar și jura, nu-l credem, nici îi facem dreptate, ci-l pedepsim cu atâta cruzime de inimă cât de am putea l-am stinge și de pre fața pământului; ce zicem că fiind în valurile lumii nu putem să ne căutăm de suflet, / ci dăm câte un sărindariu, iar din jafuri, iar din nedreaptă agoniseală”. (Ivireanul, Antim, p 85-86)

În Predicile sale, încărcate de sensibilitate, de dorința de a fi înțeles de toți supușii săi se găsesc și pagini cu o încărcătură lirică relevantă pentru epoca în care au fost rostite, ceea ce întărește ideea că marele cărturar a fost și un poet în înțelesul larg al cuvântului. Un astfel de exemplu este descrierea unei furtuni pe mare care stă să înghită corabia apostolilor, prima descriere de acest gen în literatura noastră: „ Mi să pare ca când ași vedea înaintea ochilor miei chipul ei, de toate părțile să sufle vânturi mari, să se strângă împrejurul vântului nori negri și deși, toată marea să spumege de mânie și pretutindeni să se înalțe valurile, ca niște munți. Mi să pare că văz corabia apostolilor că o luptă cu multă sălbăticie turburarea mării: de o parte o bat valurile, de altă parte o turbură vânturile; de o parte o rădică spre ceriu, de altă parte o pogoară la iad. Mi să pare că văz pre fețele apostolilor zugrăvită, de frică, moartea: unul să se cutremure, altul să se spăimânteze; unul să se tulbure, altul să strige și toți cu suspinuri și cu lacrimi să ceară, cu rugăminte, ajutoriu de la Hristos, ce dormia: «Doamne, mântuiaște-ne, că perim»”. (Ivireanul, Antim, p. 138)

Compară lumea în care trăia „cu o mare ce se tulbură”, vânturile sunt „nevoile cele / ce ne supără totdeauna”, valurile „nenorocirile carele să întâmplă în toate zilele”, iar „ Norii ce negresc văzduhul, fulgerile ce orbesc ochii, tunetele ce înfricoșează toată inima vitează sânt întâmplările cele de multe felii, neașteptatele pagube, înfricoșările vrăjmașilor, supărările, necazurile ce ne vin de la cei din afară, jafurile, robiile, dările cele grele și nesuferite, carele le lasă Dumnezeu și ne încungiuă, pentru ca să cunoască credința noastră și să ne vază răbdarea”. (Ivireanul, Antim, p. 139)

Este o lume care se „tulbură, întru care niciodată n-au oamenii odihnă, nici liniște”. Antim Ivireanul făcea astfel o declarație patetică a propriei existențe, în care iubirea față de aproapele său, dar mai ales față de țara care l-a adoptat era precumpănitoare.

Ultimii ani ai vieții au fost deseori tensionați. O primă ruptură are loc între mitropolit și Constantin Brâncoveanu în 1711, acesta fiind ostil turcilor în conflictul armat al acestora cu trupele rusești (Stănilești, pe Prut). El rămâne fără urmări majore, dar Antim Ivireanul se apropie din ce în ce mai mult de familia Cantacuzinilor în conflict cu domnitorul.

Evenimentele se precipită, ducând la decapitarea, în Constantinopol, a lui Constantin Brâncoveanu și a fiilor săi. Doi ani mai târziu aceeași soartă o împărtășește și domnitorul Ștefan Cantacuzino împreună cu tatăl său, stolnicul Constantin Cantacuzino.

Noul domn, Nicolae Mavrocordat, care va inaugura secolul domniilor fanariote în Țara Românească, prieten cu un vechi dușman al lui Antim, Hrisant Notara, îl suspectează de la început ca având relații strânse cu Cantacuzinii. După cearta intervenită pe drumul spre Giurgiu unde plecase domnul la zvonul pătrunderii iminente a unor detașamente austriece, mitropolitul se întoarce în București. Revenind Nicolae Mavrocordat îl arestează, umilindu-l, obținând dispoziția patriarhală a Constantinopolului de a fi scos din scaun. Este exilat, condamnat la închisoare pe viață la Mănăstirea Sf. Ecaterina de la Muntele Sinai. Este omorât pe drum în apropierea localității Galiopi de ostașii turci, care îl conduceau spre exil, trupul fiindu-i aruncat în Tungia, un afluent al Mării.

Alături de Dimitrie Cantemir, Grigore Ureche, Miron Costin, Varlaam sau Dosoftei, Antim Ivireanul este o personalitate complexă a culturii și literaturii române vechi.

Sintetizând întreaga sa activitate Bartolomeu Anania, Mitropolit al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, se întreba pe bună dreptate: „Ce vom admira mai întâi în vasta personalitate a Ivireanului? – talentul tipografului? finețea gravorului? capacitatea poliglotului? geniul oratorului? luciditatea gospodarului? smerenia călugărului? demnitatea ierarhului? Miracolul străinului împământenit?... E aproape de neimaginat că atâtea daruri pot fi înmănușiate într-un singur om!” (Anania, Valeriu, p. 68)

La 27 septembrie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române face un act de dreptate: trecerea în rândul sfinților a Mitropolitului Antim Ivireanul.

Referințe bibliografice

1. Cf. ANANIA, Valeriu. Cultura și sfințirea Ivireanului. În vol.: *Sfântul „Antim Ivireanul, ocrotitor spiritual”*. I. Râmnicu-Vâlcea: Ed. Conphys, 1999.
2. Cf. *Istoria literaturii române*, voi. I. București: Editura Academiei Române, 1964.
3. IVIREANUL, Antim. *Opere. Didahiile*. București: Editura Minerva, 1997.
4. ROTARU, Ion. *Literatura română veche*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1981.

Ștefan SUSAI,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
al MECC
(Chișinău)

ALEXANDRU ROBOT – LIVIU REBREANU

Alexandru Robot – Liviu Rebreanu

Abstract: Alexandru Robot, a publisher and writer, is the author of an impressive number of tablets, reports and interviews published in the *Rampa* daily in the period of 1932-1934. Being an autodidact, informed, cult and pertinent person, he knows over the years a lot of great names of Romanian literature. Liviu Rebreanu was one of the writers who believed in Robot's talent, opening his soul in revealing interviews.

Keywords: autodidact, pertinent questions, delegated responsibility, *Pe marginea cărților* (*On the books*), dialogue.

Rezumat: Alexandru Robot, publicist și scriitor, este semnatarul unui număr impresionant de tablete, reportaje și interviuri publicate în cotidianul *Rampa* între 1932-1934. Autodidact, informat, cult, pertinent, în decursul anilor ajunge să stea față în față cu nume mari ale literaturii române. Liviu Rebreanu a fost unul dintre scriitorii care au avut încredere în harul lui Robot, deschizându-și sufletul în interviuri revelatoare.

Cuvinte-cheie: autodidact, întrebări pertinente, responsabilitate delegată, *Pe marginea cărților*, dialog.

Născut în 1916 la București, Alexandru Robot avea să devină – de la o vârstă fragedă – publicist și scriitor. La doar 16 ani renunța la studii, părăsind liceul „Spiru Haret” pentru a se angaja la cotidianul *Rampa* din București. Colabora deja la ceea ce George Călinescu numea „Revistele Nouei Generații”, *Discobol* și *Bobi*.

La *Rampa* semnează între anii 1932 și 1934 zeci de tablete, reportaje și interviuri. Apare o rubrică nouă – *Pe marginea cărților*, în care Alexandru Robot semnaleză noile apariții editoriale. Deși tânăr, adolescent cu studii neterminate, are deja o cultură care îi permite să discute cu marii scriitori. Robot este un autodidact, dar și un tânăr scriitor despre care George Călinescu va scrie în *Istoria Literaturii Române*.

La *Rampa* Robot devine unul dintre publiciștii importanți ai publicației. Realizează interviuri și scrie materiale ample pentru rubricile *Un sfert de oră cu scriitorii*, *Ce fac scriitorii*, *Față în față cu eroul meu*, *În vizită la...*, interviuează scriitorii

consacrați precum Panait Istrati, N.D. Cocea, Mircea Eliade, Tudor Arghezi, Ionel Teodoreanu, D.N. Davidescu, F. Aderca, Liviu Rebreanu, Gala Galaction. În anul debutului la *Rampa*, Robot publică la Editura „Cronicarul” din București prima lui plachetă de versuri, *Apocalips terestru*.

Interviurile lui Alexandru Robot din *Rampa* ne dezvăluie un publicist talentat, informat care adresează întrebări pertinente. Nu este ușor pentru un tânăr de doar 16 ani să discute, de exemplu, cu scriitorii de talia lui Liviu Rebreanu, Eugen Lovinescu, Tudor Arghezi sau Panait Istrati și Gala Galaction. Responsabilitatea delegată acestui tânăr reprezintă un act de curaj pentru conducerea *Rampeii*, dar și o recunoaștere a talentului pe care îl avea Alexandru Robot.

Primul material publicat de Robot în *Rampa* este din 15 octombrie 1932, nr. 4424 și se intitulează *Toamna literară*. În ultima lună a anului, în *Rampa* din 2 decembrie, nr. 4465, acesta scrie o cronică despre un volum al lui Liviu Rebreanu în cadrul rubricii *Pe marginea cărților*.

Îțic Ștrul dezertor, a treia ediție, reprezintă la domnul Liviu Rebreanu, lumina unei perspective și este plin de semnificație pentru autorul de mai târziu a lui ION. Pentru că sunt în aceste nuvele de război (Îțic Ștrul dezertor, Catastrofă, Fapt divers) indicația unui creator de viață, a unui veritabil romanțier deci. (...)

Trei săptămâni mai târziu, în *Rampa*, nr. 4484, din 24 decembrie 1932, Alexandru Robot realizează un amplu material publicistic, intitulat *Față în față cu eroul meu*. Acesta interviuează scriitorii Liviu Rebreanu, Gala Galaction, Ion Minulescu, Ion Marin Sadoveanu, Tudor Mușatescu, T. Teodorescu-Braniște, Mihail Sorbul, Caton Teodorian, Camil Petrescu, Eugen Lovinescu și Al. Vasilescu-Valjean.

Liviu Rebreanu aduce în atenție romanul *Ion* și personajele sale: Ion, Ana, dar și altele din romanul omonim, ce au stârnit curiozitatea multora care au încercat să le identifice ulterior în Prislop. Liviu Rebreanu îi răspunde lui Alexandru Robot în legătură cu acest fapt:

(...) În *Pripas* există într-adevăr și trăiește încă și astăzi un flăcău pe nume Ion Pop al Glenetașului. Dar cu Ion din romanul meu acesta nu are comun decât numele, pe care, recunosc, l-am folosit pentru a păstra o autenticitate rurală și băstinașă. Tot așa am făcut cu numele preotului Belciug, al notarului Stoessel și alți câțiva. (...) D-l. prof. Bogdan-Duica, voind să vorbească la Universitatea din Cluj despre Ion, și-a trimis studenții în *Pripas* să „identifice” personagiile mele. Fiecare a venit cu o „identificare”, și cum erau 70 de studenți, s-au căpătat dintr-o dată 70 de „identificări”. Unele erau chiar nostime, așa de pildă, după unul, Ion al Glenetașului ar fi ajuns primar sub liberali (aici vine o contradicție, un al doilea spune că sub național-tărăniști), după altul, Ana ar fi prin Capitală, unde „s-a băgat la stăpân”.(...)

Anterior acestei mărturisiri făcute de Liviu Rebreanu lui Alexandru Robot în *Rampa*, autorul lui *Ion* publicase în *Vremea*, nr. 235, din 1 mai 1932, un material în care insistă asupra genezei romanului.

Tot în decembrie 1932, în *Rampa*, nr. 4485, Alexandru Robot face o anchetă literară sub titlul *Ce fac scriitorii?* Liviu Rebreanu este greu de găsit și interviuat.

Robot afirma:

(...) pe domnul Rebreanu cu greu îl poți vedea. Nu e niciodată acasă, dar e întotdeauna la telefon. L-am căutat zilele trecute, dimineața. Mi s-a spus acasă la domnia sa că doarme. Un amic m-a asigurat că dl Rebreanu doarme pe lauri.

L-am văzut totuși și știu că d-sa lucrează pe tot timpul nopții. Ce anume, rămâne o taină pe care cu plăcere v-ași dezvălui-o dar regret, nu sunt în stare. După masă dl Rebreanu e ocupat cu corecturile romanului Răscoala.

În ianuarie 1933, Robot semnează în *Rampa*, nr. 4499, din 14 ianuarie, la rubrica *Pe marginea cărților*, o cronică la romanul *Răscoala*, scris de Liviu Rebreanu. Croniciarul este de părere că odată cu *Răscoala* se intra într-o zonă de evoluție a romanului românesc.

În Răscoala domnului Liviu Rebreanu, curge fără piedici o lume zbuciumată, așa cum o știm și o simțim, cu oameni mici și prizoniți. Într-un cuvânt, dl Rebreanu a creat viața. Iată de ce cred că Răscoala e o carte atât de bună, mulțumind așteptarea bălăcită în mediocritate a câtorva ani. Pentru domnul Rebreanu nu aș găsi alt omagiu.

Mai târziu, în toamna aceluiași an, în *Rampa*, XVI, nr. 4752, din 13 noiembrie 1933, Alexandru Robot publica un interviu cu Liviu Rebreanu în care aduce în discuție, printre alte subiecte, personajele din romanele lui Rebreanu care au trezit curiozitatea tuturor. În debutul interviului tânărul publicist îi face o scurtă descriere lui Liviu Rebreanu pe care îl percepe „de o amabilitate unică, de o altă nuanță decât cea moldovenească”. Titlul dat de Robot acestui interviu preia una din afirmațiile scriitorului: *Cu Dl. Liviu Rebreanu, Romancierul care toată viața nu face decât să scrie și totuși nu e fecund. Despre „Gorila”, „Pojarul Dragostei” și altele.*

Domnul Rebreanu, scrie Robot, e însăși viața care curge sănătoasă prin toate mădulele și care se revarsă într-un răs și o voce puternică. Dl. Rebreanu este în toate împrejurările cel care întrebă întâiul: Ce mai faci? Ca să afli propria-i activitate, e indispensabilă o strategie a interogatoriului, înarmat cu unul, două sau trei trucuri.

Cele afirmate de Alexandru Robot ne arată un publicist cu experiență, în ciuda vârstei fragede, care nu se lasă intimidat de faima unui scriitor de talia lui Liviu Rebreanu. Iscoditor, dornic să intre în tainele lui Liviu Rebreanu, Robot nu acceptă afirmațiile scriitorului și îl provoacă permanent cu întrebări pentru a dezvălui originea personajelor sale.

Al Robot: *Citind Răscoala, în care eroul e Titu Herdelea din Ion, lăsați să se întrevadă că veți continua să prezentați și într-un al treilea roman personaje din primul, din Ion. Care va fi?*

Liviu Rebreanu: *În niciunul din cele două din care ți-am vorbit, ci într-un altul, pe care îl voi scrie după. Din Ion chiar ghicești care va fi eroul și unde se va petrece acțiunea. E vorba despre fata preotului Pinteș, care s-a măritat în Basarabia. Prin urmare, în Basarabia se va petrece și romanul.*

Alexandru Robot dorește să afle de la Liviu Rebreanu la ce lucrează, când va publica următorul roman și cât de ușor sau greu scrie.

– *D-le Rebreanu, sunteți anunțat cu câteva romane. Care din ele e terminat?*

– *Niciunul. Sunt anunțat cu două cărți, recunosc. De alții însă. Ce e adevărat e că am obligații și angajamente cu editorii. Iarăși e adevărat că scriu. Sunt dintre cei care toată viața nu fac decât să scrie. Și totuși nu sunt fecund. Nu respect moda și nici nu încerc să fiu „à la page”. Cuget și scriu mai greu. Mă frământ, mă zbucium mai mult decât ceilalți. Unul din romane va fi Gorila. (...) despre romanul fără titlu (și fără termen) pot spune că se petrece într-o viață burgheză din București. E marea și veșnica poveste a dragostei. (...) Deocamdată, numai pentru mine, are un titlu provizoriu: Pojarul iubirii. Dar până la un titlu definitiv îmi mai rămâne să închei romanul.*

Dialogul dintre Liviu Rebreanu și Alexandru Robot aduce în discuție și mediul în care scriitorul poate crea. Unii preferă satul, alții orașul. Liviu Rebreanu îi mărturisește tânărului publicist al *Rampei* că satul îi oferă liniștea necesară pentru a scrie romanele sale.

La țară nu mă supără nimeni. Nu există telefon care să zbârnâie, vizite care să întrerupă. La țară e un loc agreabil, propice inspirației și unde te poți întâlni în voie cu personajele și întâmplările. Trăiești într-o regiune plină de pitoresc, fără gazete, fără cancanuri și numai cu tine însuși. Te iau la primăvară cu mine și ai să te convingi! îi mărturisește Rebreanu lui Robot, dezvăluind astfel nevoia de liniște, fugă de tumultul capitalei pentru a-și scrie cărțile.

Robot nu s-a mărginit în dialogul cu Rebreanu doar la subiectul romanelor. El insistă și asupra aspectului difuzării cărții și vrea să știe care este opinia lui Rebreanu în acest sens. Căci, observă Robot, este nevoie ca volumele scriitorilor să ajungă la cititori. În acest context în întrebă pe Liviu Rebreanu despre rolul asociației culturale „Prietenii cărții”.

Ne-am gândit, spune Rebreanu, să facem ceva pentru difuzarea cărții. Și astfel am dat viața acestei societăți, în care am atras pe editori, pe librari și, sperăm, pe cititori. Vom împrăștia prin toată țara o activitate neobosită de propagandă a cărții. (...) Scriitorilor nu li se cere decât să muncească, să scrie. De aceea e nevoie să depunem cele mai intense eforturi pentru a stabili o dominație a cărții românești și asta în folosul scriitorilor tineri.

Pe parcursul colaborării la *Rampa*, între 1932 și 1934, Alexandru Robot aduce în atenția cititorilor romanele lui Liviu Rebreanu. Alexandru Robot, publicist deja consacrat, în pofida tinereții sale, caută – dincolo de prezentarea cărților – să pătrundă în intimitatea marilor scriitori. Robot ne dezvăluie cât de ușor sau greu reușesc să scrie unii dintre ei, cum își aleg personajele, ce anume îi inspiră în scrierea romanelor. Publicistica lui Robot ne introduce și în intimitatea lui Liviu Rebreanu, scriitor greu de abordat, fiind preocupat cu scrisul romanelor sale, lăsându-ne astfel mărturie despre omul Rebreanu, dar și despre creația acestuia.

Referințe bibliografice

1. Călinescu, George. *Istoria Literaturii Române*. București: Fundația Regală pentru Literatură și Artă, 1941, p. 881.
2. *Rampa*, nr. 4424, 15 octombrie 1932
3. *Rampa*, nr. 4465, 2 decembrie 1932
4. *Rampa*, nr. 4484, 24 decembrie 1932
5. *Rampa*, nr. 4485, 25 decembrie 1932
6. *Rampa*, nr. 4499, 14 ianuarie 1933
7. *Rampa*, nr. 4752, 13 noiembrie 1933

Olesea GÎRLEA
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
al MECC
(Chișinău)

ASPECTE TEORETICE CU PRIVIRE
LA CONCEPTELE
DE „VIS” ȘI „REVERIE” ÎN STUDIILE
LUI S. FREUD ȘI G. BACHELARD

**Theoretical aspects of the concept of „dream” and „reverie” in the studies
of S. Freud and G. Bachelard**

Motto: „Visele noastre vorbesc” (G. Bachelard *Aerul și visele*)

Abstract: The author of the article aims to investigate the concept of dream and its sub-categories in S. Freud’s „Interpretation of Dreams”, on the one hand, and the systematization of the dream, the distinction between dream and reverie, the taxonomy of reverie in the work of G. Bachelard, on the other hand, based on 2 night and day regimes (notions taken from G. Durand). The artistic (artificially) dream was exemplified based on Shakespeare’s drama *Lady Macbeth* and the novel *Isabel and the waters of the devil* by M. Eliade.

Keywords: dream, reverie, anguish, unconscious, nocturnal, diurnal, animus, anima.

Rezumat: Autoarea articolului își propune investigarea conceptului de vis și subcategoriile sale în studiul lui S. Freud „Interpretarea viselor”, pe de o parte, și sistematizarea visului, distincția între vis și reverie, taxonomia reveriei în opera lui G. Bachelard, pe de altă parte, în baza a 2 regimuri: nocturn și diurn (noțiuni preluate de Bachelard de la G. Durand). Visul artistic (artificial) a fost exemplificat pe baza dramei lui Shakespeare *Lady Macbeth* și romanul *Isabel și apele diavolului* de M. Eliade.

Cuvinte-cheie: vis, reverie, angoasă, inconștient, nocturn, diurn, animus, anima.

De la psihanaliză spre literatură visul și subcategoriile sale au intrat în vizorul diferitor reprezentanți. Sigmund Freud, prin studiul *Interpretarea viselor*, a fost unul dintre deschizătorii drumului. Gaston Bachelard a întreprins o încercare de distincție între vis și reverie și a realizat o taxonomie a reveriei. Conceptul de vis figurează și în alte studii: James Lewis *Enciclopedia visului*, Pamela Ball *Cum descifrezi visele*, Noemi Bomher *Uitata cheie a viselor*, *Dicționar de vise*, Kelly Berkeley *Visele copiilor*, William Butler *Interpretarea viselor*, Georg Fink *Dicționar de vise*, Jaques La Rocheterie *Simbologia viselor*, Paul Mineur *Interpretarea viselor*, Hellene Renard *Dicționar de vise*,

Philip Shelby *Oaza viselor*, Wilhelm Stekel *Limbajul viselor*, Luminița Săndulache *Motivul visului în poezia lui Eminescu*, Elena Kedros *Puterea viselor*, Corinne Morel *ABC-ul interpretării viselor*, Lucia Stanciu *Ghid de interprete a viselor*, Ion Țugui *Simbolistica Viselor* ș.a. La acestea se adaugă și unele analize cu referire la vis ale cercetătorilor de la Chișinău Elena Prus și Anatol Gavriloș, deci studiile consacrate visului ar putea fi enumerate pe zeci de pagini.

E cazul să amintim și de Aristotel care făcea distincția între vise adevărate și valoroase, trimise visătorului pentru a-l avertiza sau pentru a-i vesti viitorul și vise vanitose, înșelătoare și de nimic, a căror intenție este de a-l induce pe acesta în eroare sau a-l duce la pierzanie. Artemidoros din Dalis în lucrarea sa din Antichitatea târzie *Oneirocritica* distingea între vise influențate numai de prezent (sau trecut) și vise determinante pentru viitor; din această clasă făceau parte 1) profetia directă sau primitivă din vis, 2) precizarea unui eveniment viitor și 3) visul simbolic, care are nevoie de o tălmăcire. Această teorie s-a păstrat mai multe secole cu unele completări și paralele dintre vis și morală (Platon), dintre vis și stimuli (intestinali, durere, urinare etc.), vis și dedublarea personalității etc.

Anticii considerau visul o inspirație din partea zeilor pentru a influența acțiunile oamenilor. Primul stadiu (într-un demers hermeneutic și analitic) de interpretare a viselor este considerat a fi faza prelogică, în care visele sunt identificate de interpret cu realitatea. Această etapă a fost expusă cu lux de amănunte în lucrarea lui Lucien Levy Bruhl *Mentalitatea primitivă* (1922), considerată a fi un studiu fondator al antropologiei. Autorul formulează anumite ipoteze cu privire la valorificarea viselor în civilizațiile primitive. Levy Bruhl afirmă că „pentru maorii din Noua Zeelandă și pentru indienii din America de Nord, pentru aborigenii din Australia și pentru etnia batak din Sumatra, ca și pentru multe alte etnii, visele au o mare importanță, deoarece reprezintă realitatea”. El menționează, citând declarațiile misionarilor, că acești „primitivi” se convertesc adesea în urma unor vise. Deseori, după ce toate eforturile depuse de misionari pentru a converti un indigen au fost inutile, „un vis îl determină pe acesta să se convertească imediat, mai ales atunci când visul se repetă”, spune Levy Bruhl ca și când acest mod de interpretare a visului ar fi doar o singularitate rezervată „primitivilor”. Noțiunea de fază prelogică este o noțiune-cheie a antropologiei preluată și de Levi Strauss în studiul *Gândirea sălbatică*.

Un exemplu de ficțiune artistică cu referire la raportarea vis/realitate ar fi piesa *Lady Macbeth*, în care predomină o acțiune obsedantă. Lady Macbeth se scoală în fiecare noapte din așternut și-și spală mereu niște pete de sânge imaginare, care nu dispar în niciun fel, repetă aceeași acțiune în fiecare noapte. Prin acest exemplu visul devine un motiv utilizat preponderent și în universul artistic, nu doar un „factor de decizie” al realității obiectuale.

În explicațiile psihanalizatorilor, visul este o oglindă fidelă a excitațiilor zilei (trăitului), Robert W. în lucrarea *Der Traum als Naturnotwendigkeit erklärt* (Hamburg, 1886) face referire la una dintre sursele de excitație care influențează visul:

„Energia psihică înmagazinată în timpul zilei prin inhibare și reprimare devine în timpul nopții motorul visului” (Freud, Sigmund apud., p.117). Revenind la piesa lui Shakespeare explicația oferită de psihanalistul român C. Vlad ar fi următoarea: „Lady Macbeth îl ucisese împreună cu soțul ei pe Duncan, regele Scoției, pentru a-i lua tronul. Măinile ei au fost într-adevăr pătate de sânge, petele reale s-au spălat de pe mâini, însă urmele lor au rămas pe conștiință. Macbeth ajunge să își spele mâinile de 50-60 de ori pe zi” (C. Vlad, p. 10). Visul personajului este astfel conectat la întâmplările din realitatea imediată.

Prin lucrarea *Interpretarea viselor* S. Freud întreprinde o analiză a țesăturii viselor și clasificărilor sale, pentru el chiar și visele bizare au o explicație logică. Freud și-a fondat observațiile sale pornind de la lucrările predecesorilor, printre aceștia aș aminti pe F. W. Hildebrandt *Der Traum und seine Verwertung fürs Leben* (Leipzig, 1875) a cărui idee centrală se referea la temporalitatea visului. Pentru Hildebrandt „visul nu se raportează la timp și spațiu”, deci este indiferent de curgerea timpului, definiția pentru vis propusă de Hildebrandt se detașează de realitatea obiectuală, îi dăm dreptate parțial dacă se referă doar la visul fantastic, deconectarea totală de la viața reală sau lipsa unor conexiuni cu aceasta este exagerată: „Visul este ceva total diferit de realitatea percepută în starea vigیلă, am putea spune că este o existență ermetic închisă în sine, despărțită de viața reală de o prăpastie de netrecut. El ne desprinde de realitate, dizolvă în noi amintirea normală despre aceasta și ne așază într-o altă lume și într-o cu totul altă viață, care nu are de fapt nimic de a face cu cea reală” (Freud, Sigmund, apud., p. 32). O altă lucrare care l-a influențat pe Freud este studiul lui Paul Radestock *Schlaf und Traum* (Leipzig, 1879), ale cărui interpretări se centrează pe ideea că „împlinirea dorințelor este una din reprezentările comune ale visului și psihozei” (Freud, Sigmund, apud, p. 129). Pentru S. Freud visul înseamnă întâi de toate împlinirea unei dorințe reprimată, refulate, un fenomen psihic complex. Pornind de la aceste convingeri S. Freud propune o categorie aparte a visului și anume *v. de dorință* care are realmente „un sens ascuns, care creează împlinirea unei dorințe” (Freud, Sigmund, p. 189), o altă categorie este *visul de angoasă nevrotică* „în care ne scutură cele mai groaznice dintre toate senzațiile de neplăcere” (Freud, Sigmund, p. 177), angoasa nevrotică provine din viața sexuală și corespunde unui libido deviat de la scopul său, libido care a ajuns să nu fie folosit. Visele de angoasă sunt cele cu conținut sexual, al căror libido a suferit o transformare în angoasă. La acestea se adaugă *visul de contradorință* care are drept scop „frustrarea unei dorințe sau apariția unui lucru evident nedorit” (Freud, Sigmund, p. 202), *visele de comoditate* sunt cele care servesc intenției de a continua somnul, în loc de a se trezi și *visele tipice* cu cele patru subcategorii după cum urmează: *visele jenante de nuditate* în care ne vedem aflați goi sau prost îmbrăcați în fața unor străini. Copiii manifestă plăceri exhibiționiste, dezbrăcarea mai degrabă îi farmecă decât să îi rușineze. Acest tip de vis a servit la baza unei povești de H. C. Andersen *Hainele cele noi ale împăratului*. O altă subcategorie e reprezentată de *visele despre moartea persoanelor dragi*. Moartea acestora a fost dorită cândva în copilărie, apoi intervine moralitatea prin interdicția de a dori așa ceva, întârzierea moralității duce la degenerare. Deci multe persoane care astăzi își iubesc

frații și surorile, conchide S. Freud, și care se simt răvășite de moartea acestora poartă în inconștientul lor dorințe răutăcioase din această perioadă timpurie, dorințe care încearcă să se realizeze în vise. Amintim că după explicațiile oferite de S. Freud reprezentarea pe care o are copilul despre moarte e doar o „absență”, „faptul de a fi departe” și de a nu-i deranja pe cei care sunt în viață, dar admite posibilitatea revenirii. Copilul nu știe nimic despre ororile putrefacției, de înghețarea în mormântul rece, de groaza de nimicul fără de sfârșit, pe care adultul le suportă în reprezentările sale. Tot din categoria viselor tipice fac parte și *visele despre zbor*, cădere, amețeală etc. ele sunt legate de jocurile de mișcare, în acest vis sentimentul de plăcere se poate transforma în angoasă; dar și *visele despre examen* care conțin angoasele de trecere a examenelor.

S. Freud conferă un subcapitol *viselor absurde*, absurditatea este aparentă pentru că la o aprofundare a sensului visului ea devine motivată. S. Freud a consacrat un spațiu generos *viselor artificiale*: „Create de scriitori, sunt menite unei asemenea interpretări simbolice, căci ele redau gândul conceput de scriitor într-o deghizare care se potrivește caracteristicilor noastre, cunoscute dintr-o experiență” (Freud, Sigmund, p. 136). Prin intermediul simbolisticii interpretarea viselor s-a putut ridica la rangul de exercițiu artistic, care ține de un talent deosebit.

O altă accepție a psihanalizatorilor cu referire la vise se referă la posibilitatea acestora de a fi parte a unor interpretări simbolice pentru care trebuie identificată o cheie. În subcapitolul *Reprezentarea prin simboluri în vise*, S. Freud aduce câteva exemple de reprezentare a materialului în vise, respectiv reprezentări precum conserve, cutii, sîpete, casete, dulapuri, sobe, corespund pântecului feminin, dar și găurile, vapoarele și toate tipurile de recipiente. Simbolurile masculine ar fi cravata, pălăria, dar și tipurile de arme și unelte, plugul, ciocanul, revolverul, pumnalul, sabia, peisajele din vis, mai ales cele cu văi și munți împăduriți, sunt descrieri ale organelor genitale. Pentru reprezentarea simbolică a castrării, travaliul oniric se folosește de chelie, tunderea părului, căderea dinților, decapitare.

Simbolurile viselor sunt polisemantice, ele depind de context și descrierea obiectului sau a împrejurărilor. Ofer două exemple din *Dicționarul de vise* a lui Noemi Bomher, acestea fiind o dovadă a faptului că interpretările polisemantice ale viselor au extins și depășit sfera psihanalizei, în dicționar se face deseori trimitere la opere literare concrete:

Casa – în vis înseamnă căsătorie. Dacă o vizezi *arzând*, înseamnă intrigi, îngrijorare. Dacă o vizezi *ruinată*, înseamnă necazuri în familie. Dacă vizezi că *o construiești*, înseamnă belșug, noroc în dragoste, renaștere. Dacă vizezi casa *părintească*, înseamnă aspecte legate de trecut, de părinți (Bomher, Noemi, p. 39).

Căpșuni – dacă vizezi căpșuni *coapte* înseamnă pasiune, vitalitate, senzualitate. Dacă vizezi căpșuni *necoapte*, înseamnă imaturitate în plan erotic, căutarea unor răspunsuri pe plan sentimental sau sexual. Dacă vizezi căpșuni *zdrobite* sau *putrezite*, înseamnă abuzuri sexuale (Bomher, Noemi, p. 43).

Categoriile freudiene ale visului și anume visul ca premoniție, visul ca dorință, visul de angoasă și visul despre moartea persoanelor dragi le-am identificat în romanul lui Mircea Eliade *Isabel și apele diavolului*. În interpretarea psihanalitică a lui Sigmund Freud visul „are un sens ascuns, care creează împlinirea unei dorințe” (Freud, Sigmund, p. 189). Visul de vară al doctorului e cauzat de evitarea dezlănțuirii potențialului său de seducere a Isabellei. În acest vis doctorul e logodit și căsătorit cu Isabel, devine inițiat de către unchiul soției pe nume Williams în afacerea cu ceai din ținutul Dargeelingului, prosperă și își extinde activitatea în ținutul Labong, are doi copii cu Isabel pe care-i cheamă Michael și Joan. Trăvialul oniric durează șaptesprezece ani și se întrerupe în clipa când cei doi copii vor fi trimiși în Anglia la studii. Sursa de excitație a visului este interdicția. Reveria este independentă de curgerea timpului, nu se raportează la timp și spațiu. Țesătura acestui tip de vis conține două premoniții anume căsătoria cu Isabel și moartea Catherinei Irving de malarie. Visul din acest roman a lui M. Eliade vizează două reprezentări paralele: trăirea reală și cea din timpul travaliului oniric, care se întrepătrund, idee pe care o surprindem și la Sigmund Freud. Psihanalistul elvețian nuanțează ideea înrudirii viselor artificiale create de scriitori cu cele reale, primele nu sunt un joc gratuit, ci „redau gândul conceput de scriitor într-o deghizare care se potrivește caracteristicilor viselor noastre, cunoscute din experiență” (Freud, Sigmund, p. 136). Visul este totodată o oglindă fidelă a subconștientului personajului care înfățișează o dorință imposibilă ca fiind împlinită, fără a se realiza total. Personajul obține de la visul său ceea ce i-a fost refuzat în realitate.

Coșmarul lui Lilian ar putea fi atribuit în cheie freudiană categoriei visului de angoasă „în care ne scutură cele mai groaznice dintre toate senzațiile de neplăcere” (Freud, Sigmund, p. 117). Teama fetei, pe nume Lilian, are o explicație logică, ea se constituie din impresiile recente: actul sexual înafara căsătoriei dintre Isabel și soldatul Algje, rușinea care planează asupra casei familiei Axon, pedepsele corporale pe care le suportă Verna cu biciul de la doamna Axon pentru că răspândește bârfe despre situația jenantă a Isabellei. Angoasele proiectate în vis provin din „resturile diurne”: „Lilian căpătase friguri de spaimă; nopțile visa soldați, duhuri, focuri și visa pe Verna spânzurată de limbă, iar pe Isabel legată cu mii de frânghii, și mii de oameni trăgeau frânghiile strigând: aoo!” (Eliade, Mircea, p. 150-151).

Prin moartea lui Tom surprinsă în visul doctorului putem face trimitere la o altă categorie freudiană a visului, cea *despre moartea persoanelor dragi*. Visul îndeplinește în acest caz dorința dispariției forțate a lui Tom. Ambii prieteni de același sex locuiesc într-o odaie, au interese diferite și se simt stingheriți unul în prezența celuilalt; dorința doctorului de a-l forța pe Tom să părăsească orașul induce gândul morții sale. Totuși doctorul nu-i dorește moartea reală amicului său, deoarece atunci când se trezește din vis și-l privește pe Tom cum doarme liniștit în pat, e copleșit de un sentiment de fericire. Potrivit lui Sigmund Freud visul despre moartea persoanelor dragi este diferențiat în două clase: „cele în care rămânem neatinși de tristețe și la trezire

ne mirăm de lipsa noastră de sentimente și cele în care resimțim o durere profundă față de această moarte pe care o exprimăm în somn prin cele mai fierbinți lacrimi” (Freud, Sigmund, p. 301). În romanul *Isabel...* accepția freudiană a visului despre moartea persoanelor dragi este similară regretului profund al doctorului cu privire la dispariția lui Tom.

Preocuparea pentru vis a intrat și în sfera de interes a lui G. Bachelard, acesta a întemeiat o critică bazată pe materialitatea conștiinței. Bachelard și-a propus căutarea subiectivității în reverie, studierea subiectivă a imaginației susținută de lumea realității eidetice. Obiectul sesizat și subiectivizat de lumea visătoare, nu-și pierde nimic din materialitatea sa, el devine o imagine specifică a eului, trăirilor sale subiective, care leagă raporturi pe care reveria le face inepuizabile. În lumea reveriei „subiectul nu apare nicio clipă izolat și satisfăcut de a trăi închis în sine, ci, dimpotrivă, el trebuie să se înconjoare de o mulțime de obiecte visate, în care să se regăsească și să se odihnească” (Bachelard, Gaston 2005, p. 204). Această unire a subiectivului și obiectivului se percepe în anumite imagini privilegiate. Visul zborului, spre exemplu, se află într-o conexiune strânsă cu imaginile vizuale. Ființa noastră continuă în timpul zilei experiența din timpul nopții. Referindu-se la visul zborului și la abundența aripilor în poezie, G. Bachelard își propune de a distinge imaginea profundă de imaginea superficială, pentru a determina imaginea care-și aduce cu adevărat binefacerile dinamice. Bachelard consideră zborul oniric un mijloc de a atinge un scop, care desemnează de regulă un progres, dar constată și faptul că odată cu apariția mijloacelor de zbor (avionul, aerostatul etc.) se înmulțește numărul de vise. Viața onirică ne „eliberează de opresiunea formelor” (Bachelard, Gaston 2005, p. 28) și ne apropie de experiența esențială. Nu forma imaginilor îl preocupă pe G. Bachelard, ci mișcarea lor. Pornind de la ideea de aripă, așezată de regulă pe umeri, Bachelard aduce o serie de exemple prin care imaginația materială a devenit, datorită reveriei, un mijlocitor plastic al imaginilor și personajelor literare, este suficient doar să urmărim această traiectorie: aripă – Icar – avion – aerostat – încălțăminte cu aripi – Mercur (călătorul nocturn) – pantofi zburători etc.

G. Bachelard și-a trasat ca obiectiv găsirea unor interferențe între vis și reverie. Referindu-se la vis, G. Bachelard îi atribuie un singur calificativ „nocturn”, lăsând să se înțeleagă clar că reveria aparține celui alt regim și deci „se țese în liniștea zilei, în pacea repaosului – reveria cu adevărat naturală – este însăși puterea ființei în repaos” (Bachelard, Gaston 2005, p. 27). G. Bachelard pornește de la ideea lui C. G. Jung și anume că psihicul are două manifestări, prin urmare reveria stă sub semnul lui animus, iar visul sub semnul lui anima. Autorul studiului *Aerul și visele* contribuie la teoretizarea unei distincții între însușirile omului în funcție de registrul zilei: „Omul diurn gândește ca „animus” (...) omul nocturn visează ca „anima”” (Bachelard, Gaston 1997, p. IV). Reveria este feminină, iar visul este masculin. Poetica reveriei este în accepția lui G. Bachelard o poetică a lui animus, căci reveria înseamnă liniște, iar visul nocturn

este asociat cu zbulciumul. Bachelard consideră visele nocturne dovezi de psihologie subiectivă. Studiul visului nocturn, relevă Bachelard, e domeniul psihanalistului, iar reveria a fenomenologului. Prin urmare, diferența esențială dintre visul nocturn și reverie e o diferență care ține de o fenomenologie, „în timp ce visătorul de vis nocturn este o umbră care și-a pierdut eul, visătorul de reverie, dacă este cât de cât filosof, poate să formuleze un *cogito* în centrul eului său visător. Cu alte cuvinte, reveria este o activitate onirică în care persistă un licăr de conștiință. Visătorul de reverie este prezent la reveria lui” (Bachelard, Gaston 2005, p. 154). Bachelard nu neagă existența unei continuități între vis și reverie, dimpotrivă, consideră visul un factor primordial pentru apariția și păstrarea reveriei: „Poeții ne ajută să canalizăm substanța fluidă a viselor noastre, să o menținem într-o stare căreia să i se poată impune legi. Poetul păstrează destul de clar conștiința că visează pentru a-și stăpâni misiunea de a-și scrie reveria” (Bachelard, Gaston 2005, p. 163). Nuanța și mirosul sunt după Bachelard particularități ale reveriei¹, „reveria începe cu nuanța” (Bachelard, Gaston 2005, p. 157).

Bachelard consideră imaginarii poezilor documente de reverie naturală, iar una dintre funcțiile reveriei este „aceea de a ne scuti de poverile vieții (...) o continuitate în odihnă” (Bachelard, Gaston 2005, p. 80). Spre deosebire de Freud, G. Bachelard își proiectează atenția pe o taxonomie a reveriei, mai exact *r. cosmice*, *r. întoarse spre copilărie*, *r. cuvintelor*, *r. idealizată*.

În *reveria idealizată* visătorul „proiectează asupra imaginii iubitei propria sa anima” (Bachelard, Gaston 2005, p. 94). Reveriile idealizate nu se înlănțuie lăsându-te pradă amintirilor ei, întotdeauna visând valorile unei ființe pe care ai putea s-o iubești. În felul acesta, un mare visător își visează propriul dublu. Dublul său ideal îl susține. Reveria idealizată este aceea care „așează în sufletul unui visător valori umane, o comuniune visată de animus și de anima, cele două principii ale ființei integrale” (Freud, Sigmund, p. 97). Prin acest timp de reverie, G. Bachelard se apropie de teoria lui Jung² despre manifestările psihicului prin anima/animus, dar totodată el este considerat a fi „cel mai mare explorator al vieții mentale de la Freud încoace” (Bachelard, Gaston 1979, p. 187), o dovadă în plus că Bachelard a înșușit și a dezvoltat opera amândurora în scrierile sale.

Sistematizând momentele expuse mai sus, pentru claritatea distincțiilor reverie/vis propuse de G. Bachelard, pornind de la teoria freudiană și jungiană, este preferabil să urmărim tabelul de mai jos:

¹ „Mirosurile! Prima mărturie despre contopirea noastră cu lumea. Ajunge să închizi ochii ca să regăsești amintirile mirosurilor de altă dată. Atunci ai închis ochii pentru a savura în profunzime. În momentul în care ai închis ochii, ai și visat puțin. Acum o să le regăsești dacă visezi bine, dacă visezi simplu, într-o reverie liniștită” (Gaston Bachelard, *Poetica reveriei*, Trad. din fr. de Luminița Brăileanu, Pitești: Paralela 45, 2005, p. 142)

² Carl Jung este cel pe care, un moment dat, Freud l-a văzut moștenitorul natural al tronului psihanalitic. Conflictul teoretic asupra libidoului și inconștientului a fost și conflictul unor personalități, Jung neputând suporta caracterul evident dominator a lui Freud.

	Raportarea la regimul zilei	Manifestări ale psihicului	Eșantionul/ Instrumentarul de lucru	Particularități
Reverie (subiectivitate)	(om) diurn	Anima *feminină	Imaginile artistice, cărțile	Nuanța și mirosul
Vis (obiectivitate)	(om) nocturn	Animus *masculin	Oamenii și comportamentul lor	Repaosul optic și repaosul verbal

Reveriile întoarse spre copilărie – presupun o dublare a reveriei („adâncire de reverie”, „vechi reverii”), care ne permite să „strângem într-un loc ubicuitatea celor mai dragi amintiri” (Bachelard, Gaston 2005, p. 127), Bachelard consideră că o caracteristică a acestei reverii este mirosul, căci o copilărie miroase frumos: „Citindu-i pe poeți, descoperi că o întreagă copilărie este evocată de amintirea unui parfum răzleț, înțelegi că mirosul, într-o copilărie, într-o viață, este, dacă pot să mă exprim astfel, un amănunt imens. Acest fleac adăugat la întreg răscolește ființa visătorului” (Bachelard, Gaston 2005, p. 184).

Reveriile cosmice – presupun toate valorile energiei cosmice, imagini cosmice, un eu cosmizat, dar și un soi de cosmicitate intimă, în care universul tangibil se transformă într-un univers al frumuseții.

Reveriile cuvintelor – vorbind despre această categorie, amintesc că Bachelard pornește de la ideea că orice cuvânt sau cuvintele în general (pornind de la genul lor) desemnează o opoziție, respectiv explorează femininul și masculinul cuvintelor și descoperă o rivalitate dintre sexe pornind de la sunete (vocale/consoane), gen (masculin/feminin), reprezentări (ex: denumirile de râuri sunt în mare parte feminine, denumirile de copaci masculine, denumirile de flori feminine, cu excepția macului și bujorului). Cuvintele impregnate de feminin aparțin limbajului anima, respectiv cele impregnate de masculin se îndreaptă către animus. Concluzia la care ajunge Bachelard cu privire la acest tip de reverie este că acesta se susține reciproc în reveriile unui visător de cuvinte, el este un exemplu fidel de unire a contrariilor „Cuvintele se iubesc. Ele au fost create ca toate viețuitoarele «bărbat și femeie» (...) Toate cuvintele (...) pleacă să-și caute tovarășul, fie tovarășa: luciul și oglinda, codrul și pădurea, șarpele și șopârla, blidul și strachina, ogorul și glia, plânsul și lacrima...” (Bachelard, Gaston 2005, p. 55-56). Prin acest exemplu de simbioză și coexistență, simplele cuvinte, spune Bachelard „se odihnesc în culcușul unei visări” (Bachelard, Gaston 2005, p. 57).

Deși au traiectorii și domenii diferite (Freud – psihanaliza cu aplicații pe visele concrete ale pacienților, iar Bachelard – fenomenologia, pe de o parte și poetica reveriei, de cealaltă parte), nu putem să trecem cu vederea unele aspecte comune. Înainte de a face trimitere la unele interferențe dintre tipologia viselor și reveriei la S. Freud

și G. Bachelard, merită a fi menționat și eșantionul de lucru cu care vine în contact fiecare dintre aceștia; Freud analizează comportamentul oamenilor, iar Bachelard imaginile artistice: „Cărțile și nu oamenii constituie materialul meu de lucru și tot efortul meu atunci când retrăiesc reveria poetului este să-i simt caracterul operând. Prin astfel de reverii poetice ajungem la o lume de valori psihologie (Bachelard, Gaston 2005, p. 187) (spune G. Bachelard), „imaginile (*n.n.* artistice) sunt cu siguranță unități de reverie” (Bachelard, Gaston 2005, p. 180). Pentru S. Freud una din sursele de excitație care influențează visul este copilăria, la Bachelard găsim o categorie distinctă a reveriei, cea întoarsă spre copilărie. O altă trăsătură similară ar fi că la Freud o subcategorie a visului tipic este zborul, în studiul lui Bachelard *Aerul și visele. Eseu despre imaginația mișcării*, acesta descrie cu lux de amănunte onirismul dinamic și reveria zborului supus dialecticii elementelor ușoare și grele, de unde apare și dihotomia dintre zboruri „ușoare și grele” (Bachelard, Gaston 1997, p. 21), deci și Bachelard a fost preocupat de teoretizarea reveriei zborului. Condiția zborului este dictată în vis de sfera emotivă a celui care face parte din travaliul oniric: „Nu zburăm în vis decât când suntem fericiți” (Bachelard, Gaston 1997, p. 79). Criticul literar francez, G. Bachelard, (așa cum este catalogat de unii cercetători) a fost preocupat de a surprinde în studiul *Aerul și visele* prioritatea imaginației dinamice asupra imaginației formelor. Ca și în studiul *Poetica reveriei*, G. Bachelard stabilește criterii de delimitare dintre vis și reverie, ajungând la o definiție a lor în eseuul său despre imaginația mișcării. Totuși acest studiu este consacrat în mare parte definiției și înțelegerii visului: „Visul este o modalitate de a ne desprinde de realitate”. Spre deosebire de marii exploratori ai vieții orinire Novalis, Béguin, Schubert, Carus, Nerval, Bachelard privește cu neîncredere lumea celui adormit pentru că în acest univers triumfă o formă de obiectivitate exclusivă, care elimină principiul subiectivității. Pentru Bachelard nu există un cogito al visului, dar există un cogito al reveriei, iată o altă încercare a acestuia de a defini visul: „Visul cel mai profund este în mod esențial un fenomen al repaosului optic și al repaosului verbal. În mare există două feluri de insomnie: insomnia optică și insomnia verbală. Noaptea și tăcerea sunt cei doi paznici ai somnului, pentru a dormi, nu trebuie nici să mai vorbești și nici să mai vezi. Trebuie să te abandonezi vieții elementare, imaginării elementului care ne este propriu” (Bachelard, Gaston 1997, p. 28). Ideea includerii visului în regimul nocturn este surprinsă și în eseuul *Aerul și visele*: „Visul este o cosmogonie de seară. În toate nopțile visătorul reîncepe lumea. Orice ființă care știe să se desprindă de grijile zilei, care știe să reinvestească reveria cu toate puterile singurătății, o redă funcției ei cosmogonice” (Bachelard, Gaston 1997, p. 203-204). Motivele și simbolurile predilecte prezente în tipologia reveriilor de mișcare și zbor sunt supuse de către G. Bachelard principiului dihotomiei și ambivalenței; printre acestea menționăm câteva: norii, arborele aerian, vântul, ele fiind denumiri ale capitolelor eseului *Aerul și visele*.

Norii	„norul negru este simțit ca un rău al cerului” (199), „norișorul, nourișorul este tema ascensională” (Bachelard, G. 1997, p. 199)
--------------	---

Arborele aerian	„unește infernalul cu celestul, aerul cu pământul; oscilează de la zi la noapte și de la noapte la zi” (Bachelard, Gaston 1997, p. 218)
Vântul	„ambivalența vântului, care este blândețe și violență, puritate și delir” (Bachelard, Gaston 1997, p. 241), cuprinde „dialectica caldului și a recei, a uscatului și a umedului” (Bachelard, Gaston 1997, p. 243)

Pornind de la ideea de a dinamiza și materializa imaginile literare, Bachelard respinge metafora în sensul tradițional al termenului și ajunge la ideea că orice metaforă are o putere de reversibilitate: „cei doi poli ai unei metafore pot, alternativ, juca rolul real sau rolul ideal” (58).

Dacă Freud explică visele simbolice pe baza simbolurilor sexuale, Bachelard încearcă să teoretizeze reveria sexualității cuvintelor.

În concluzie, menționez că visul artistic (coșmarul, reveria, fantezmele dirijate etc.) concentrează trăirile personajului, angoasele și frustrările sale, bucuriile și emoțiile, conflictele și inițierile sau eșecurile personale. Conceptul de vis a intrat și în sfera de interes a unor autori basarabeni, care l-au tratat diferit. E. Prus în studiul *Poetica modalității la Proust* consacră un subcapitol visului și ajunge la gândul că „visul formează un univers posibil izomorf celui real” (Vlad, C., p. 100) stabilind astfel o corespondență între vis și realitate, la An. Gavrilov în lucrarea *Conceptul de roman la Garabet Ibrăileanu și structura stratiformă a operei literare*, visul „determină funcția caracterologică a eroului” (6).

Analizând aspectele comune ale teoriilor despre vis și reverie la S. Freud și G. Bachelard, ajungem la concluzia că acestea se întrepătrund pornind de la denumirea lor (care se aseamănă în mare parte) și culminând cu descrierea acestora, fapt pe care-l surprindem în următorul tabel:

S. Freud	G. Bachelard
Tipologia visului	Tipologia reveriei
<i>Visul de dorință</i>	
<i>Visul de angoasă nevrotică</i>	
<i>Vise tipice</i> <ul style="list-style-type: none"> • jenante de nuditate • despre moartea persoanelor dragi • despre zbor • despre examen 	• <i>r. cosmice</i>
<i>Vise artificiale</i> (create de scriitori în opere artistice)	(studiul imaginilor artistice)

- analizează copilăria și dorința ca surse de excitație a visului	r. <i>întoarce spre angoasă</i>
- a fost preocupat de simbolurile sexuale în vise	r. <i>cuvintelor (a sexelor)</i>

Ideea ce se desprinde din teoria lui G. Bachelard este că visul e o manifestare nocturnă, sub semnul lui anima, care explorează o dimensiune ascunsă (tainică) a ființei umane, o incursiune în subconștient, cu revizuirea amintirilor, angoaselor și frustrărilor, reprezentărilor, pulsuniilor sexuale. Reveria este o emergență a imaginației ce stă sub semnul lui anima, ea conține o gamă întreagă de manifestări ambivalente, duale, polifonice, dialectice. Reveria (în speță cea artistică) conține o rezervă inepuizabilă de manifestări. Dacă visul ține de obiectivitate prin detașarea de realitatea cotidiană, reveria presupune o trăire intensă a realității ficționale datorită subiectivității.

Referințe bibliografice

1. BACHELARD, Gaston. *Aerul și visele. Eseu despre imaginația mișcării*. Traducere de Irina Mavrodin. București: Univers, 1997.
2. BACHELARD, Gaston. În: POULET, Georges. *Conștiința critică*. București: Univers, 1979.
3. BACHELARD, Gaston. *Poetica reveriei*. Traducere din franceză Luminița Brăileanu. Pitești: Paralela 45, 2005.
4. ELIADE, Mircea. *Isabel și apele diavolului*. Craiova: Scrisul românesc, 1990
5. FREUD, Sigmund. *Interpretarea viselor*. Traducere din germană Roxana Melnicu, coord. Vasile Dem. Zamfirescu. București: Editura Trei, 2009.
6. GAVRILOV, Anatol. Visul eroului (Funcția lui caracterologică). În: *Conceptul de roman la G. Ibrăileanu și structura stratiformă a operei literare*. Chișinău: CEP USM, 2006, p. 170-174.
7. PRUS, Elena. Visul. În: *Poetica modalității la Proust*. Chișinău, 1998, p. 100-105.
8. VLAD C. Măinile Lady-i Macbeth. În: *Revista română de psihanaliză*, 1935, p. 3-6.
9. BOMHER, Noemi. *Dicționar de vise cu numeroase referiri la opere literare*. Iași: Casa Editorială Demiurg, 2006.

Nadejda IVANOV
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
al MECC
(Chișinău)

PERSONAJUL LITERAR FILIMON¹
ÎNTRU RECONSTITUIREA SINELUI ȘI
CHEMAREA FEMINITĂȚII

**The literary character Filimon² between the reconstitution of the Self
and the femininity's calling**

Abstract: In this article we analyze the female characters and their symbolic-archetypal contribution to the reunion of the individuality of the protagonist of the novel „Viața și moartea nefericitului Filimon...”. During the blind wandering through the catacombs of the stone quarry located below the village, a symbol of the unconscious labyrinth, the repressed femininity throughout life is resuscitated, recognized and reintegrated into Filimon's identity, according to the archetypal models of regaining the unity and plenitude of being. The discontinuities and the fluidity of involuntary memory order and reveal his spiritual axis – the broken nerve of the Being through the power of restoration and ontological balancing of the masculine mortifying dominant of Filimon's life in favor of the feminine one, life-giving, of *anime*, represented by an archetypal trio: mother – grandmother – sister.

Keywords: character, individuality, femininity, archetype, symbol.

Rezumat: În articolul prezentat vom analiza personajele feminine și aportul lor simbolic-arhetipal la reîntregirea individualității protagonistului romanului „Viața și moartea nefericitului Filimon...”. În timpul rătăcirii oarbe prin catacombele carierei de piatră de sub sat, simbol al labirintului inconștientului, feminitatea reprimată de-a lungul vieții, este resuscitată, recunoscută și reintegrată în identitatea lui Filimon, potrivit modelelor arhetipale de redobândirea unității și plenitudinii ființei. Discontinuitățile și fluiditatea memoriei involuntare îi ordonează și revelează axa spirituală – nervul rupt al ființei, prin puterea de compensare și echilibrare ontologică a dominantei masculine, mortificatoare, din viața lui Filimon în favoarea celei feminine, dătătoare de viață, a *animei*, reprezentată de un trio arhetipal: mama – bunica – sora.

Cuvinte-cheie: personaj, individualitate, feminitate, arhetip, simbol.

¹Din romanul lui Vladimir Beșleagă *Viața și moartea nefericitului Filimon sau anevoioasa cale a cunoașterii de sine*

²From the novel of Vladimir Beșleagă *Viața și moartea nefericitului Filimon sau anevoioasa cale a cunoașterii de sine*

„Viața fiecărui om nu este decât o călătorie spre sine însuși”
Hermann Hesse

Spre deosebire de *Zbor frânt*, romanul *Viața și moartea nefericitului Filimon sau anevoioasa cale a cunoașterii de sine* este impregnat structural cu simboluri și imagini onirice. Întreaga pânză narativă se aseamănă cu un labirint generat *ad hoc* de gândirea simbolică în strânsă coeziune cu imperativele impulsionale ale creatorului. Abundența de imagini arhetipale, metafore au funcția nu doar de a crea un farmec deosebit al ficțiunii artistice, ci, în special, de a transpune cât mai concret stările interioare ale protagonistului romanului în căutările de sine ale acestuia prin labirintul inconștientului. Astfel, limbajul poetic, cu iradierile de sensibilitate ale narațiunii, ne oferă cheia deciptării experienței de transcendere a lui Filimon. E o experiență care îl plasează dincolo de sinele său. Înainte de moarte, personajul lui Vladimir Beșleagă se lasă în deriva răzbunării ființei sale profunde, e captat în întregime de involburările memoriei sale involuntare reprimată în timpul vieții, și descoperă că întotdeauna a avut o conștiință fracturată, mutilată de tatăl său, Nichifor Fătu. Căzut în opaca adâncime a inconștientului, lui Filimon i se relevă imagini atroce, pline de spaimă. E însuși „demonismul psihic” latent, a cărui dialectic nu poate fi pătruns cu rațiunea, în schimb, ea poate fi revelată doar prin energiile presentimentului, ale intuiției, ale simțirii. Prin urmare, în împrejurarea aceasta a *ne-clarului*, a *ne-înțelesului* și a ambiguității, personajul începe să perceapă cine nu *este* el, să i se năruie iluziile și să i se descopere prăbușirile destinului său impus, regăsindu-se într-o totală perplexitate precum, altădată, Sf. Augustin, care a exclamat: „*nec ego ipse capio totumquodsum*” (nici eu însumi nu-nțeleg tot ce sunt). În acest fel, lunecând pe fluxul memoriei inconștiente, protagonistul transcende timpul curent și preia o nouă formă de „gândire”, una arhetipală, poetică, prin care tot ce i se părea neverosimil, ajunge să i se reveleze ca regăsiri substanțiale ale eului și ale destinului. Despre un asemenea mod de „gândire” arhetipală sau mitică, Mircea Eliade, un admirator al științei psihologiei abisale, scrie în *Imagini și simboluri. Eseu despre simbolismul magico-religios*: „Inconștientul, cum i se spune, este mult mai «poetic» – și, am adăuga, mai «filozofic», mai «mitic» - decât viața conștientă. Nu este totdeauna nevoie să știi mitologie ca să trăiești marile teme mitice. [...] ... simbolurile nu dispar niciodată din *actualitatea* psihică: își pot schimba înfățișarea: funcția lor rămâne aceeași” (1994, p. 17). Prin intermediul simbolurilor arhetipale, care erup din inconștientul lui Filimon, percepem natura ascunsă, incomprehensibilă, dar *revelatorie* a firii sale fracturate, necunoscute chiar lui însuși. Simboluri ce i se relevă în itinerarul căutării de sine, sau mai bine zis, în căutarea *psyche*-ului pierdut, reflectă, ca într-o învătejire caleidoscopică, frânturi din realitatea obscură, scindată a ființei personajului, din care se constituie identitatea veritabilă a „nefericitului Filimon”.

Suferința acționează cu o forță răvășitoare asupra lui Filimon, îi cutremură până în străfunduri ființa. Conștiința sa, până acum „împietrită” de asperitățile realității cotidiene, este inundată de un „limbaj plin de presimțiri”, de simboluri

și fantasme onirice, iar reprezentările concrete sunt înlocuite de imagini abstracte, terifiante sau, dimpotrivă, eliberatoare prin căldura și tandrețea ce o emană. Cu alte cuvinte, în conștiința cuprinsă de febra suferinței protagonistului i se deschide un mare mister – misterul propriei vieți, dimensiunea obscură a existenței sale, o dimensiune cu neputință de atins la nivelul conștiinței cotidiene. Această revelație îi va vindeca „gangrena” eului care i-a mutilat întregul destin. Carl Gustav Jung analizează funcția psiho-creativă a simbolului, afirmând că, deseori, poezii care recurg la figurile mitologice în timpul creației, utilizează simbolul drept un material comparativ pentru a găsi expresia potrivită trăirilor și presentimentelor lor: „Trăirea originară este lipsită de cuvinte și de imagini, deoarece este o viziune «în oglinda întunecată». Este doar cel mai puternic presentiment care vrea să se exprime. (...) Dar întrucât expresia nu atinge nicicând plinătatea viziunii și nu epuizează niciodată nelimitarea acesteia, poetul are nevoie atunci de un material adesea enorm ca să redea măcar aproximativ ceea ce presimte. (...) Dante își extinde trăirea printre toate imaginile Infernului, Purgatoriului și Paradisului.” (2007, p. 102). Or, aceste simboluri asigură un dialog transcendent, inaccesibil până acum, dintre Sine și eul protagonistului nostru, dintre eul rațional și sufletul (o voce nouă a lui Filimon).

Personajul central cunoaște o „trezire” interioară, înțelegând că întreaga lui viață fără de rost este dată peste cap, iar în locul ordinii banale, „izvorăsc” imagini halucinante, dintre care face parte și chipul său mutilat, cu „nervul rupt”. Această avalanșă de întâmplări, viziuni și spectre onirice ar constitui un blocaj mental, dacă n-ar „răsări” din adâncuri celălalt eu al lui Filimon – expresia sa esențială, suprimată până acum de brutalitatea unui tată necruțător – Nichifor Fătu: „dar taci odată, de ce mă revășești, glas necunoscut! – dar sunt glasul tău – al meu? nu te recunosc, nu te-am auzit niciodată – pentru că totdeauna când am vrut să-ți vorbesc, m-ai înăbușit, m-ai împins în adânc, dar acum, când zaci pe patul tău de scânduri – pe patul meu de scânduri –, am venit din adâncul negru unde m-ai aruncat să te întreb: cine ești?” (Beșleagă, Vladimir 2013, p. 30). O descoperire mistică asemănătoare a avut-o și Carl Gustav Jung în timpul scrierii autobiografiei spirituale *Cartea Roșie*, interzisă de autor spre publicare, dar până la urmă, din 2011, accesibilă unui public mai larg. În timpul experimentului psihologic cu sine însuși, intitulat „confruntarea cu inconștientul”, Jung aude o voce până atunci necunoscută. Mai apoi a înțeles că este vocea „sufletului în sensul primitiv”, pe care el l-a numit *anima* (cuvântul latinesc pentru suflet): „așternând pe hârtie tot acest material al meu pentru analiză, de fapt, scriam scrisori *animei* mele, care este o parte din mine însumi cu punct de vedere diferit decât al meu. Primeam remarci de la un noul personaj – eram în analiză cu o fantomă și cu o femeie” (2016, p. 199). Studiind sensul și semnificațiile confruntării cu sinele, a reprezentărilor simbolice, a fantasmelor ce le întâlnește în itinerarul prin inconștient, psihanalistul filosof constată că sufletul este „realitatea cea mai autentică” a ființei umane. În extincția acestui model, putem afirma, în cele din urmă, că vocii călăuzitoare din adâncul ființei lui Filimon îi revine aceeași funcție de călăuzitor spiritual în transcenderea lui din realitatea cotidiană în una simbolică, fantasmatică.

Observăm că vocea rațiunii vine în contradictoriu cu vocea sufletului. Cea din urmă îl îndeamnă cu blândețe să fie răbdător și să continue itinerarul prin labirintul inconștientului său, să suporte durerea, pentru că în spatele suferinței se află adevărul ce-l va elibera. În același timp, vocea rațiunii îi sugerează să facă cale întoarsă, pentru că nu găsește nicio logică în ceea ce alege să facă protagonistul. Or, după cum bine se știe, rațiunea nu este capabilă să perceapă ființa umană în complexitatea ei, ci doar reduce individualitatea la o ființă empirică, preponderent socială. Viața lui Filimon a fost împărțită în binomul *yin-yang* (suflet – rațiune), forțe contradictorii, dar complementare. Printre altele, divizarea unității în poluri opuse este una din imaginile-tip identificate în romanul lui Vladimir Beșleagă *Viața și moartea nefericitului Filimon...* În subsidiarul acestor opoziții recunoaștem reflecția arhetipală a personajelor mitologice Uranos (Zeu al Cerului) și Gea (Zeită a Pământului), despărțiți de fiul lor Cronos, care simbolizează ciclul dezvoltării lumii și în care recunoaștem dorința primordială a umanității de recuperare a unității și plenitudinii primare. În acest context, observăm că odată ce Filimon aude și-și recunoaște vocea sufletului, realitatea sa interioară i se deschide ca o fântână misterioasă. E numinosul său revelat prin imagini simbolice cu funcții psihice esențiale, care îl vor elibera treptat de teroarea condiției existențiale.

În continuare vom analiza personajele feminine și aportul lor simbolic-arhetipal la reîntregirea individualității lui Filimon. Pentru claritate, vom expune fabula romanului. Filimon, aflat în stare de comă pe patul de spital, la limita dintre viață și moarte, imploră Apa Vremii, timpul, să-i de-a trei zile și trei nopți pentru a clarifica: *cine este?* De ce este așa cum este? Căutarea adevărului începe cu amintirea despre taina care i-a spus-o cândva studentul Dionisie Oprea, precum că fiecare om are un nerv central, „care te leagă de centrul pământului, de vârful cerului”. Astfel, el pornește în căutarea răspunsului. La începutul itinerarului i se arată mama, pe care n-o recunoaște – e într-un veșmânt alb ca aburul, ca o lumină, dar vocea ei îl ridică. Ulterior, Filimon se prăbușește într-o galerie subterană, un labirint, pe unde se mișcă cu greu, explorând memoria fragmentată a conștiinței sale bulversate. Ajunge, în cele din urmă, la bunica Ștefania, pătrunde în Casa Copilăriei, unde descoperă că a fost „smuls” de la sânul matern și înstrăinat de sora geamănă – Cristina. În subsolul casei părintești îl întâlnește pe Nichifor Fătu, tatăl său, și pe tovarășul Guja, care îi confirmă că a fost furat de la mamă, iar bunelul – deportat, la fel la denunțul comisarului, pe atunci, Nichifor Fătu. Odată ce se anulează falsa identitate de copil găsit la gara feroviară, și se „activează” adevăratele sale „rădăcini”, Filimon simte că i se leagă „nervul rupt”, dar intervine tatăl și Guja, care-l doboară la pământ, îi retează limba. Filimon moare... strâns în brațele fantasmei mamei sale.

Aceasta ar fi fabula în linii generale, însă după cum a menționat criticul literar Alexandru Burlacu în *Proza lui Vladimir Beșleagă. Hermeneuticaromanului*, în urma diferitor ipoteze de lectură „fabula e transpusă în felurite variante. Dacă în romanul doric intriga și fabula se disting prin claritatea mobilurilor și limpezimea curgerii evenimentiale, apoi în romanul ionic toate acestea sunt învăluite în ceață. (...)

Mai mult, în aceste câteva lecturi romanul e conceput fie ca roman social, roman de idei, fie ca roman psihologic sau de analiză, fie ca roman naturalist, oniric, parabolic sau politic. E la urma urmei un roman total ce înglobează elemente ale convențiilor de diferit ordin într-un melaj baroc. Noul conținut de viață își caută o formă nouă de expresie ce implică, la începuturi, o *ars combinatoria* a diferitor elemente din diverse metode artistice” (Burlacu, Alexandru, p. 101).

Revenind la analiza noastră, constatăm că dincolo de personajele masculine „negative” din realitatea cotidiană, distructive în raport cu ființa protagonistului (Nichifor Fătu, Ghior, Guja), în labirintul inconștientului se aliniază personajele feminine, de care a fost despărțit în copilărie, pe când purta numele Felix – cel fericit („tată-său i-a schimbat numele, **ca să uite tot: cine-i, de unde-i, să nu-și mai aducă aminte...**” (p. 143). Acum, eliberate din inconștient, aceste personaje „răsar” în itinerarul său ca niște zâne bune din povești, pentru a-l ghida spre rădăcinile ființei, unde va deveni din nou fericit. Ieșit din limitele realității cotidiene și a gândirii raționaliste, nimeni nu-l mai poate împiedica să se întoarcă spre adevăratele valori ontologice, necunoscute ca atare, dar recunoscute în *esență*. Studentul Dionisie Oprea i-a spus cândva lui Filimon că experiența cunoașterii de sine va începe numai odată cu scufundarea până la rădăcinile ființei, mai exact, până la originea adevărului despre sine: „[nervul] e rupt și numai tu singur ai să-l poți întregi, nu femeia – de ce: femeia? – pentru că sperii că ea te va ajuta să devii iar întreg... de altfel, nici tu singur nu vei fi în stare, trebuie să-i chemi în ajutor pe părinți, pe bune...” (p. 63). Așadar, protagonistului i se propune o cale mistică de revindecare interioară, numită de Mircea Eliade *regressus ad uterum*, care înseamnă „o revenire la matrice, «întoarcerea la origine», ce pregătește o nouă naștere, dar aceasta nu o repetă pe prima, nașterea fizică. Avem de-a face cu o renaștere mistică, de ordin spiritual, cu alte cuvinte, accesul la un nou mod de existență” (Eliade, Mircea 1978, p. 77). Deci Filimon va „coborî” până la nivelul profund ontologic, în „infernul” ființei sale, până la copilul interior, unde „resimte” prezența mamei, chiar dacă rațiunea nu-i oferă indici pentru a o recunoaște. Puterea *animei* devine dominantă, **mamei** îi datorează el nașterea mistică, tocmai ea îl întâlnește blând la începutul itinerarului, pe tărâmul transcendental: „«Haidem mai iute, copile», îi întinse ea mâna. (...) Și el o văzu: era într-un veșmânt alb ca aburul – era o lumină! – și se sculă – glasul ei m-a ridicat, singur n-aș fi fost în stare – urcase în ziua aceea șapte norme de cotilet și-și omorâse mâinile”. (p. 10) Femininul deficitar, *anima*, irumpe din inconștient în figura unui înger înconjurat de lumină, precum li se arată acesta de obicei creștinilor în textele sacre. Mama, devenind putere activă, recuperează din dominantă patriarhală și echilibrând contrariile, sugerându-i lui Filimon calea adevărului, oferindu-i șansa recuperării surorii gemene fără de care viața sa devenise fracturată, fără *scop* și fără *sens*. Cercetătoarea Ana Ghilaș susține că în romanul *Viața și moartea nefericitului Filimon...* „imaginea mamei sugerează și starea de frică, și procesul psihologico-moral de căutare a adevărului de către fiecare din personaje.

Așa cum, în plan psihologic, arhetipul mamei este prima formă pe care o capătă experiența inconștientă a individului, în romanul lui Vladimir Beșleagă mama se prezintă ca arhetip psihologic, dar și ca arhetip cultural (ființă dăătoare de viață și instanță protectoare), dar și ca un examen de conștiință al personajelor ce se auto-confesează” (p. 171). Menționăm și faptul că mama nu îl cheamă pe personajul Filimon format deja ca personalitate, ci se adresează, în mod cert, copilului. Din acest uter simbolic, protagonistul își fortifică viața cu o energie suficientă să parcurgă până la urmă itinerarul oniric. Iar mama își răscumpără poziția superioară, dominantă în viața copilului său, anihilând astfel ordinea masculină „impusă” lui Filimon de regimul tiranic al tatălui. Prin urmare, mama reorganizează matricea ontologică a copilului, determinându-l să observe în itinerarul său doar aspectele importante, necesare devenirii lui, printre care, în primul rând, descoperirea axei spirituale de care a fost rupt (nervul), reprezentată de personajele-simboluri *mama – bunica – sora*. Numai odată cu recuperarea forței totale a *animei*, el își va reîntregi ființa. Acum, când am valorificat principiul femininului revelat din inconștientul protagonistului, putem înțelege incompatibilitatea acestuia față de natura *străină a femeii / iubitei* care doar îi perturbază încercările de revenire către sine și nu va fi în stare să-l ajute să „se vadă” și să se cunoască din interiorul ființei sale. Împreună au visat la **Casă de Zahăr**, imagine ce redă o căsnicie șubredă, vulnerabilă la factorii exteriori, după cum și ființa lui Filimon este una inconsistentă, distorsionată din punct de vedere psihoontologic.

Deși pare că mama a fost „ștearsă” din memoria lui Filimon, ea este recunoscută instinctiv, după blândețe, după sprijinul ei matern psihoemoțional protector. Ca orice erou al textelor narrative tradiționale, Filimon n-ar fi putut „călători în timp”, prin spațiul „damnat” al inconștientului, n-ar fi fost capabil să treacă de obstacolele imprevizibile fără un însoțitor condescendent, care să-l îndrume și să-l protejeze. Enigmatică precum i s-a arătat, mama, îl va călăuzi de-a lungul călătoriei spre Ithaka lui spirituală, precum e și comportamentul zeiței Athena în călătoriile lui Ulise. Sesizăm în destinul mamei manifestarea unei imagini-tip din mitologia lumii, a zeiței ce deținea arta războiului. Mama „răsare” înaintea lui Filimon în același mod misterios precum ia naștere zeița Athena, din craniul tatălui său, Zeus, după ce acesta „lăsându-și însărcinată prima soție, pe Metis, o înghite [ca să împiedice împlinirea profeției – nașterea unui băiat care-l va detrona], apoi după o cruntă durere de cap, cerând să i se despice craniul, provoacă nașterea insolită a Athenei, care apare în armură și cu armele ce le va purta mereu, răcnind războinic și zguduind cu vocea pământul și cerul” (Kernbach, Victor, p. 57). În aceeași postură îl regăsim pe Nechifor Fătu din *Viața și moartea nefericitului Filimon...*, care de groază să nu rămână singur-cuc la bătrânețe, o îndepărtează pe mamă de copil, îi șterge protagonistului orice amintire despre sentimentul și dragostea maternă, supunându-l unor maltratări îngrozitoare specifice „educației” omului nou al regimului totalitar. De altfel, dezastrul din ființa copilului Filimon este observat și de tatăl, Nichifor Fătu, care, dându-și seama de impasul existențial al fiului-său, în mod categoric nu cedează, ținându-l captiv în calvarul psihologic creat: „e bolnav, sare noaptea

din somn, începe să se zbată, țipă cuvinte neînțelese, cade la podea, câteva secunde privind în tavan, cu ochii larg deschiși, odată se prăbușește și adoarme brusc, iar a doua zi, de-l întrebi, zice că nu i s-a întâmplat nimic – de aceea nu are dreptul de a hotărî el însuși în ce fel să-și pună viața la cale? dar ce-ai să răspunzi când va veni la tine, și el vine de acum, vine să te întrebe: ce m-ai făcut?” (p. 126). Adevărul este însă că mama reprezintă matricea ființei copilului. Ea nu poate fi „ștearsă” sau uitată. Doar reprimată în inconștient, pe parcursul itinerarului simbolic, mama este eliberată din „temnița întunecată” a sufletului. De aceea, odată ajuns în spațiul labirintic al trecutului, Filimon o întâlnește pe mama, zeița lumii lui interioare, în toată splendoarea ei maternă. Mama îl va ghida, îl va încuraja în timpul pelerinajului, pentru ca în final să-l primească în brațele ei eliberatoare. O precizare în acest sens o face criticul literar Andrei Țurcanu: „Soluția *maternului* apare și aici, dar nu în expresia sa de eros cald, ocrotitor, de putere germinativă, regeneratoare, de forță ce asigură continuitatea vieții, ci, ca o chemare thanatică, ca un impuls psihic, venit din adâncurile subconștientului, de eliberare de frământările, de zbuțum și chinurile lăuntrice ale eului prin scufundarea în apele increatului originar, prin revenirea în pântecul matern al neființei și uitării” (2015, p. 150).

Punctul culminant din adâncimile ființei poate fi considerat **casa bunicii** din Satul Amintirilor. Filimon trece prin cătină – un arbust spinos ce-i „rupe carnea de pe picioare, (...) carnea de pe mâini” (p. 89), tinde astfel să dobândească o nouă identitate, reîntregită, gata să jertfească și ochii (simbolul rațiunii), nefolositori în acest mediu opac și ostil, îndepărtat de lumea reală și rațională, întrucât „fără vedere vezi mai bine în Satul Amintirilor”, îi spune glasul arhetipal însoțitor. Ca în orice mit, basm, poveste, ce sunt valorificate de Jung drept „manifestări psihice, care exprimă esența psihicului” (1992, p. 42), în itinerarul narațiunii iese în cale o bătrânică bună sau una malefică, cu faimă de vraci, cunosătoare a tainelor mistice, pricepută în ale descântecelor. Spre exemplu, implicarea „babei gârbovite de bătrânețe” în încercarea lui Harap-Alb de a înfrunta tatăl deghizat în urs, test de inițiere și de confirmare a vitejiei fiilor de împărat, este una decisivă. Pentru a-l convinge să-i asculte sfaturile, își anunță puterile miraculoase: „Nu căuta că mă vezi gârbovită și stremțuroasă, dar, prin puterea ce-mi este dată, știu dinainte ceea ce au de gând să izvodească puternicii pământului și deseori râd cu hohot de nepriceperea și slăbiciunea lor. Așa-i că nu-ți vine a crede, dar să te ferească Dumnezeu de ispită! (...) Of! Crăișorul! Crede-mă, că să aibi tu puterea mea, ai vântura țările și mările, pământul l-ai da de-a dura...”². Apoi îi enumeră lucrurile de care are nevoie pentru „a activa” vraja. Filimon vine singur, dintr-o chemare intuitivă, la „bătrânică asta uscată, cocârjată”, pentru a afla de la ea adevărul ființei sale și cauza „nervului rupt”. Odată ajuns aici, bătrânică își exprimă regretul că nepotul a zăbovit atât de mult cu dorința căutării de sine, și pentru că „e dusă până la subsuori în pământ” enunță în fraze scurte fragmente din drama existențială a protagonistului: „un bărbat înalt, voinic, și o femeie, iar între ei un copil, pe care cei doi îl țin de câte-o

²https://bibliotecapemobil.ro/content/scoala/pdf/Povestea_lui_Harap_Al_b_-_I._Creanga.pdf

mână și se ceartă, strigă unul la altul și, certându-se trage fiecare în partea lui, înțeleg, zice Filimon, acela sunt eu”. (p. 103) Bătrâna, în mod cert, îi indică cauza nefericirii lui, dar și direcția în care să pornească în căutarea de sine – îl îndreaptă spre drama copilului interior, fracturat din pruncie de un tată tiran. De acolo trebuie să înceapă regenerarea rănilor sângerânde, doar că va trebui să treacă prin toate chinurile vieții, îl avertizează bunica: „să ajungi la hotarul unde se întâlnește viața cu moartea”. (p. 106). Începând cu această experiență neobișnuită, dincolo de limitele realului, cele trei zile rămase îl vor „purta” pe protagonist prin toate amintirile vieții, văzute acum din interiorul ființei.

Întâlnirea cu bătrâna îi oferă șansa eliberării de „teroarea istoriei”, trece printr-un șir de transformări ale ființei și ajunge să descopere ruptura ontologică din copilărie, „ruperea” de la mamă, care „reprezintă inconștientul și, în primul stadiu, și Sinele (Neumann E., p. 71), apoi, în același context, despărțirea de **sora** lui **geamănă**, Cristina, o altă simbolizare a sfâșierilor ființiale, căci potrivit *Dicționarului de simboluri*, frații gemeni semnifică „armonia interioară obținută prin reducerea multiplului la unu” (Chevalier, Jean, p. 423): „și creșteau amândoi într-un leagăn, în același leagăn, (...) n-au apucat a crește ei sa umble bine, abia au coborât din leagăn, că a venit... și i-a despărțit... (...) i-a răzlețit și așa li-i dat de atunci: să se caute unul pe altul și să nu mai poată regăsi” (p. 105). De altfel, recunoaștem aici cu ușurință mitul androgenului, ființa perfectă compusă din femeie-bărbat, despre care Platon scrie că au fost despărțiți de zei pentru a-i face vulnerabili, împiedicându-i astfel să cucerească cerul. În mod cert, separând copiii, Nichifor Fătu – „un deviant –monstru al Tatălui arhetipal, un *făt* al «noului socialist», canibalic, crunt, fără milă, care devoră, pe rând, neamul soției sale, apoi propriul neam...” (Țurcanu, Andrei 2015, p. 151), contează pe propriile forțe patriarhale, să educe un băiat lipsit de afectivitate, de conștiință de sine, într-un cuvânt, un tip inuman. Însă, din cauza traumei ontologice, Filimon devine mai degrabă un respins, un condamnat, un reprimat, un nefericit care nu-și găsește locul în lume, precum e situația tragică a lui Isai din primul roman al lui Vladimir Beșleagă *Zbor frânt*. Recuperarea simbolică a unității și armoniei interioare a protagonistului este ilustrată în roman prin momentul întâlnirii celor doi gemeni – Filimon și Cristina. Ei vor arde baticul mamei în semn de suprimare a timpului blestemat al despărțirii. Urmează momentul sacru al reunificării în increatul, care „își alimenta” ființa din aceeași sursă beatifică a uterului matern: „Și ținându-vă unul de altul, sprijinindu-vă unul pe celălalt, priveați la baticul care luase foc de la mijloc și ardea, și unul ținea de un capăt, altul de celălalt, ardea baticul negru al mamei, și când ajungea focul la ierburi și flori, izbucnea cu pară mare și umplea odaia, casa, lumea toată de mireșmele vieții, de fumul negru al morții...” (p. 149). Evident, această configurare simbolică reprezintă un stadiu avansat în itinerarul *cunoașterii de sine*, reușind să resusciteze cealaltă componentă a *animei* – forța sa spirituală. Personajul feminin Cristina reprezintă și suplinește clar latura deficitară a lui Filimon – ea este dărză, sigură de sine, protectoarea casei și a neamului, cu alte cuvinte, o luptătoare desăvârșită. Toate aceste calități îi lipsesc protagonistului nostru, însă ele se „activează” și sunt însușite rapid de el după ce cei doi gemeni redevin simbolic Unu.

De altfel, când Filimon apare în fața tatălui său, Nichifor Fătu, în subsolul casei bunelului, este de nerecunoscut. Dintr-un fricos și indecis, el se transformă într-un erou înverșunat. Descoperirea în dimensiunea sa arhetipală a acestor calități de curaj și dârzenie reprezintă o soluție pentru a încerca evadarea din realitatea malefică, dar ea înseamnă și o recuperare a contrariilor ființiali, refacerea echilibrului interior.

În acest articol am ținut să aducem în discuție doar un singur aspect din complexitatea narativă a romanului *Viața și moartea nefericitului Filimon...* – importanța femininului în regăsirea de sine a personajului Filimon și „activarea” forțelor sale arhetipale. Analiza noastră a făcut în mod intenționat abstracție de contextul politic și istoric în care a fost scris romanul, pentru că subiectul a fost cercetat exhaustiv de criticii și istoricii literari Alexandru Burlacu, Aliona Grati, Andrei Țurcanu, Nina Corcinschi, Felicia Cenușă, ale căror studii au contribuit enorm la înțelegerea și valorificarea romanului lui Vladimir Beșleagă. Mi-am propus, modest, să mă ocup nemijlocit doar de *trăirile, experiențele* personajului Filimon, de imagini și simboluri arhetipale din această operă literară, care nu angajează cercetarea factorilor sociopolitici ai mediului din care se desprinde protagonistul. În consecință, constatăm că feminitatea reprimată de-a lungul vieții lui Filimon, este resuscitată din adâncurile ființei sale, fiind, în cele din urmă, recunoscută și reintegrată în identitatea lui potrivit modelelor arhetipale de redobândire a unității și plinătății ființiale. Fluxurile memoriei involuntare îi revelează și îi ordonează axa spirituală, nervul rupt al ființei, prin puterea de compensare și echilibrare ontologică a dominantei masculine, mortificatoare, din viața lui Filimon în favoarea celei feminine, dătătoare de viață, a *animei*, reprezentată de un trio arhetipal: mama – bunica – sora.

Referințe bibliografice

1. BEȘLEAGĂ, Vladimir. *Viața și moartea nefericitului Filimon sau anevoioasa cale cunoașterii de sine* (poem tragic). Ediția a III-a, definitivă. Chișinău: Cartier, 2013.
2. CHEVALIER, Jean; GHEERBRANT, Alain. *Dicționar de simboluri. Mituri, vise, obiceiuri, gesturi, forme, figuri, culori, numere*. Traducere de Micaela Slăvescu, Laurențiu Zoicaș (coord.) Iași: Polirom, 2009.
3. BURLACU, Alexandru. *Proza lui Vladimir Beșleagă. Hermenutica romanului*. Chișinău: GUNIVAS, 2014.
4. ELIADE, Mircea. *Imagini și simboluri. Eseu despre simbolismul magico-religios*. Prefață de Georges Dumézil. Traducere de Alexandra Beldescu. București: Humanitas, 1994.
5. ELIADE, Mircea. *Apecte ale mitului*. În românește de Paul G. Dinopol. Prefață de Vasile Nicolescu. București: Ed. Univers, 1978.
6. GHILAȘ, Ana. *Sub semnul lui Anima*. (O perspectivă psihanalitică a prozei lui V. Beșleagă). În: *Studia Universitatis. Revistă științifică a Universității de Stat din Moldova*, 2008, nr. 1, p. 169-172.

7. JUNG, Carl Gustav. *Cartea Roșie*. Liber Novus. Editată de Sonu Shamdasani. Introducere de Sonu Shamdasani. Prefață de Ulrich Hoerni. Traducere din germană de Viorica Nișcov. Traducere din engleză de Simona Reghintovschi. București: Ed. Trei, 2016.
8. JUNG, Carl Gustv. *În lumea arhetipurilor*. Traducere din lumea germană, prefață, comentarii și note de Vasil Dem. Zamfirescu. București: Jurnalul Literar, 1994.
9. JUNG, Carl Gustav. *Opere complete. 15. Despre fenomenul spiritului în artă și știință*. Traducere din limba germană de Gabriela Danțiș. București: Editura Trei, 2007.
10. NEUMANN, E. *The Significace of the Genetic Aspect for Analitical Psychology*. In Journal of Analitical Psychology IV, 2, p. 133 apud Edinger F. Edward. *Ego și arhetip. Individuarea și funcția religioasă a psihicului*. Traducere din limba engleză Claudiu Pănculescu. Studiu introductiv Lavina Bârlogeanu. București: Ed.: Nemira, 2014.
11. KERNBACH, Victor. *Dicționar de mitologie generală. Mituri. Divinități. Religii*. București: Editura Albatros, 1995.
12. ȚURCANU, Andrei. *Fenomenul șaizecist: forme de creativitate în luptă cu inerția dogmei (II)*. În: *Akados* nr. 2, 2015, p. 146-151.
https://bibliotecapemobil.ro/content/scoala/pdf/Povestea_lui_Harap_Alb_-_I._Creanga.pdf

Natalia IVASÎȘEN
Universitatea de Stat
„Alec Russo”
din Bălți

VITALIE CIOBANU:
ETOSUL CRITIC

Vitalie Ciobanu: the critical ethos

Abstract: In the approach of the essayist and literary critic Vitalie Ciobanu, the critical ethos defines his exegetic trajectory, requiring from a critic to observe *thedignity* of the discourse in his remarks, to rely on the value of the work and its synchronical potential, to ensure the re-evaluation of the literary canon, proving to have a critical spirit, consciousness of reality and difference etc. In his books, Vitalie Ciobanu interprets the moment of transition from a literature dominated by the fear of difference to an emancipated literature claiming the right to difference

Keywords: truth, critical ethos, the right to difference, fear of difference, integration, re-evaluation, synchronization, critical spirit.

Rezumat: În cazul lui Vitalie Ciobanu, *ethosul critic* este cel care îi definește traiectul exegetic, solicitând ca un critic să respecte în comentariile sale *demnitatea* discursului, să mizeze pe valoarea operei și pe potențialul ei de sincronizare, să asigure reevaluarea canonului literar, să dea dovadă de spirit critic, conștiință a realității și a diferenței etc. În cărțile sale, Vitalie Ciobanu interpretează momentul de tranziție de la o literatură în care domină *frica de diferență* la o literatură emancipată, ce-și reclamă *dreptul la diferență*.

Cuvinte-cheie: adevăr, ethos critic, dreptul la diferență, frica de diferență, integrare, reevaluare, sincronizare, spirit critic

Frica de diferență (1999), *Valsul pe Eșafod* (2001), *Anatomia falimentului geopolitic: Republica Moldova* (2005), *Scribul în grădina fermecată* (2014) sunt cărți în care procesul literar-cultural și cel sociopolitic contemporan din Basarabia sunt abordate dintr-o perspectivă „est-etică”, consacându-l pe Vitalie Ciobanu drept un *contrafort* al moralității în spațiul basarabean. Diferite ca substanță, eseurile, cronicile și articolele sale de atitudine sunt expresia unui *ethos critic* asumat. Într-un articol despre Monica Lovinescu, Vitalie Ciobanu își exprimă „convingerea că factorul moral nu poate lipsi din judecata globală asupra unei opere” (2013), crez pe care îl respectă de-a lungul carierei sale exegetice. Raportarea la Monica Lovinescu este un prilej de a determina coordonatele *esteticii etice* (Grigurcu, Gheorghe, p. 57) în demersul optzecistului

basarabean: „M-a învățat ce este cultura înaltă, exigența, spiritul critic, complexitatea unei opere de artă și, mai presus de toate, ne-a îndemnat să trăim în adevăr, într-o perioadă crudă a istoriei, în care puteai lesne să-ți pierzi sufletul, să-ți pătezi conștiința” (Ciobanu, Vitalie 2013).

Pentru Vitalie Ciobanu, *a trăi în adevăr* înseamnă a-ți exprima, în scris, condiția de „*raisonneur* la ecourile unui anume timp, la reflecția unui anume loc” (1999, p. 7), a tălmăci „polemica dintre *norma* care [...] însuflețește, scriind, și realitatea ce se încapățânează să o contrazică” (2005, p. 9), or scriitorul trebuie să fie predispus oricând „să-și pună probleme morale, să-și chestioneze responsabilitățile proprii, să distingă între bine și rău, să condamne minciuna, să acorde și să-și acorde șansa redempțiunii” (2014, p. 297). Altfel zis, pentru a-și exercita menirea etică, discursul trebuie să respecte un cod al obiectivității, nu în sens de detașare, distanță, ci în sens de implicare, asumare.

Unul dintre genurile care-i pune în valoare această condiție este eseul, care, potrivit lui Vitalie Ciobanu, „înfățișează, metaforic vorbind, ritualul unei execuții publice”, iar în plan cultural presupune „disecarea unor idei, stigmatizarea unor mentalități sau incizia operată pe corpul cărților celuilalt” (2001, p. 8). Eseurile sale, caracterizate de Carmen Mușat prin „siguranța demonstrației, rafinamentul critic și eleganța discursului” (2001), formulează premisele celui mai râvnit proiect al scriitorului, integrarea culturală în spațiul european, care depinde de asumarea unui fond identitar complex: basarabean, românesc și, în consecință, european. Tezele emise au un extraordinar potențial de mobilizare a conștiinței, căci pot configura o platformă de limpezire a multiplelor teme identitare (spiritul critic, conștiința realității, criza morală, diferența, identitatea, restructurarea/reevaluarea, ruptura, continuitatea, sincronizarea, valoarea, complexe ș.a.), pot orienta gustul public către un sistem de valori și norme ale civilizației europene, pot indica direcții de dezvoltare a literaturii și culturii din Basarabia, pot confirma, prin exemplul autorului, că miza „est-etică” garantează integritatea activităților unui intelectual etc. Această deschidere și putere a reflecției libere contează pentru climatul anilor de tranziție de la o literatură ce întârzie să depășească *frica de diferență* la o literatură ce-și revendică *dreptul la diferență*.

Să începem așadar cu spiritul critic. Atenția sporită față de această noțiune ne obligă să evocăm înțelesul pe care i-l atribuie eseistul și, bineînțeles, gesturile prin care se manifestă. Interesul pentru spirit critic este anunțat în eseu *Despre spiritul critic în Basarabia și nu numai* (1990), publicat în revista ieșeană *Convorbiri literare*. Acest detaliu se umple de semnificație dacă luăm în considerare că textul este scris la numai trei luni de la revoluția din 1989, ceea ce reflectă cutezanța și stringența scoaterii din anonimat a unui subiect tabu în perioada comunistă, dar care ar putea face carieră paradigmatică în anii de tranziție. Prin urmare, scriitorii „tineri”, cotați cu „prima șansă” în proiectul de resuscitare a spiritului critic și a încurajării competiției valorice, au nevoie „de o publicație în jurul căreia să-și formeze o ideologie literară” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 96) și această publicație devine, peste patru ani, revista *Contrafort*.

De remarcat că în programul estetic al revistei spiritul critic este un element-cheie, căci, așa cum susține Vitalie Ciobanu într-un dialog cu Tamara Cărăuș, scriitorii din jurul revistei sunt „preocupați de sincronizarea cu literatura română contemporană și de introducerea unor criterii de evaluare estetică și morală comune întregului spațiu românesc” (1999, p. 291).

Totuși, ce înțeles îi atribuie Vitalie Ciobanu spiritului critic? În *Cum mai stăm cu spiritul critic?* (1996), autorul menționează că noțiunea desemnează o inteligență „ieșită din esec, clarviziunea aplicată la obiect, receptivitatea în fața provocărilor lumii, pe scurt, o reacție asumată” (1999, p. 43). Or, spiritul critic, un produs „al lucidității și al iubirii”, „reclamă sensibilitate, participare, echilibru, spontaneitate necesară, generozitate și exigență, întrucât afirmă libertatea interioară a individului” și „nu are nimic comun [...] cu maliția, crisparea, scepticismul, vanitatea exacerbată, cinismul sau cu ispita” detractării (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 46). Având în vedere că spiritul critic este ostil erorii, el se va folosi nu doar de potențialul afirmației, ci și de cel al negației, pentru a lupta, așa cum susține Adrian Marino, „cu prestigiul oricărui dogme, în speță literare, de veche și foarte rezistentă tradiție”, cu „principiul autorității hermeneutice care le susține”, cu „osificarea, sclerozarea, stagnarea ostilă regenerării și progresului”, cu „argumentul sociologic al majorității”, dar și cu „o întregă mitologie parazită”, din care nu lipsesc „sensurile eronate, semnificațiile abuzive, judecățile tradiționale, automatismele de gândire, superstițiile estetice, rutina, prestigiul formelor perimate” (pp. 145-148). La scară locală, fenomenele combătute de Vitalie Ciobanu sunt criza de identitate, fascinația unor mituri paternaliste, „împăierea” unor scriitori consacrați, prejudecățile, festivismul, tendința de marginalizare și provincializare, frica de diferență, superficialitatea și inerția ș.a.

La întrebarea revistei *Semn*, „Cărui fenomen din actualitatea culturală și literară românească i-ați spune un categoric NU?”, Vitalie Ciobanu propune dubletul *superficialitate și inerție*: „Prăbușirea vechilor bariere, dispariția călușului din gură și a cenzorului interior [...] nu a stimulat coborârea în profunzimi, ci glisarea la suprafață, verbiajul incontinent, relaxarea criteriilor, amorțirea spiritului critic, proliferarea imposturii, efervescenta kitsch-ului, revărsarea vulgarității” (2003, p. 7). Superficialitatea și inerția ranforsează instituția *fricii de diferență*, dându-i statutul de normă, pe care intelectualul, din lașitate, nu riscă să o contracizeze: „Superficialitatea îi împiedică pe mulți români să treacă dincolo de nivelul strict epidermic al senzorialității lor, «scutindu-i» de întâlnirea, nu-i așa?, atât de stresantă cu marile adevăruri” (Ciobanu, Vitalie 2003, p. 8). Învingerea acestui complex depinde de conștientizarea faptului că limita, impusă de diferență, devine ca și orice limită „irevocabilă dacă este absolutizată, renegată sau ocultată” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 150).

Din eseu *Frica de diferență* (1997), text de referință a ciclului de *eseuri de tranziție*, înțelegem că negația („frica”) și afirmația („diferența”) devin complementare în manifestarea plenară a spiritului critic. Aleasă pentru a deschide culegerea omonimă, aserțiunea lui Leon Wiesetier din *Împotriva identității* – „Dacă ești încredințat că nu te pot urma, nu are niciun rost să-i îndrumi pe ceilalți spre ceea ce prețuiești.

Nu are niciun rost să te mândrești cu diferența ta, dacă diferențele orbesc, dacă ceilalți nu pot vedea” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 5) – orientează discursul către un ethos critic, a cărui miză majoră este valorificarea *diferenței* ca „dilemă a cunoașterii, a refuzului sau a acceptării acesteia” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 292). Diferența devine în discursul lui Vitalie Ciobanu o frumoasă metaforă a lucidității, iar formula *frica de diferență* caracterizează, dar și explică fenomenul intoxicației cu iluzii.

În contextul operei eminesciene, spiritul critic este solicitat să formuleze o reacție la hipertrofierea/„împăierea” imaginii poetului, mutație obținută în faza receptării: „Nu m-am încumetat niciodată să scriu ori să vorbesc despre Eminescu în public – și cred că este un sentiment împărtășit de mulți oameni, mai tineri sau mai vârstnici – probabil dintr-o reacție instinctivă de a nu luneca în clisa unor locuri comune, a frazelor ce nu mă reprezintă. Poate că singurul mod de a ne apropia cu adevărat de «poetul național» este a formula simple întrebări, a ne testa neconținut propria existență în spiritul Literei sale” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 35). *Poetul „împăiat”* (1995), publicat cu trei ani înainte de a se declanșa polemica de la *Dilema* (numerele 265 și 266 din 1998), atrage atenția asupra însușirii unor mecanisme de reevaluare a prezentului prin raportare la Eminescu și a lui Eminescu prin raportare la prezent. Punerea unor valori, considerate incontestabile, sub semnul revizuirii, al reexaminării statutului acestora este absolut indispensabil în plină postmodernitate. „*Spiritul critic* la noi, subliniază Vitalie Ciobanu într-un alt context, se izbește de o doză considerabilă de autosuficiență și autoadulare, de o mefiență psihanalizabilă față de necesitatea revizuirii vechilor ierarhii stabilite prin *ucaz*, de teama de a dezbate metehnele spiritului național, carențele culturii și civilizației noastre, scăderile de caracter, duplicitățile comportamentale” (2001, pp. 26-27). Aflat sub patronajul prejudecăților, a ierarhiilor primite de-a gata, intelectualul se supune automutilării morale prin indiferență, prin incapacitatea recunoașterii unor erori, prin nedorința de a se re-gândi în raport cu ceilalți, prin falsificarea propriei identități și prin atâtea altele, reunite sub formula *frica de diferență*. Drama intelectualului este ascunsă în renunțarea la vindecare, în asumarea unor principii sau ierarhii numai pe motiv că resimte un fel de trădare în actul restructurării acestora. Prin urmare, se recurge, din frică, la fundamentarea unor bariere care să nu permită inserția noului, dotat cu un instrumentar reevaluativ: „Paradoxal, în loc să-și asume greșelile comise, propria lipsă de consecvență și luciditate, vechii «luptători» și-au reorientat discursul împotriva noilor inamici: tinerii intelectuali critici”. Și toate acestea de „teamă de a nu-și pierde soclurile” (Ciobanu, Vitalie 2005, p. 33).

O altă temă de rezonanță este *integrarea* culturală în spațiul european. Dacă în volumele *Frica de diferență* și *Valsul pe Eșafod*, eseistul propune soluții pentru înfăptuirea proiectului integrării, atunci în *Scribul în grădina fermecată* el demonstrează, prin propriul exemplu, că aceste soluții au sorți de izbândă.

Să le luăm la rând. În eseu *Integrarea, printre altele* (1996), Vitalie Ciobanu determină existența a două forme de integrare: una propriu-zisă, realizată „printre altele, în timpul liber, de ochii lumii” și alta ideală, solicitând „criterii, analize, principii,

valori, afinități electivă” (1999, p. 50). Renunțarea la *festivism*, la *atitudinea de victimă*, dar, mai ales, desăvârșirea unei *judecăți a sinelui* ca probă de civism și moralitate sunt soluțiile imediate pe care le poate aplica intelectualul pentru a nu „cădea în sub-istorie” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 51). În eseu *Complexele culturilor din Europa Centrală și de Est și integrarea europeană. Cazul românesc* (2001), autorul susține că integrarea depinde de asimilarea complexelor („întârzierea istorică”, complexul teritorialității, complexe de natură etică) și, ulterior, de cultivarea ideilor de *identitate*, *tradiție*, *valori* (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 31).

Dacă în cărțile anterioare „conștiința europeană” este explorată în plin proces de recâștigare a integrității morale, atunci în volumul *Scribul în grădina fermecată* această conștiință este ilustrată de pe pozițiile unei experiențe personale asumate, în care lectura, filmele lui Fellini și Tarkovski, tablourile lui El Greco și Dali, sculpturile lui Michelangelo și Brâncuși, muzica lui Mozart și Ennio Morricone, ieșirile în Occident și propriile „zăcăminte culturale” au jucat un rol crucial. Realitatea, aici, este explorată din perspectiva subiectului implicat în rezolvarea crizelor ce nu conțin să alimenteze angoasele scriitorului în secolul al XXI-lea. În aceste condiții, scriitorul rămâne un „furnizor de repere esențiale, un cavalier al bunului-simț” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 65), cu precizarea că, în locul justițiarului fervent, care pune în centrul meditațiilor sale problema cu toate sinuozitățile ei, apare lectorul care recunoaște că drumul către problemă a trecut întotdeauna prin lectură. Astfel, ideea centrală a acestei culegeri este următoarea: „lectura ca mediu de formare a spiritului creator” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 7), cartea devenind un pretext și nu context pentru comentariile vieții literare din spațiul românesc.

În eseu *Scriitorul și noua Europa* (2012), Vitalie Ciobanu se declară un european cu actele în regulă: „Sunt un european nu doar prin valorile pe care mi le revendic, spontan și orgolios, sunt un european și prin dilemele, complexe, ezitățile – mai ales acestea! –, prin frământările și îndoielile care mă împiedică să îmbrățișez fără rest o anumită viziune asupra vieții, o credință exclusivă, întrucât devoțiunea lipsită de orizont moral mi-ar obnubi spiritul critic și libertatea ființei mele aflate în căutarea propriului adevăr, a propriului *castel*...” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 62). Pentru scriitorul care nu este „din Europa”, există șansa accederii la comunitatea europeană prin *vocație*, ceea ce presupune să ai „o viziune integratoare, pe plan politic, filozofic și estetic”, „să aperi libertatea de expresie și demnitatea individului în fața revărsărilor gregare și a pulsuniilor autoritariste”, „să participi la dezbaterile de idei”, „să-ți exerciți, în orice împrejurare, *spiritul critic*”, să lupți cu propriile prejudecăți și [...] să combați credințele, opiniile «pietrificate» ale conaționalilor tăi” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 66).

Demersul eseistului se bucură de aprecierile unor istorici și critici literari de primă mărime de la noi și de peste Prut. Dacă pentru Nicolae Manolescu, textele lui Vitalie Ciobanu garantează *excepția* (2008, p. 1401), atunci pentru Alex. Ștefănescu – mult mai generos în aprecieri – eseistul basarabean reprezintă o „surpriză”, deoarece „are un mod european de a fi intelectual (ceea ce înseamnă că supune totul,

inclusiv spiritul european, unei judecăți critice)” (2005, p. 1132). Eugen Lungu îl consideră un „eseist cu o precumpănitoare gândire civică” (2016, p. 7), iar Emilian Galaicu-Păun crede că „Vitalie Ciobanu este tipul de intelectual cu vederi largi și schepsis cât pentru o generație” (2014).

Critica literară, la fel ca și eseu, „vertebrează conștiința de sine a unei literaturi și-i conferă o replică demnă în civilizație” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 6). Judecata de întâmpinare respectă același cod „est-etic”, prin care se insistă asupra *demnității* discursului: „adevărul mai presus de toate, chiar dacă în literatură adevărurile sunt mereu subiective și parțiale” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 294). Despre ce fel de adevăr însă vorbește criticul? Unul care să corespundă realității textuale sau realității propriu-zise, a lumii obiective? Și unul, și celălalt. Ca urmare, imperativul „est-etic” se manifestă atât în selecția și interpretarea cărților cu verticalitate etică, cât și în rigoarea judecăților formulate.

Adevărul pe care îl caută Vitalie Ciobanu în cărțile altora trebuie să rezoneze cu adevărul său, de unde și intenția de a comenta exclusiv ceea ce îi place și îl provoacă intelectual, ignorând, în mod deliberat, să comenteze „rateuri evidente și produse mediocre” (2014, p. 7). Scrie, în special, despre cărțile care contribuie la schimbarea de mentalitate în literatura și cultura pe care le reprezintă, prin maniera în care „sublimează literar patimile tranziției” și „traumele istoriei recente” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 285). Sunt cărți din varii domenii (beletristică, critică, filozofie, politică, memorialistică ș.a.), aparținând unor scriitori și gânditori europeni (Adam Michnick, Franz Kafka, Vladimir Bukovski ș.a.), români (Gabriela Melinescu, Horia-Roman Patapievici, Octavian Paler, Matei Călinescu, Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Mircea Cărtărescu, Mariana Codruț, Al. Ecovoiu, Dorin Tudoran, Dumitru Radu Popa, Monica Lovinescu, Ioana Pârvulescu, Nicolae Manolescu, Carmen Mușat ș.a.) și basarabeni (Vasile Gârneț, Mihai Cimpoi, Andrei Țurcanu, Leo Butnaru, Emilian Galaicu-Păun, Aureliu Busuioc, Constantin Cheianu, Tamara Cărăuș, Eugen Lungu, Vasile Ernu, Maria Șleahțișchi ș.a.). De altfel, lista basarabeană a putut fi extinsă abia după anii *Fricii de diferență* (1992-1998), atunci când cărțile acestora furnizau suficiente probe de luciditate și valoare.

Așa cum se poate observa, în majoritatea cronicilor, criticul se îngrijește de anunțarea mizei etice a cărții. În acest caz, instrumentarul hermeneutului nu este suficient, criticul „cedând locul... duhovnicului, cel ce ne eliberează vize de trecere pentru «suflet», în funcție de câtă libertate îi acordăm în intimitatea noastră” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 160). Criticul-„duhovnic” determină „valoarea *soteriologică* a cărții”, pe când hermeneutul vorbește despre valoarea estetică a acesteia (*Ibidem*).

În *Arta de a „descrie”* (1992), cronică la volumul de poezie *Personaj în grădina uitată* de Vasile Gârneț, se promovează ideea de „refugiare în estetic” ca „act de disidență”. Demersul poetului, insistă cronicarul, reflectă „o campanie împotriva prostului gust, a gândirii uniformizante, contra secularizării conștiințelor, și nu în ultimul rând, o campanie împotriva limbajului bombastic și insipid care a invadat agora” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 171).

Din *Psihanalistul în arenă* (2004), de exemplu, reținem metafora „ciorbei de burtă” pentru a ilustra caracterul funcțional al eticului. Reflecțiile lui Valentin Protopopescu din culegerea *Ciorba de burtă sau gâlceava românului cu sine însuși* reprezintă un prilej de a insista asupra pericolului intoxicării cu iluzii, or autorul este, după expunerea lui Vitalie Ciobanu, „un autor care nu se teme «să fluiera în biserică», atunci când vede că ritualul e sterp, iar prin odăjdiile sacerdotului răzbate surtucul de precupeț”, iar „pasiunile sale analitice, strunite în corsetul unei etici intelectuale atent supravegheate, au capacitatea să provoace o gravă *indigestie* pe scena intelectuală românească, o întâmpinare furtunoasă, constituind suma tuturor orgoliilor atinse de eseist, plus, firește, întotdeauna bucuros să pună umărul la «cumințirea» unui eretic” (Ciobanu, Vitalie 2004, p. 4).

Pe aceleași coordonate se produce întâlnirea dintre critic și proza Mariane Codruț în *Proza lucidității expresive și pătimașe* (2004), cronică la *Ul Baboi și alte povestiri*: „Din perspectiva cititorului basarabean, oricât ar dori să escamoteze pulsunile de dragul obiectivității critice, acest demers estetic, cu certe ascendențe etice, răspunde revoltei pe care el însuși o resimte. Autoarea nu face mișto, cum se spune, de lumea în care trăiește, sporindu-i deriziunea, adică promiscuitatea și răul, prin relativizarea criteriilor de judecată, ci alege calea mai dificilă și, probabil, mai spinoasă a lucidității pătimașe și expresive” (*Ibidem*).

În volumul *Scrisori din închisoare și alte eseuri* de Adam Michnik, Vitalie Ciobanu descoperă veritabile probe de „luciditate și de curaj civic antitotalitar”, căci textele istoricului și eseistului polonez „pun în față o oglindă în care ne este încă frică să ne privim” (1999, p. 242). *Patria lui Michnik* (1997) este o invitație la autocunoaștere, la o analiză obiectivă a relației intelectualului cu puterea comunistă și a acțiunilor ce au urmat după prăbușirea blocului sovietic. Experiența Poloniei este necesară pentru a înțelege „cum am luptat cu comunismul? de ce au putut *ei* și nu am putut *noi*? ce au câștigat *ei* revoltându-se, și cât ne-a costat pe *noi* lașitatea? Cum au reușit *ei* să-și învingă frica și până unde am împins *noi* stilistica autojustificării” (*Ibidem*). Pentru intelectualii polonezi, ethosul rezistenței antitotalitare se manifestă prin voința de a trăi în adevăr, ideal exprimat în cunoscuta aserțiune a lui Adam Michnik: „Patria intelectualului este adevărul”.

În numele acestui adevăr, cronicarul întocmește un îndreptar al ethosului critic, în care fiecare temă este abordată din două perspective: estetică și socioculturală/sociopolitică. Observația îi aparține lui Eugen Lungu, care constată că în cronicile de întâmpinare, la fel ca și în eseuri, Vitalie Ciobanu se situează „între agora și estetic” (2014). O scurtă privire asupra titlurilor scoate în evidență diverse aspecte ale preocupărilor pentru „est-etică”: *Jurnalul de conștiință*, *Misterul adevăratei identități*, *Neliniștea stării de întrebare*, *Prejudecățile literare sub lupă*, *Dilemele „generației regăsite”*, *Al treilea discurs: o terapie a complexelor românești*, *Proza lucidității expresive și pătimașe*, *Despre neliniștea spiritului etic* etc.

Analiza propriu-zisă a cărții constituie partea centrală în structura cronicii. Este un segment în care Vitalie Ciobanu își poate etala vocația de hermeneut, conducându-se de o regulă de aur a criticii literare, pe care tot el o formulează: „Singurul criteriu este valoarea” (2014, p. 283). Aici, el judecă literatura doar în funcție de principiile estetice, abordând opera ca pe un sistem structural. Ținând cont de caracterul proteic al cărților recenzate, cronicarul folosește, în fiecare caz, un instrumentar specific genului, speciei, stilului sau curentului literar pe care și le asumă. Un exemplu concludent este recenzia la romanul *Pactizând cu diavolul* de Aureliu Busuioc, despre care afirmă că „așează în fața conștiinței scriitorului problema relației sale cu adevărul” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 160). După ce propune în preambulul cronicii o prezentare generală a activității romancierului, Vitalie Ciobanu realizează o lectură tematică a romanului, urmărind cum sunt explorate probleme ca relația omului cu puterea sovietică sau limitele dragostei. Pentru a putea vorbi despre „anamneza pervertirii morale a unui intelectual basarabean în anii '50” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 156), criticul analizează romanul din perspectiva tehnicilor narative (amintirea, mărturisirea), a speciilor încorporate (jurnalul, scrisorile), a portretului moral al protagonistului, Mihai Olteanu, dar și al altor caractere: „contele S., un aristocrat rus alb întemnițat de comuniști, o proprietăreașă inimoasă, primii demagogi komsomoliști, muncitorul necalificat (amator de relaxări bahice), redactorul-șef al ziarului de partid unde lucrează Olteanu – un tip frust și cinic, dar complexat în fața intelectualului de școală veche – și, bineînțeles, securistul în dublă ipostază: de ipocrit insidios și de brută perfidă” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 159). Tipologia elaborată surprinde protagonistul într-o capcană a caracterelor umane, singura scăpare fiind redactarea unui jurnal în care să transmită posterității mărturii pentru un eventual act de justiție.

Instituirea unui registru obiectiv al analizei se produce în scopul evitării excesului de subiectivitate în actul critic. Exemplară este aici observația criticului din preambulul cronicii *Neliniștea stării de întrebare* (1997), în care subiectivitatea devine un însemn al partizanatului critic: „Aș acuza chiar această proximitate cotidiană, accesibilitatea comunicării cu amicii într-ale scrisului, capcanele familiarității excesive care au darul să deturneze imixtiunea interesată, profesional vorbind, în universul artistic al celui din preajma ta, împingându-ți condeiul pe căi mai facile (și înșelătoare), acolo unde spiritul critic adesea capotează în fața umorilor dezlănțuite” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 117). Ca urmare, un critic profesionist este acela care reușește „distanțarea de obiectul/subiectul comentariului”. Aceasta nu înseamnă că Vitalie Ciobanu nu scrie despre cărțile colegilor de generație, or criticul se grăbește să explice că observațiile sale nu cad sub incidența unor partipris-uri, chiar dacă „apropierea pe care o ai față de autor, cunoașterea pre-existentă a omului și a... antecedentelor sale literare îți poate afecta limpezimea analizei și diminua valabilitatea verdictelor emise” (*Ibidem*). Scriind despre *Violoncelul și alte voci* de Grigore Chiper, Vitalie Ciobanu își afirmă convingerea că integritatea judecăților sale nu este amenințată de apropierea de autorul

cărții, căci el nu încetează să se conducă de aceleași „exigențe critice” cu care sunt abordate cărțile altor autori. Prin urmare, ceea ce îl interesează în astfel de situații este „valoarea cărții” (Ciobanu, Vitalie 2001, p. 177), considerată o unitate de măsură a adevărului pe care îl poate exprima criticul în demersul său.

Adecvarea comentariului la esența și limbajul cărții se observă în fiecare cronică, fie că abordează jurnale, memorii, cărți de critică literară, de eseuri literare, filozofice, sociologice sau politice. Pe același versant al scriiturii critice, semnalăm că rigurozitatea și discernământul critic salvează comentariul de cădere în capcanele apologiei, scoțând la iveală inadvertențele admise de autorul cărții. Emilian Galaicu-Păun, autorul culegerii *Poezia de după poezie*, este amendat pentru *abordarea tendențioasă* a cărții lui Nicolae Spătaru, dar și pentru „repetitivitatea mijloacelor”, pentru construcția unor „frazе interminabile” și pentru omisiunea lui Vasile Gârneț din *Auto-Portretul de grup* al ultimului deceniu liric. Nici Mircea Cărtărescu nu a scăpat de privirea scrutătoare a cronicarului de la *Contrafort*, romanul *Orbitor. Aripa stângă* fiind acuzat de „lipsa componentei morale asociate discursului auctorial”. „Anistorismul lui Cărtărescu, continuă cronicarul în *Un tot „parțial”* (1997), manierismul afișat, autobiografismul aseptice și fabulos este mai greu de acceptat – este sentimentul meu profund –, când suntem cufundați în istorie până la gât. Această experiență traumatizantă încă se cere asimilată, conștientizată, exorcizată, pentru a putea privi cu detașare experimentul estetic pur. Fără o miză morală, istorică, politică, socială, capabilă să întregească orice perspectivă existențială valabilă, expresivitatea care nu privește dincolo de spectacolul fascinant al posibilităților sale ne va oferi fatalmente un *tot parțial*” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 240).

La nivelul stilului, cronicile emană sobrietate și claritate, deoarece criticul preferă să scrie într-un „limbaj limpede, inteligibil”, evitând astfel, „excrescențele, asperitățile, nedesăvârșirea formală a unui text” (Ciobanu, Vitalie 2014, p. 291). De altfel, Maria Șlehtițchi susține că Vitalie Ciobanu „stăpânește unul din cele mai moderne limbaje critice din generația pe care o reprezintă” (2007, p. 90). Ideea este susținută și de Andrei Țurcanu care crede că *rigoarea și temperanța* din discursul criticului contribuie la modernizarea discursului critic (2017, p. 43).

Moravurile timpului și ale spațiului în care trăiește Vitalie Ciobanu devin subiecte ale textelor sale, autorul încercând să surprindă caracterele esențiale ale unei Basarabii în tranziție sau în fața angoaselor începutului de mileniu trei. Uneori, se recurge la o lectură transnațională a acestor caractere, geografia fiind extinsă pentru a pune în valoare „dramul de universalitate, aderența la o comunitate de spirit ce transcende provincia natală” (Ciobanu, Vitalie 1999, p. 289). Textele sale configurează un proiect constructiv de modelare a fizionomiei morale a epocii, căci ele captează problema, îi subliniază nu doar limitele, ci și perspectivele, ceea ce presupune o șansă reală la reabilitare, la ieșirea de sub zodia frustrantă a *fricii de diferență*.

Referințe bibliografice

1. CIOBANU, Vitalie. *Anatomia falimentului geopolitic: Republica Moldova*. Iași: Polirom, 2005. 408 p.
2. CIOBANU, Vitalie. „Est-etica” Monicăi Lovinescu în Basarabia. În: *Radio Europa Liberă*, 18 noiembrie 2013 – <https://www.europalibera.org/a/25172122.html> (accesat la 04.08.2018).
3. CIOBANU, Vitalie. *Frica de diferență. Articole, eseuri, cronici literare*. București: Editura Fundației Culturale Române, 1999. 302 p.
4. CIOBANU, Vitalie. Proza lucidității expresive și pătimășe. În: *Contrafort*. 2004, nr. 5-6 (115-116), mai-iunie, p. 4.
5. CIOBANU, Vitalie. Psihanalistul în arenă. În: *Contrafort*. 2004, nr. 10-11 (120-121), octombrie-noiembrie, p. 4.
6. CIOBANU, Vitalie. *Scribul în grădina fermecată. Jurnal de lectură*. Chișinău: Arc, 2014. 298 p.
7. CIOBANU, Vitalie. Superficialitate și inerție. În: *Semn*. 2003, nr. 1-2, pp. 7-8.
8. CIOBANU, Vitalie. *Valsul pe Eșafod*. Chișinău: Cartier, 2001. 284 p.
9. GALAICU-PĂUN, Emilian. Vitalie Ciobanu, Scribul în grădina fermecată. În: *Radio Europa Liberă*, 22 decembrie 2014 - <https://www.europalibera.org/a/26753956.html> (accesat la 19.08.2018).
10. GRIGURCU, Gheorghe. *Repere critice*. Chișinău: Știința, 2001. 272 p.
11. LUNGU, Eugen. O specie „gânditoare”. În: *Eseuri: o antologie la zi*. 2016. Chișinău: Arc, 2016, pp. 7-14.
12. LUNGU, Eugen. [Postfață]. În: *Scribul în grădina fermecată. Jurnal de lectură de Vitalie Ciobanu*. Chișinău: Arc, 2014, coperta a patra.
13. MANOLESCU, Nicolae. *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*. Pitești: Paralela 45, 2008. 1528 p.
14. MARINO, Adrian. *Introducere în critica literară*. Ediția a II-a, Craiova: Aius Printed, 2007. 452 p.
15. MUȘAT, Carmen. [Postfață]. În: *Valsul pe Eșafod* de Vitalie Ciobanu. Chișinău: Cartier, 2001, coperta a patra.
16. ȘLEAHTIȚCHI, Maria. *Cerc deschis. Literatura română din Basarabia în postcomunism*. Iași: Timpul, 2007. 216 p.
17. ȘTEFĂNESCU, Alex. *Istoria literaturii române contemporane. 1941-2000*. București: Mașina de scris, 2005. 1178 p.
18. ȚURCANU Andrei, CORCINSCHI Nina. *Cartea din mâna lui Hamlet*. Chișinău: Cartier, 2017. 202 p.

Tatiana POTÎNG
Universitatea de Stat
„Dimitrie Cantemir”
(Chișinău)

PROHIBIȚII ASOCIATE RITUALULUI FUNERAR

Prohibitions associated with the funerary ritual

Abstract: The funeral ceremony sums up a body of ritual practices that look at both the deceased and the survivors. They are consecrated by a long tradition by which the community assumes, explains and appraises biological death while protecting itself against potential adverse factors.

In order to neutralize the forces of Evil and to prevent possible imbalances, the people's mentality conceptualized a system of protection that includes, on one hand, the strict observance of the funeral rite, on the other hand, a series of prohibitions that prevent the disastrous collision that could happen between the two worlds of sacred and profane.

Particularly complex, in the context of funerals, is the defensive ritual in relation to the deceased, which suggests not only the fear of the dead, but the fear of death itself. In order to eliminate the danger of contamination from the objects used in the burial process, these objects are burned, buried or hidden in a sheltered place.

Through their logico-grammatical structure, bans are distinct mechanisms in the form of beliefs and restrictive superstitions that prevent the imbalances between the two worlds – sacred and profane during the periods that mark the passing of life affecting both individuals and communities.

By the way in which they act, interdictions associated with funeral ritual normalize individual behavior, regulate relationships between the individual and the community, and maintain harmony between his destiny and the universe in which he or she remains or is preparing to leave.

Keywords: prohibitions, interdictions, rites of passage, funeral rite, wailing, mourning.

Rezumat: Ceremonialul funerar însumează un corpus de practici rituale care au în vedere atât decedatul, cât și supraviețuitorii. Acestea sunt consacrate printr-o lungă tradiție în virtutea căreia comunitatea își asumă, explică și valorizează moartea biologică, protejându-se totodată în fața potențialilor factori potrivnici.

Pentru a neutraliza forțele Răului și a preveni eventualele dezechilibre, mentalitatea populară a conceptualizat un sistem de protecție care include, pe de o parte, respectarea cu strictețe a ritului funerar, pe de altă parte, o serie de interdicții care previn contactul dezastruos ce s-ar putea produce între cele două lumi care sunt sacrul și profanul.

Deosebit de complexă, în contextul funerariilor, este ritualitatea defensivă în raport cu defunctul care implică nu doar frica de mort, ci frica de însăși moartea. În ideea eliminării pericolului de contaminare cu obiectele folosite la mort, acestea se ard, se îngroapă sau se ascund într-un loc ferit.

Prin structura lor logico-gramaticală, interdicțiile sunt mecanisme distincte sub formă de credințe și superstiții cu caracter restrictiv ce vin să prevină dezechilibrele dintre cele două lumi – sacră și profană în perioadele de limită ale vieții individului și comunității.

Prin modul în care acționează, prohibițiile asociate ritualului funerar normează comportamentele indivizilor, reglementează raporturile dintre individ și comunitate și mențin armonia între destinul acestuia și universul în care rămâne sau pe care se pre-gătește să-l părăsească.

Cuvinte cheie: prohibiții, interdicții, rituri de trecere, rit funerar, priveghi, doliu.

Fenomenul morții a constituit un subiect prioritar de reflecție pentru umanitate, iar translația dintr-un statut existențial în altul a generat dintotdeauna multiple interogații. „Marea trecere” asimilată unei călătorii spre tărâmul umbrelor și actele rituale efectuate pentru îngrijirea sufletului în drum spre altă lume au suscit constant interesul cercetătorilor.

În încercarea de a atribui o rațiune morții și lumii de dincolo, realitatea biologică a individului a fost raportată la un context cultural în care moartea nu înseamnă o dispariție definitivă, ci doar o schimbare de stare și de loc. „În ceea ce privește moartea, riturile sunt cu atât mai complexe cu cât este vorba nu doar de un „fenomen natural” (viața sau sufletul părăsesc trupul), ci și de o schimbare de regim deopotrivă ontologic și social: răposatul va trece prin anumite încercări de care depinde propria lui soartă dincolo de mormânt, trebuind în același timp să fie recunoscut și acceptat de comunitatea morților. (Eliade, Mircea, p. 139)

În cadrul ceremonialului funerar se conturează pregnant toate categoriile riturilor de trecere: de separare, de limită și de agregare, cărora, de obicei, le corespund secvențial, trei etape distincte:

- Etapa preliminală, de separare a mortului de cei apropiați, în care se îndeplinesc rituri cu pronunțate funcții apotropaice.

- Etapa liminală, a pregătirii înmormântării, dominată de venerație amestecată cu teamă din partea comunității preocupate de săvârșirea actelor de protecție magico-rituală.

- Etapa postliminală, a separării definitive de lumea vie, este definită de riturile și formulele de inițiere și integrare pentru postexistență.

Practicile rituale din cadrul ceremonialului de înmormântare au în vedere atât decedatul, cât și supraviețuitorii. Acestea sunt consacrate printr-o lungă tradiție în virtutea căreia comunitatea își asumă și valorizează moartea biologică, protejându-se, totodată, în fața potențialilor factori potrivnici. Defunctului i se oferă un tratament aparte, dedus din necesitatea îngrijirii sufletului despre care se crede că îndată ce a părăsit trupul, se află într-o perioadă de instabilitate înainte de a ajunge în lumea spiritelor. „Potrivit mentalității populare, postexistența este asimilată realității terestre, deoarece defunctul continuă să aibă condiții și nevoi omenești și se comportă ca atare. Dacă ne oprim la punerea sa în sicriu, care aparent este o îngrijire a corpului neînsuflețit, structura de adâncime a gestului vizează o încercare de punere în condiții optime a sufletului, care trebuie să fie pregătit corespunzător pentru toate obstacolele din drumul lui spre Dincolo.” (Șeran, Corina-Viorica, p. 65)

În acest sens, mobilurile de bază ale riturilor funerare, fie că sunt de separare sau de agregare, converg în direcția stabilirii granițelor clare dintre cele două lumi și respectarea lor cu strictețe. Caracterul ordonator al obiceiurilor și credințelor legate de moarte și decedat reclamă o atitudine corespunzătoare din partea comunității. Abaterea de la tiparul ceremonialului funerar afectează îndeosebi persoanele apropiate, motiv pentru care acestea se străduiesc să respecte obiceiurile prescrise de tradiție cu maximă rigurozitate. Se presupune că „*Morții prost înmormântați o duc rău pe lumea cealaltă*” (Ciașanu, Gheorghe F. p. 227) și că „Neîndeplinirea integrală a datinilor sau posibilele abateri de la tradiție pot avea urmări nefaste asupra supraviețuitorilor celui decedat, fiindcă, devenit strigoi, mortul va putea pedepsi pe cei care nu și-au făcut datoria”. (Eretescu, Constantin, p. 66)

Teodor Burada indica asupra credinței că cel îngropat nu și-ar putea odihni sufletul dacă nu i se fac rânduielele cuvenite, moștenite de la străbuni: obiceiul închiderii ochilor, spălarea trupului cu apă caldă și ungerea lui cu alifii, așezarea mortului cu picioarele spre ușă, punerea bradului, însoțirea mortului cu făclii, îngroparea lui cu hainele cele mai alese, turnarea vinului peste rămășițele lui, rostirea cuvintelor „Să-i fie țărâna ușoară!”, despletirea femeilor în semn de doliu, scoaterea de la mort a oricăror podoabe, spălarea cu apă a celor ce se întorc de la mort și, în fine, ospețele date pentru pomenirea mortului. (Burada, Teodor, p. 40)

Acest caracter imperativ al ritualurilor a determinat, pe de o parte, păstrarea lor aproape intactă, fapt confirmat de majoritatea studiilor de teren de dată recentă, pe de altă parte, necesitatea instituirii unui sistem complex de **interdicții** care previn contactul dezastruos ce s-ar putea produce între cele două lumi: sacră și profană.

În viziunea lui Emil Durkheim interdicțiile sunt culturi negative, care „edictază incompatibilități între anumite lucruri și prescriu separarea lucrurilor declarate ca fiind incompatibile acest sistem are drept funcție prevenirea amestecurilor și apropiierilor nedorite, evitarea interferențelor dintre sacru și profan. Ele nu-i pretind credinciosului unele prestații efective, ci se limitează la a-i interzice anumite modalități de a acționa”. (Durkheim, Emile, p. 276)

Prin intermediul riturilor prohibitive se realizează echilibrul necesar între sacru și profan „Or, lumea sacrului întreține cu lumea profanului un raport de antagonism. Ele corespund la două forme de viață care se exclud reciproc, neputând fi trăite în același moment cu aceeași intensitate. (Durkheim, Emile, p. 292) „Asemenea precauțiuni sunt necesare în virtutea extraordinarei proprietăți de contagiune a caracterului sacru. Nu numai că el nu rămâne atașat lucrurilor asupra cărora își lasă amprenta, dar se definește printr-un fel de instabilitate”. (Durkheim, Emile, p. 293)

Prin modul în care acționează, **prohibițiile** asociate ritualului funerar normează comportamentele indivizilor, reglementează raporturile dintre individ și comunitate și mențin armonia între destinul acestuia și universul în care rămâne sau pe care se pregătește să-l părăsească.

Celebrele culegeri de credințe și superstiții populare apărute la sfârșitul sec. XIX, începutul sec. XX sub îngrijirea sau coordonarea lui Simeon Florea Marian, Gheorghe F. Ciaușanu, Artur Gorovei, Elena Niculiță-Voronca etc. conțin un sistem întreg de prescripții cu caracter prohibitiv în raport cu moartea, înmormântarea și defunctul. Analiza lapidară a celor mai populare dintre culegerile respective, în aspectul descrierii sau analizei interdicțiilor, ne demonstrează că paradigma restrictivă a superstițiilor populare este activată în toate secvențele ritului funebru: cele trei zile cât stă mortul în casă, înmormântarea, cele 40 de zile de după deces. Unele interdicții, cum ar fi cea de aflare în preajma muribundului a celor apropiați, se aplică chiar în perioada preliminară: *Când moare cineva, nu-i bine să-i ție lumina unul din neamurile mai de aproape, căci bolnavul se chinuiește până moare.* (Gorovei, Artur, p. 222)

Scalda rituală este primul pas în vederea pregătirii mortului pentru marea trecere și are drept scop „îndepărtarea” firească a acestuia de cei vii. Pentru acest rit sunt o serie de prescripții cu caracter prohibitiv: *Cine scaldă un mort, dacă nu-i spală lipul tot de sub unghii sau tina de pe corp are să le mănânce pe ceea lume.* (*Ibidem*); *Femeile care gătesc mortul pentru groapă sunt necurate, nu au voie să gătească mâncarea de pomană. Ele trebuie să se spele cu agheasmă și să meargă la preot.* (Gorovei, Artur, p. 224)

Un rol important în cadrul riturilor de limită și a celor de agregare îl au interdicțiile cu funcție apotropaică, menite să protejeze comunitatea de revenirea mortului dar și cele menite să apere mortul de piedicile ce pot apărea în călătoria lui.

Practica ce pregătește mortul pentru intrarea în „Ceia lume” este **priveghiul**, un rit precreștin, care s-a pastrat în multe zone cu sensul lui primar, de separare a neamului celor vii de cel mort, înainte de integrarea lui în lumea celor morți. Priveghiul durează, de obicei, două nopți și este marcat printr-o stare de criză, creată din contradicția dintre jelire, durerea pierderii celui drag și râsul provocat de jocurile tradiționale de priveghi.

Interdicția de la priveghi cu cea mai mare arie de răspândire ține de credința populară că mortul **nu** trebuie lăsat singur. Se consideră că defunctul rămas singur este vulnerabil în fața forțelor malefice, de aceea trebuie păzit să nu rămână fără lumânare,

să nu treacă pe sub el sau peste el câinele ori pisica, căci există pericolul transformării lui în strigoi: *Mortul nu trebuie să stea fără lumânare, nici singur în casă, pentru a nu se apropia duhurile rele de el;* (Ciașanu, Gheorghe F., p. 267); *Să nu lași mortul singur la priveghi că se face strigoi.* (Gorovei, Artur, p. 325)

Temerile și credințele în puterile malefice ale morților sunt larg răspândite pe întreg spațiul cultural românesc. Frica de mortul devenit strigoi are la bază convingerile omului arhaic în postexistența sufletului și, mai ales, în puterea acestuia de a se întoarce printre cei vii. În credința populară „aceștia își omoară neamurile, îi chinuie, îi desfigurează, îi sugrumă sau îi sufocă. Strigoii mănâncă inimile oamenilor și ale animalelor, le sug sângele, cer mâncare, băutură și haine”. (Cosma, Valer-Simion, p. 111)

Pentru a neutraliza forțele Răului și a preveni reîntoarcerea mortului strigoi, mentalitatea populară a conceptualizat un sistem de protecție a căror prescripții imperative se aplică la diferite etape ale ritualului funerar: *Să nu dai cucoș peste groapă că se preface mortul în strigoi; Se face strigoi mortul căruia i se fură piedica. Piedica aceasta se fură adesea fiind bună de fermece; Prin morminte nu e bine a se face dese umblete, mai cu seamă marți și sâmbătă noaptea, căci femeile care au fost strigoi, de-au dus lapte și altele, se scoală și umblă și fiind foarte păcătoase nu au stare nici în mormânt de deavolul fiind purtate, fă-ți cruce și te roagă lui Dumnezeu și vor dispărea strigoii și deavolii și tu te vei întări și nu-ți va fi nimic.* (Gorovei, Artur, p. 326)

Asupra credinței în pericolul revenirii mortului accentuează și Arnold van Gennep. Folcloristul francez însă îi înglobează în aceeași categorie a morților vulnerabili pe „indivizii pentru care nu s-au executat rituri funerare, la fel ca și copiii nebotezați, cei ce nu au primit nume sau au rămas neinițiați”. Aceștia „sunt sortiți unei existențe jalnice, fără a putea vreodată să pătrundă în lumea morților sau să fie agregați la societatea lor. Sunt morții cei mai periculoși; ei ar dori să revină în lumea celor vii și, neputând s-o facă, se comportă ca niște străini ostili. Astfel, riturile funerare sunt în același timp rituri utilitare cu bătaie lungă: ele îi ajută pe supraviețuitori să scape de dușmanii lor eterni”. (Van Gennep, Arnold, p. 133)

Deosebit de complexă, în contextul funerariilor, este ritualitatea defensivă în raport cu defunctul care implică nu doar frica de mort, ci frica de însăși moartea. În ideea eliminării pericolului de contaminare cu obiectele folosite la mort este arderea acestora, îngroparea sau ascunderea lor într-un loc ferit. În categoria aceasta intră hainele, rufăria de pat, obiectele folosite la toaletarea mortului, pieptenele, săpunul, prosopul, instrumentele de bărbierit, cârpa cu care se șterge mortul, piedica etc. În scop apotropaic se realizează o serie de acțiuni de protejare a celor vii de pericolul revenirii morții în același loc sau la aceeași casă: *Albia sau vana în care s-a scâldat mortul se răstoarnă cu gura în jos și nu se mai întrebuițează până după înmormântare, fiind rău de moarte și pentru alții; Când se încălzește apa pentru scâldatul unui mort, să nu se împingă tăciunii de foc sub vas, căci e semn de facere a focului și pentru alți morți; Îngroparea mortului să nu se facă luna, căci e rău de moarte;*

Pe drum ducând mortul, nici să te întorci, nici să te uiți înapoi, că-ți va muri cineva din familie; La casa unde a murit cineva, nu se spală rufele și nu se spoiește o săptămână, fiind rău de moarte pentru cei rămași în casă. (Gorovei, Artur, p. 211); După ce un mort se pornește la mormânt, se ia apa în oala cu care a fost scăldat, se stropește în urma lui, apoi se trânteste în mijlocul casei de se spargă toate neajunsurile, supărările și să se înceteze de a mai muri cineva din acea casă. (Ciașanu, Gheorghe F., p. 227)

În aceeași sferă de comportamente impuse, a căror încălcare atrage sancțiuni de ordin magic și social, se înscrie și interdicția femeii gravide de a privi mortul, pentru ca nu cumva paloarea sa să se transfere la copil, aspect explicat pe baza principiului de similitudine, activat prin contact vizual, „îmbolnăvirea de gălbenare și nașterea copilului galben, realizate conform gândirii magice, prima, prin contaminarea tactilă directă, iar cea de-a doua prin contaminarea vizuală, indirectă, puteau avea drept cauză medicală reală infectarea cu o formă de virus de hepatită de la cel mort, care producea ulterior și celor vii același simptom al icterului. În lipsa cunoștințelor medicale și a serviciilor medicale de specialitate, această infecție de tip hepatic era interpretată ca fiind contactată prin diferite modalități de contact magic cu cel mort”. (Rădulescu, Adina, p. 148)

Se cere de precizat că nu toate tabuurile asociate ritualului funerar au structura gramaticală a imperativului negativ. De foarte multe ori printr-o superstiție prohibită se stabilește cadrul concret limitativ pentru desfășurarea unei sau altei activități, încălcarea căruia atrage după sine o sancțiune. De exemplu, dacă mortul este cu gura deschisă, se crede că trebuie legat cu o bucată de pânză pe sub bărbie, existând credința că, altfel, va chema și alte suflete cu el. Altfel spus, „norma” prevede că mortul nu trebuie lăsat cu gura deschisă. Încălcarea acestei prescripții atrage după sine pericolul revenirii morții în această casă. În această categorie, a interdicțiilor „ascunse”, se înscriu prescripțiile apotropaice referitor la așezarea mortului, drumul la cimitir, îngroparea, pomenirea: *Dacă se așază mortul cu capul spre ușă tot neamul i se topește* (Gorovei, Artur, p. 226); *După ce s-a scos mortul din casă, se închid după el pe loc ușile și ferestrele, crezându-se că la din contra, ar intra moartea iarăși în acea casă și ar cere alte victime.* (Gorovei, Artur, p. 227); *Groapa și măsura gropii unui mort se păzesc ca să nu treacă peste ele un câine, căci atunci va muri cineva din familie. (Ibidem); Se crede că dacă a fost cineva la înmormântare, trebuie apoi să-și spele mâinile, căci la din contra, va muri cineva din casa lui.* (Gorovei, Artur, p. 228)

Dacă examinarea culegerilor populare de la începutul secolului trecut au relevat caracterul unitar al celor mai multe dintre riturile negative și gradul relativ mare de circulație pe aproape întreg arealul cultural românesc, volumul monografic al satului Roșcani demonstrează caracterul conservator al acestora. Autorii studiului au descris mai multe prohibiții funerare păstrate de-a lungul timpului, dintre care se remarcă „întoarcerea urmei mortului”. „Acesta are loc imediat după plecarea din ocol a convoiului funerar și vine în continuarea respectării unui alt tabu – cel al curățirii

casei pe toată durata liminală. Totodată, acest act pare a fi și o prefigurare a următoarelor interdicții legate de perioada imediat postliminală în care se mai îndeplinesc alte rituri de izolare a spiritului precum tămâierea mormântului, arderea lumânărilor de veghe în încăperea în care a locuit și parastasul de nouă zile: „Trei zile cât e mortu' acasă nu să mătură sau, dacă e nevoie de măturat, să pune gunoiu' su' masă; cân' să iesă cu mortu' afar' din cameră, atunci să iè hainele alea și să pun gios și să pune masa pă care o fos' cu picioarăle-n sus aclo' și să lasă așa până treșe slujba-n ocol și...no! după ce mărg la cimitir” (T.C.).(Știucă, Narcisa, p. 192)

Unul dintre însemnele cvasigenerale asociate morții este **doliul**, „semnul exterior al durerii pe care o provoacă dispariția unui om apropiat. Potrivit tradiției, îmbrăcămintea este primul și cel mai puternic indiciu că purtătorul ei se află în doliu. Întreaga înfățișare îl deosebește pe îndoliat de restul comunității”. (Eretescu, Constantin, p. 66)

În viziunea lui Arnold van Gennep, „doliul reprezintă o perioadă de prag pentru supraviețuitori, în care se intră prin rituri de separare și din care se iese prin rituri de reintegrare în societatea generală. În unele cazuri, această perioadă de prag a celor vii este opusă perioadei de prag a mortului, sfârșitul primei coincizând uneori cu sfârșitul celei de-a doua, altfel spus cu agregarea celui decedat la lumea morților. (Van Gennep, Arnold, p. 132) În timpul doliului, rudele celui mort alcătuiesc „o societate specială, situată între lumea celor vii, pe de o parte, și lumea morților, pe de altă parte”, cărora li se impun o serie de interdicții și pentru care viața socială este suspendată. „Atinși de prezența morții, ei nu mai pot duce o viață obișnuită, starea lor schimbată prin această contagiune necesită acte pozitive și acte negative (interdicții) în legătură cu îmbrăcămintea, alimentația, relațiile sociale și sexuale, cu întreg stilul de viață. (Bernea, Ernest, p. 83)

Constantin Eretescu indică asupra unui aspect mai puțin discutat, vulnerabilitatea îndoliaților și imperativul puniției pentru ei: „Contactul cu un om aflat într-o asemenea stare nu este de dorit. Acesta trebuie să parcurgă timpul de penitență în singurătate.” (Eretescu, Constantin, p. 66)

Trebuie remarcat că în raport cu sinucigașii funcționează un alt sistem de prohibiții decât cel pentru decedații de „moarte bună”. Sinucigașii nu beneficiază de același ritual al înmormântării, nu sunt îngropați la un loc cu aceștia, nu li se pune cruce la mormânt, nu le este pomenit numele nici la propria înmormântare, nici la dezlegări, ei excluzându-se, prin gestul lor, din comunitatea strămoșilor.

Riturile postliminale au ca scop integrarea celui decedat în lumea morților. La sfârșitul acestei perioade, cei vii se reintegrează, purificați, în comunitatea din care fac parte, iar sufletul mortului este agregat în comunitatea strămoșilor. De acum, comunicarea directă dintre cele două lumi nu mai este posibilă, ea fiind mediată prin dezlegări, pomeni, dar și printr-o serie de interdicții cum ar fi credința că *Morții nu trebuie vorbiți de rău!* (Ciașanu, Gheorghe F., p 113)

Referințe bibliografice

1. BERNEA, Ernest. *Moartea și înmormântarea în Gorjul de Nord*. București: Editura Vremea, 2007.
2. BRATU, Andreea. Interdicții asociate elementelor primordiale în cadrul ritualurilor românești de naștere și de înmormântare. În: *Revista Transilvania*, nr. 9. 2015.
3. BURADA, Teodor. *Datinile poporului român la înmormântări*. București: Ed. Saeculum I.O., 2006.
4. COSMA, Valer Simion. Dincolo de mitul modern al vampirilor: strigoii în lumea țărănească a românilor ardeleni din secolele XVIII-XIX. În: *Simpozionul multicultural „Diva Deva”, Geografii identitare – identități cultural, vol.1*. Presa universitară clujeană, 2014.
5. DURKHEIM, Emile. *Formele elementare ale vieții religioase*. Traducere Magda Jeanrenaud și Silviu Lupescu. Iași: Editura Polirom, 1995.
6. ELIADE, Mircea. *Sacru și profanul*. București: Editura Humanitas, 1995.
7. ERETESCU, Constantin. Doliul alb. Culoarele doliului. În: *Buletin Științific. Revistă de Etnografie. Științele Naturii și Muzeologie. Volumul 21 (34)*. Chișinău, 2014.
8. GHINOIU, Ion. *Lumea de aici, lumea de dincolo – ipostaze românești ale nemuririi*. București: Editura Fundației Culturale Române, 1999. 330 p.
9. KLIGMAN, Gail. *Nunta mortului. Ritual, poetică și cultură populară în Transilvania*. Iași: Editura Polirom, 1998.
10. Marian, Simeon Florea. *Înmormântarea la români. Studiu etnografic*. București: Editura Saeculum Vizual, 2008.
11. RĂDULESCU, Adina. *Rituri de protecție în obiceiurile funerare românești*. București: Editura Saeculum I.O., 2008.
12. *Roșcani – un sat pentru mileniul III*. Coordonat: ȘTIUCĂ, Narcisa. Deva: Ed. Emia, 2000. 424 p.
13. ȘERAN, Corina-Viorica. Misterul morții și devenirea spirituală. În: *Etnologia românească – astăzi. Studii și comunicări editate de Ion Cuceu*. Cluj-Napoca: Editura Fundației pentru Studii Europene, 2009.
14. SUIOGAN, Delia. *Forme de interacțiune între cult și popular*. Baia Mare: Editura Ethnologica, 2006.
15. VAN GENNEP, Arnold. *Riturile de trecere*. Iași: Editura Polirom, 1998.

Corpus de texte:

1. CIAUȘANU, Gheorghe F. *Superstițiile poporului roman în asemănare cu ale altor popoare vechi și noi*. Ediție critică, prefață și indice tematic de I. OPRISAN. București: Ed. Saeculum I.O., 2007.
2. GOROVEI, Artur și CIAUȘANU, Gheorghe F. *Credințe și superstiții românești* Ediție de Irina Nicolau și Carmen Mihalache, ed. III. București: Humanitas, B. 2013.

Marcu GABINSCHI
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
al MECC
(Chişinău)

REFERITOR LA „HIBRID”, „MONSTRU”
„JANUS” Ş.A.M.D.
ŞI LA „INSTABILITATEA” LUI ÎN LIMBĂ

On the „hybrid”, „monstre”, „janus” etc. and its „instability” in the language

Abstract: The author who has always rejected the versions of the infinitive being disposed to disappear everywhere, allegedly the same as in the Balkan area, treats in the present paper some views, although expressed in eccentric modern terms (but similar in essence to the afore-mentioned) which portray the infinitive as a „hybrid”, a „monstre”, a „janus” etc., supposedly instable in the languages due to its own „double” nature. Such theories are completely groundless, contradicting the facts, as well as being based on implicitly identifying the verb as such only with its predicative forms.

To illustrate the true state of things through contrast, the ephemeral infinitive-based hybrid-like forms of the old Rom. *de-a facerea* type, disappeared long ago, is adduced.

Keywords: „hybrid”, „monster”, „Janus”, „instability”, contrast, echo-factor.

Rezumat: Autorul (care a respins întotdeauna versiunile potrivit cărora infinitivul ar fi de natură să dispară peste tot, la fel ca şi în limbile ariei balcanice) examinează în prezenta lucrare unele păreri, deşi exprimate în termeni excentrici moderni (dar amintind cele menţionate mai sus), care prezintă infinitivul ca un „hibrid”, „monstru”, „Janus” etc., chipurile instabil în limbi din cauza naturii sale „duble”. Astfel de teorii sunt lipsite de orice temei, deoarece contrazic brusc faptele, dar şi identifică implicit versul ca atare doar cu formele lui predicative.

Ilustrând starea de lucruri adevărată prin construcţiile efemere post-infinitivale din româna veche, de tipul *de-a facerea*, amintind nişte hibride care au dispărut demult.

Cuvinte-cheie: „hibrid”, „monstru”, „Janus”, „instabilitate”, „contrast”, factorul-ecou.

I

În cele de mai jos aducem doar fapte cunoscute atât în literatura lingvistică în general, cât şi unele descrise de acum de noi, fapte a căror confruntare între ele, nefăcută încă, ar putea contribui la spulberarea unor iluzii destul de răspândite în jurul infinitivului, în special ale celor formulate în expresii excentrice moderne.

Deşi principalele teze criticate mai jos nu se referă de regulă la situaţia infinitivului tocmai în regiunea Balcanilor, obiectivul acestei teze vine să sprijine unele puncte de vedere, pe care le-am criticat nu odată amănunţit, examinând faptele limbilor balcanice.

De aceea, ca să nu mai repetăm cele spuse, trimitem cititorul la ultima noastră carte în care sunt expuse rezumativ punctele noastre de vedere în problemă și se fac trimiteri la lucrările noastre precedente speciale pe această temă: vezi (Gabinschi, Marcu 2017, p. 233-265). Așa stând lucrurile, ne permitem să menționăm mai jos doar principalele puncte de reper din discuția menționată, fără să le documentăm aici.

După cum se știe, pe parcursul celor aproape două sute de ani de când se caută cauzele înlocuirii infinitivului (inclusiv ale dispariției lui) din diferite limbi balcanice, au fost emise diferite puncte de vedere (unele din ele chiar fantastice), dintre care își mai păstrează actualitatea doar trei. E vorba de sursa greacă a fenomenului, dar și de cea autohtonă locală (punctul de vedere la care am aderat și noi, aducând și argumente proprii în sprijinul lui), precum și de versiunea retragerii independente a infinitivului în fiecare limbă balcanică.

Această presupusă retragere independentă ajunsă în unele limbi din regiune chiar la completa eliminare a infinitivului (ca în greacă, albaneza toscă, bulgară și macedoneană, dar și în aromână) s-ar datora naturii lui, el neputând chipurile exprima cele ce se cer exprimate. Părerii de acest fel nu lipsesc la lingviștii din diferite țări balcanice, inspirate și de motive „patriotice” (cum e cazul renumitului lingvist albanez Sh. Demiraj, odată președinte al Academiei de Științe din Albania). Dar un punct de vedere asemănător, deși străin de motivele „patriotice”, atribuind infinitivului propria instabilitate internă, de natură să predetermine dispariția lui în diferite limbi, s-a făcut cunoscut datorită cărții lui I. Bacinschi din 1946 [2]. După acesta, dispariția infinitivului ar fi, la fel ca și apariția lui, un lucru obișnuit nu numai în Balcani, ci și, în principiu, oriunde.

Dintre examinările unor aspecte mai concrete ale problemei neatinse de I. Bacinschi, o putem numi pe cea a lui P. Trost, referitoare la limba neobalcanică sefardă (iudeospaniolă), P. Trost presupune apriori aceleași fenomene de tip balcanic și în sefarda din Maroc [3], ipoteză respinsă de noi „fără drept de apel” pe baza tuturor faptelor cât de relevante în problemă, vezi [1] și lucrările indicate acolo).

Această problemă a fost examinată de V.I. Rozențveig, care pornind de la faptele sefarde, aduse de noi în discuție de tipul lui *ké ke (f)aga?* și *kale ke (f)aga* (izomorfe cu rom. resp. *ce să fac?* și *trebuie să fac* și altele balcanice), afirmă cum că acestea nu ar fi imitații ale limbilor balcanice coîntrebuințate, ci că s-ar datora însuși „mecanismului contactelor” interglotice. Dar în realitate ceva asemănător, construit din material spaniol după un model complet străin spaniolei, n-a fost găsit în niciun caz al contactelor ei cu vreuna din multiplele limbi din Europa, America, Africa și Asia (vezi, de ex., [4]) și comentariile noastre în (Gabinschi, Marcu 2017, p. 246).

Dar de la această problemă balcanologică concretă V.I. Rozențveig trece la prezentarea infinitivului în genere ca o piedică în comunicare, de natură să fie înlocuit prin ceva chipurile mai răspicat. În acest scop cercetătorul se bazează pe tezele generale, bine cunoscute în lingvistică, ale lui L. Tesnière, după care „Infinitivul prin esența sa este ceva nedeslușit, versatil și greu de prins”, „incomod de folosit” ș.a.m.d. (B.Ю. Розенцвейг, p. 67), teză tot atât de inconsistentă ca cea a dnei S. Rémi-Girand, pe care o comentăm în continuare. L. Tesnière își mai trădează subiectivismul (exprimat patetic), vorbind de „aversiunea infinitivului pentru noțiunea de persoană”

(tot acolo). Inconsistența acestei teze bate la ochi, odată ce tocmai infinitivul francezei, maternă, a lui L. Ternière, ca și orice infinitiv romanic, fiind reflexiv, distinge persoana (dar și numărul) subiectului acțiunii. Și dacă ortografierea separată a exponenților acestor categorii în franceză și română le prezintă ca pe niște cuvinte aparte („pronume scurte”), ca în *a se face* și *se faire*, iar ortografia portugheză e ambiguă (ca în *fazer-se*), apoi cea italiană (ca în *farsi*) și cea spaniolă (ca în *hacerse*) reflectă mai bine statutul lui real. În genere însă, relațiile infinitivului cu categoriile morfologice nu sunt așa de simple cum pare la prima vedere, cerând o definiție într-o măsură mai complicată (vezi Gabinschi, Marcu 2017, p. 147 urm.), altfel n-am ieși niciodată din contradicțiile proprii descrierii infinitivului din multe limbi.

Tot o prezentare plastică sau figurată (ca să nu spunem „excentrică”) găsim în lucrarea consacrată tocmai infinitivului în plan lingvistic general [6]. Acolo dna S. Rémi-Girand, printre alte teze greu de acceptat despre „natura dublă” a infinitivului, îl prezintă ca pe un „veritabil „janus” (p. 7) „un mic (de ce tocmai „mic”? – M.G.) monstru lingvistic” (p. 24), „un fel de hibrid verbo-nominal” (p. 30) ș.a.m.d., de unde este imposibil de înțeles ce este infinitivul, din care clasă de cuvinte face parte și de ce totuși apare și se menține timp de mii de ani în multe limbi. O caracteristică asemănătoare a infinitivului găsim într-o carte mai recentă despre el, scrisă tot în plan lingvistic general, vezi [7] și comentariile din (Gabinschi, Marcu 2017, p. 256-262). Autorii ajung la concluzia cum că infinitivul ar fi prin însăși natura sa ceva instabil, deoarece are însuși atât verbale, cât și nominale (p. 153), teză ce devine treptat un loc comun în lingvistica zilelor noastre (în acest scop autorii repetă teza stranie, cum că înlocuirea infinitivului grec începe deja la Homer! (p. 18)).

Totuși, oricât de modernă (și chiar artistic exprimată), această teză își vedește completa ei inconsistență în lumina cel puțin a fiecăreia din următoarele două constatări:

1) La niciunul din adepții tezei examinate nu găsim vreo definiție strictă lingvistică generală a verbului, și nici a infinitivului. În consecință, drept verb sunt luate implicit numai formele lui predicative (de cele mai dese ori, deși nu întotdeauna, cele personale), infinitivul rămânând în afara verbului, dar neputând fi considerat nici substantiv (deși nu lipsesc nici afirmații și în acest sens, demonstrând haosul existent în această sferă, vezi, de ex., (Togebly, K. p. 291-192). Așa se ajunge la prezentarea infinitivului ca „hibrid”, ba și mai extravagant, ca „monstru”, „janus” ș.a.m.d., dar metaforele emoționale nu pot compensa lipsa definițiilor stricte ale obiectelor cercetate, definiții care, potrivit binecunoscutului principiu empiric al lui L. Hjelmsov (vezi (Gabinschi, Marcu 2017 p. 100)), cer printre altele, corespunderea cât mai mare posibilă cu volumul general acceptat al noțiunii de definit (adică să nu fie, în măsura posibilului, nici mai largi, nici mai înguste decât volumul noțiunii respective deja existent).

Dar acesta, existent de mai bine de două mii de ani, include în verb nu numai formele lui predicative (de cele mai dese ori personale), ci și infinitivul și gerunziul (ca să nu vorbim de supin, fapt puțin cunoscut limbilor). Această teză a gramaticii universale este bazată pe intuiția profundă a vorbitorilor. Formațiile interclasiale din sfera limitrofă verbo-nominală există și ele, cf., de ex., în (1, *passim*), despre supinul român în sens strict, dar aceasta nu privește infinitivul, plasat de o mulțime de gramatici ale diferitor limbi doar în capitolele consacrate verbului, nu unui „hibrid”.

Totuși, în limbile europene pe care e bazată tradiția lor gramaticală, formele verbale nepredicative sunt puține, adică infinitivul și gerunziul, fiecare în varierea existentă și la predicatorii verbali, adică timpul relativ, diateza, dar la reflexiv și persoana și numărul. Însă chiar în limba europeană albaneză găsim o formă verbală nepredicativă specifică de tipul lui *së bëri*, denotând acțiunea care se sfârșește ori merge spre sfârșit, introdusă de cele mai dese ori de verbe ca „a sfârși”, „a înceta” ș.a. sau „a obosi”, „a se sătura”, „a se plictisi” ș.a., formă căreia îi zicem de aceea „terminativ”.

În alte limbi volumul noțiunii de verb este cu mult mai larg decât în limbile europene. Astfel, de exemplu, în găgăuză există nouă tipuri de gerunzii specializate, denotând unele concomitență în genere, altele – precedentă nemijlocită, altele – cauză, altele – concesie ș.a.m.d. În turcă există douăsprezece gerunzii specializate în fel asemănător, fără să socotim câteva de acum arhaice. Deci potrivit criteriului prezentat mai sus, asemenea limbi (da ele sunt multe) ar apărea ca pline de „hibrizi”, „monștri”, „januși cu două fețe” ș.a., instabile în limbile sale...

În altă ordine de idei trebuie semnalat că ideea „monstruozității” infinitivului ca ceva „instabil” în limbă converge (poate fără știrea autorilor citați mai sus) cu prezentarea defectuoasă a paralelismului dintre gramatică și logică. Astfel, câteodată se constată paralelismul „substantiv – subiect și obiect”, „adjectiv – caracterizarea lor statică”, „verbul – acțiunea (adică caracteristica dinamică a subiectului” și „adverbul – caracterizarea celor două caracterizări”. Așa ar fi drept în ceea ce privește verbul, dacă el s-ar reduce numai la formele lui predicative. Dar vorba este că el are și forme nepredicative, printre ele infinitivul, care nu-și găsesc loc în această schemă. Unor cercetători aceasta le pare ceva neglijabil, și, poate, pentru logică asta nu e esențial, însă nu pentru lingvistică.

2) Ideea „instabilității” infinitivului în limbă (odată ce nu e vorba de acțiunea unui factor specific local, ca în cazul Balcanilor, pe cât se știe, unicul în lume, în felul său) e contrazisă de fapte evidente. Chiar în limba franceză (de la vorbitorii cărora pornește ideea examinată) infinitivul, moștenit din latină, în care a existat vreo mie de ani, există tot de vreo mie și jumătate de ani, fără să vădească o cât de mică tendință spre dispariție. În germană, maternă pentru W. Mayerthaler și coautorii lui. Situația e asemănătoare, ca și în celelalte limbi germanice, cele nebalcanice slave și alte multe limbi, foarte diferite. Mai mult decât atât, infinitivul nu dispăre nici din limbile în care coexistă cu substantivatul său (ca în germană sau spaniolă), acest ultim putându-se considera ceva ca „hibrid al hibridului”¹. În spaniolă însă e frecventă și întrebuițarea absolută a infinitivului și a substantivatului lui, în întorsături necunoscute altor limbi, tot fără să ducă la vreo înlocuire a vreuneia din aceste două formații prin altceva.

1 În alte limbi, cum este, de exemplu, turca, există formații, numite „masdare” care într-adevăr nu pot fi clasate univoc la verb sau la substantiv postverbal (e vorba de tur. *-mak/ -mek* sau *-ma/ -me*) și aceea din alte cauze decât supinul român în sens strict. Dar aceasta tot nu duce la dispariția lor. Iar în cazul găgăuzului *-maal/ -mää* a avut loc chiar evoluția dativului masdarului în infinitiv (ce e drept, înlocuit în unele întorsături prin conjunctiv ca în „pot să fac” sau „trebuie să fac”), însă nu din cauza vreunei instabilități generale a infinitivului, ci ca rezultat al îndelungatului bilingvism gagauzo-bulgar și gagauzo-grecesc.

Ne mai permitem să observăm că dacă situația într-adevăr ar fi așa, cum o prezintă autorii citați mai sus, noi n-am mai găsi în limbi infinitive câtuși de stabile, ci doar ceva care tot dispare cam tot așa cum apare. Adică infinitivele n-ar exista neîntrerupt timp de mii de ani, din trecutul îndepărtat până astăzi, ulterior dispărut. Cf., de exemplu, viitorul imperativului sau supinul în *-tui* din latină. Un exemplu real al unei asemenea evoluții din sfera infinitivului, aducem cu titlu de contrast tocmai din istoria nu prea îndepărtată a limbii române (vezi aici, partea II).

Deci atât din punct de vedere teoretic, cât și din cel practic al observărilor nemijlocite, teoria instabilității infinitivului ca a ceva „hibrid”, „monstruos” ș.a.m.d., instabil în limbă, își demonstrează completa inconsistență.

La cele spuse mai sus despre această „instabilitate” vine să se adauge următoarea considerație. Precum știm, în mai multe limbi romanice și germanice infinitivul, în afară de forma primară, apare deseori precedat de prepoziția desemantizată (adică de acum fostă prepoziție). Cf. engl. *make* și *to make* sau germ. *machen* și *zu machen* (din literatură știm și de analogul oland. *maken* și *te maken*). Iar în mai multe graiuri germane infinitivul s-a omonimizat cu trei forme ale prezentului. Cu mici sectoare de variere liberă, distribuția dintre aceste variante este strictă. Dintre limbile romanice prin așa distribuție excelează, după cum se știe bine, franceza (cf. varierea de tipul *faire – de faire*), care a influențat în această sferă româna². Mai puțin e cunoscut lingviștilor același fenomen din catalană: cf., de ex., *es oportú de portar a col·lació que...* (C. Parellada, *Colom venç Colombo. La vera naturalesa catalana del descobridor del nou mon*, Barcelona, 1957, p. 202) „e binevenit să aducem în discuție faptul că...” sau *Allò que interessa aci de remarcare es que...* (p. 243) „Ceea ce e interesant de remarcat aici este faptul că...”.

Totodată observăm că în toate aceste limbi infinitivul în forma primară e omonim cu altceva: în engleză infinitivul fiecărui verb e omonim cu toate formele prezentului, afară de cea a persoanei a 3-a singular. În germană și olandeză e omonim tot așa cu formele persoanelor 1-a și a 3-a plural. În franceză e omonim la verbele de conjugările productive cu participiul, ca în *chanter – chanté*, sau *finir – fini*. În catalană asta există între infinitiv și perfectul simplu, ca în *cantar – cantà*, amândouă pronunțate ca [kântà] sau *patir* „a păți” – *pati* [pătí]³.

Deci fără să aducem alte exemple de acest fel, putem observa că antepunerea prepoziției desemantizate e un fel de întărire a formei infinitivului. Chiar dacă omonimele se întâlnesc rar în contextele identice în care ar putea fi confundate, și aici își spune cuvântul cerința redundanței textului, ea constituind în limbile lumii în mediu aproximativ 50%. Se prea poate ca acest factor s-a manifestat și fără omonimia de care e vorba. De exemplu, în limbile scandinave nu există omonimia formei primare a infinitivului cu formele verbale predicative, dar întărirea lui materială prin antepusele

² Alternarea din rom. *face a a face* n-o discutăm aici, dată fiind situația ei cu totul particulară, pe care am descris-o în mai multe lucrări, ca o manifestare (împreună cu genitivul de tipul *casei – a casei*) ca ceea ce am numit „alautemie”, o trăsătură globală limbii române.

³ Mai mult despre căile de afirmare a tipului *de faire* în franceză vezi, de ex., în [9].

danezul *at*, suedezul *att* sau norvegianul *å* a putut să fie provocată de sărăcia generală a flexiunii verbului scandinav continental care nu se schimbă după persoană și număr. În acele limbi romanice, în care nu există omonimia indicată mai sus, se întâlnesc doar cazuri separate de antepunere a unei prepoziții la infinitiv în sensul pe care nu-l are ea pe lângă substantive. Cf., de ex., sp. *trata de hacerlo* „încearcă s-o facă” sau *comienza a hacerlo* „începe s-o facă” ori it. *finisce di farlo* „termină s-o facă” ori *comincia a farlo*, „începe s-o facă”, ca și în franceză, cf. resp. fr. *essayer de ...* sau *commencer au...* Dar vreo alomorfie pozițională a infinitivului, Ø alternându-se regulat cu fosta prepoziție pe lângă predicativele impersonale de tipul *faire – de faire*, în spaniolă și italiană nu există. Ce e drept, în portugheză infinitivul e omonim cu formele de persoana 1-a și a 3-a (cf. *fazer*) ale semifinitivului (a așa zisului „infinitivului personal”), dar la care aceste forme sunt percepute ca personale între celelalte patru (*fazeres, fazermos, fazerdei, fazerem*).

Dar cu mult mai diagnostice sunt faptele următoare. În multe limbi în care nu există omonimia infinitivului cu alte forme verbale, nu există nici întărirea formei lui cu un element antepus. Prin urmare, această întărire este (poate nu numai, dar și) un mijloc de păstrare a infinitivului în limbă ca element inconfundabil. Așa ceva nu ar fi posibil dacă infinitivul, prin însăși natura sa (deci nu din cauza formei sale omonimizate cu altceva sau încă ceva trecător)⁴ ar fi „instabil” ca un „hibrid”, un „monstru”, un „janus” ș.a. Astfel, în limbile slave infinitivul, care se menține de mii de ani, nefiind omonim cu nimic, nu cere nicio întărire prin vreun element antepus temei⁵. Așa este și în mai multe alte limbi, de exemplu, în cele turcice.

Așa dar, vedem că în cazuri de un pericol real, probabil sau posibil pentru existența infinitivului din cauze străine naturii lui, limba găsește mijloace de a preîntâmpina pierderea lui.

II

Și ca să ilustrăm, cu titlu de contrast, care este soarta unei formații din sfera infinitivului românesc care, deși nu este, dar are într-adevăr aparențe de a trece drept un hibrid în această sferă, aducem faptele următoare.

⁴ Nu mai discutăm versiunea dispariției infinitivului din greacă din cauze semantice (pretinsa inferioritate a lui în comparație cu propozițiile secundare, viitoare forme de conjunctiv) care, ca și mult vehiculata teorie a omonimizării lui cu acesta la persoana a 3-a singular ca pretins punct de pornire a înlocuirii lui – tot versiuni care nu rezistă la confruntarea cu faptele evidente – vezi pe scurt (Gabinschi, M., p. 235, 244) și lucrările noastre precedente. Această dispariție nu poate fi explicată prin nici un factor intern al evoluției limbii grecești (ca și al vreunei alte limbi), iar însăși asemenea dispariție nu a fost găsită nicăieri în afara regiunii balcanice, în care a acționat un factor specific local (după considerațiile cele mai verosimile, influența substratului în care infinitivul încă nu exista sau cunoștea încă o circulație restrânsă).

⁵ În limba rusă, poate la mii de cazuri de întrebuintare a infinitivului el se poate întâlni precedat de un *чтобы* omisibil, ca, de ex., în *так, чтоб туда что-то положить – это практически невозможно* (radio „Свобода”, 03.03.18), dar de la astfel de anacolute rare până la întărirea formei infinitivului periclitat este foarte departe.

O vreme în româna veche scrisă (precum ne spun datele noastre, prin excelență în secolul XVII) în românește, printre alte forme lărgite ale infinitivului au ființat cele de tipul *de-a facerea*. E greu de spus dacă au existat și în limba vorbită de atunci, deoarece le fixăm numai la autorii predispuși la stilul elevat. Printr-o vădită predilecție pentru aceste formații excelează Varlaam. De exemplu: *N-au mai părăsit Dumnedzău de-a trimiterea slugile sale la semenția omenească*⁶. Precum arată analiza acestor fapte, ele nu sunt hibrizi decât în aparență, ci sunt pur verbale, din cauza că: 1) sunt tranzitive, adică exprimă obiectul direct întotdeauna la acuzativ, nu la genitiv, de ex., *nu părăsiră de-a învățarea cuvântul lui Dumnezău*; 2) se însoțesc de adverbe, nu de adjective, de ex., *nu mai părăsiia de-a arătarea adease arătări dumnedzăiești*; 3) primesc clitice verbale („pronume scurte”), de ex., *Pre nește oameni ce era de-a să înecarea în mare izbăvi*; 4) îl includ întotdeauna pe *a* antepus, imposibil la substantivatele infinitivale.

Lipsa vreunui adjectiv sau pronume acordat pe lângă aceste formații demonstrează caracterul lor pur verbal, de aceea hibrizi sunt doar în aparență⁷. Dar cât de puternică este aceasta, ne-o arată faptul că până și un romanist atât de competent cum a fost W. Meyer Lübke a văzut aici în finalul *-a* articol. Dar acesta este posibil numai și numai la nume. De aceea e greșită găsirea, de către dânsul, a paralelei acestor formații în sp. *un secreto deseáros* (textual „un tainic a vă dori”), în care articolul nehotărât *un* și adjectivul *secreto* acordate în categorii demonstrează prezența, la reflexul infinitivului *desear* „a dori”, a complexului categorial pansomatic, adică substantival, deci substantivitatea lui. Acesta nu este cazul rom. *de-a facerea*.

O confirmare a verbalității acestui *de-a facerea* este intersanjabilitatea lui cu variantele mai simple ale infinitivului, cum sunt *a facerea*, *a facere* și chiar *a face* (această ultimă de acum atunci cea mai obișnuită variantă a lui). Cf., de ex., *să ne oprim ochii de a prăvirea lucruri de curvie, urechile de-a ascultare cântece lumești de iuboste* ș.a.m.d. (Varlaam) sau *Învățați-vă și voi a creade și părăsiți a pedepsirea credincioșii* (tot acolo) sau *nimic de aceasta nu grijia, ci numai de-a prădarea și a face răotăți în țară* (Gr. Ureche)⁸.

Ce este deci în esență acest *de-a facerea*? E rezultatul lărgirii treptate a formei infinitivului *a facere* > *de-a facere* > *de-a facerea*. La izvorul evoluției aici stă fonocomplexul *de*, la origine prepoziție, dar ulterior devenit, printre altele, și element, deseori facultativ, de întărire fonetică a mai multor tipuri de logoforme. Pe această cale au apărut chiar unele elemente stabile ale lexicului român, ca *dalb* și *daurit*, probabil și *dolofan*. Dar alipirea acestui *de* (sau *d'*) zis expletiv este extrem de caracteristică pentru poezia populară în care se unește cu formele cuvintelor din diferite clase, îndeosebi pentru balade (proces bine ilustrat și cercetat de către N.M. Băieșu, vezi (*Поезия популярэ а обичеюрлор календариче*, Кишинэу, 1975, p. 59 ș.a.; *Балада популярэ*. Кишинэу, 1976, p. 179 ș.a.). Printre aceste forme se găsește

⁶ Documentarea acestor și a multor altor exemple ale fenomenului examinat vezi în (Gabinschi, Marcu 2010, p. 43-52).

⁷ Nu sunt ceva într-adevăr imposibil de clasificat univoc la o clasă de cuvinte („parte de vorbire”), cum sunt rarele contaminări izolate ca *bătu-l-ar* din *bătu-l-ar dracu*.

⁸ Vezi (Gabinschi, Marcu 2010, p. 48-52) cu mai multe exemple.

și infinitivul, de ex., *Și-ncepură de-a săpa* (*Балада популярэ. Кишинэу, 1976, p. 211*), *Începu iar de-a cânta* (p. 213), *Făr' de-a fi 'n trăsurii purtată* (p. 225) ș.a. Date fiind timpul și caracterul popular al fenomenului, el nu poate fi rezultatul influenței franceze (deși înseși originile panromanice ale evoluției lui *de* în franceză și în română sunt în fond comune). Deci o specie a lui *de* deprepoziționalizat a fost folosită în româna veche pentru crearea tipului *de-a facere*, evoluat și în *de-a facerea*, după cum ne permit să considerăm faptele următoare.

Precum vedem, acest *a facere* > *a facerea* > *de-a facerea* este un analog fonice evident al lui *al doi* > *al doile* > *al doilea*, în ambele situații lăsându-se urmărită o întărire sui-generis a componentei fonetice a câte unei clasoforme. Dar și mai grăitoare e evoluția a câte unor logoforme (tot odată și a unor cuvinte monomorfe) izolate, cum sunt *de-a bușilea*, *de-a'ndărățălea*, *de-a'ndoaselea*, *de-a'npicioarelea*, *de-a v-ați ascunselea*. În aceste cazuri observăm o asimilare la distanță care poate fi numită și **asimilare-ecou**, manifestată de secvențele *-ea... -ea*, atât în *de-a... lea*, cât și în *de-a... rea*. Acest *de-a... lea* a rămas în componența unor cuvinte izolate, pe când *de-a... rea* a ieșit din uz (ca și *a facerea* care este o variantă fonetică a lui). Amândouă formațiile au dispărut deoarece nu au avut vreo funcție denotativă neîndeplinită de alte forme, iar conotarea lor nu a fost ceva mai mult decât o modă efemeră. Ele nu au slujit nici relevării mai pregnante a sensului unor forme verbale, spre deosebire de altele, cum au fost o vreme în românește formele de perfect compus, relevat la plural prin desinența perfectului simplu, ca în (*noi*) *am cantatară*, cf. din Caragiale *dar noi n-am plătitară?* Dar și aceste formații, deși într-adevăr hipercharacterizante a unui sens, au fost considerate incorecte și practic au ieșit din uz (*Gramatica limbii române*², p. 269). Însă tipul *de-a facerea* este ceva în planul expresiei necomutat cu ceva denotativ în planul conținutului decât în aparență. Altfel spus, a fost o modă verbală efemeră dispărută fără urme. Asta a fost într-adevăr ceva instabil în sfera infinitivului (deși nu recurgem la excentricele „hibrid”, „monstru” sau „janus”).

Mai târziu, a apărut tipul *de a face*, existent și acum, tot puțin deosebit în plan denotativ de simplul *a face* dar care, imitând franceza, a conotat o racordare a românei la modul de exprimare occidental, ceea ce avea un anumit scop extracomunicativ. De aceea s-au menținut în limbă, construcțiile ca, de ex., *Sarcina noastră este de a rezolva problema*, deși și fără acest *de* sensul ar fi același⁹. În sfârșit, o paralelă interglotică menită să arăte că mode verbale există în diferite limbi, dispărând fără vreun detriment pentru ele.

⁹ Dar și de acest *de a face* s-a abuzat în secolul XIX, spunându-se atunci, de ex., *pentru de a ocroti și pentru de a pedepsi*, însă și în zilele noastre auzim sofisticări ca *Propune de a participa...* sau *Este necesar de a organiza...* (din emisiuni), sau într-un text de popularizare a științei: *Un simplu aparat optic, menit de a privi diferite obiecte la distanțe mari*. (Б. Рэуту, *Дин негура уйтэруй*, Кишинэу, 1969, p. 77). Aici într-adevăr este ceva de la „monstru”, de care limba s-ar putea ușor dispensa, spre deosebire de infinitivul ca atare. Tot în zilele noastre, în goană după noutate (sau și de bombasticitate) se ajunge la întorsături ca *avem multe de a învăța de la colegii din Georgia* (radio Chișinău, 08.09.2018), construcție de-a dreptul incorectă. Oare n-ar fi bine să se spună aici, de ex., *avem multe de învățat?*

Astfel, în vorbirea rusă orală, dar oglindită și în literatură, a existat câteva secole moda a ceea ce se numea „словоерики”, „словоерсы” sau „словоеры”. Aceasta se exprima în adăugirea la sfârșitul cuvintelor a lui *-c*, abreviere a lui *сударь* „domnule”. Inițial, a fost un semn de reverență față de convorbitorul mai sus pus, dar pe urmă a pierdut acest caracter devenind ceva pur facultativ, iar în vremea noastră mai poate apărea ca mijloc de parodiare sau în glumă. De cele mai dese ori se întâlnea ceva ca *Da-e, Tac, Ну-е* ș.a. dar în principiu acest *-c* putea să se alipească la orice cuvânt (cf. din dialogul a doi ofițeri țariști la Maiakovski: *Культура нужна, а мы Азия -c* (vezi amănunțele în: *Словарь русского языка*², p. 11, 140).

Deși dintr-o sferă cu totul alta a limbii ca o modă efemeră apare tipul *de-a facerea*. De ea un vorbitor obișnuit de română acum nici nu știe, pe când fără infinitiv este de obicei de neînchipuit o convorbire în românește.

Prin acest contrast am relevat deosebirea dintre statutul real al infinitivului în limbă și ceea ce poate fi numit în terminologia epatantă modernă „hibrid”, „monstru”, „janos” ș.a. „instabil în limbă”, „de dublă natură” etc. În lumina celor spuse nu putem decât să mai confirmăm justetea cuvintelor lui A.M. Peșkovski (deja citate de noi nu odată) despre infinitiv: „Язык сделал колоссальное завоевание в области мысли, создав представление о процессе самом по себе, вне связи с производителем процесса и вне опредмечивания процесса (A.M. Пешковский, p. 130), constatare mai justă decât mai multe sofisticări și elucubrații pe cât de epatante, pe atât de inconsistente, pe tema dată, dezmințite la prima confruntare nepreconcepută cu realitatea.

În sfârșit, facem următoarea comparație. În franceză (ca și în toate limbile vest-romanice) au fost pierdute declinarea substantivelor și adjectivelor, ca și (în puține excepții) gradele de comparație, sintetice, viitorul sintetic, pasivul sintetic (ultimele constatări privesc și româna), multe cuvinte frecvente etc. Iar „monstrul”, „janusul” etc., s-a păstrat bine peste tot în afara Balcanilor, schimbându-și doar modul, de a exprima diateza și timpul relativ, dar căpătând și funcții noi, necunoscute lui în latină. Ca să se tragă concluzia sugerată de aceste fapte bine cunoscute, nu este nevoie să ne adâncim în analiza extravaganțelor descrise mai sus, a căror inconsistență se face evidentă chiar la prima cunoștință cu realitatea.

Mai mult decât atât, în franceză, ca și în toate limbile vest-romanice, a fost pierdută declinarea substantivelor și adjectivelor, gradele de comparație (cu unele excepții) ale acestora, viitorul sintetic, pasivul sintetic, multe cuvinte ș.a. Iar „monstrul” ș.a., chipurile instabil în limbă s-a menținut peste tot în romanica apuseană, ba mai mult, și-a acomodat exprimarea diatezei și a timpului relativ la structura nouă a limbilor și a căpătat funcții necunoscute lui în latina clasică. Ca să se tragă concluzia cuvenită din aceste fapte evidente, nu trebuie să ne adâncim în examinarea tezelor prezentate mai sus.¹⁰

¹⁰ Așa stând lucrurile, ne permitem să facem următoarea digresiune în domeniul abstracțiilor celor mai înalte. Concepția descrisă mai sus a „instabilității”, „monstruozității” etc. a infinitivului, în loc să explice natura lui, contrazice faptele evidente. De aceea, adepții acestei teorii ar putea să aducă în sprijinul său cunoscutele cuvinte ale lui Hegel. Acesta, precum se știe, auzind că unele teze ale lui contrazic realitatea, ar fi spus „Cu atât mai rău pentru realitate.” Noi însă aducem în sprijinul nostru cuvintele, cunoscute de mai demult, ale lui Spinoza, potrivit cărora ceea ce este nou nu numai că este e o ipso și adevărat.

Referințe bibliografice

1. BACINSCHI, Ilie. *L'infinitif et les moyens de son remplacement: étude de syntaxe historique et comparée*. Bucarest, 1946.
2. GABINSCHI, Marcu. *Studii de limbă română*. Chișinău, 2017.
3. GABINSCHI, Marcu. Sfera formelor verbale nepredicative nonconjunctivale în româna veche (Contribuție la periodizarea istoriei limbii). În: *Omagiu Nicolae Raevschi – 80 de ani de la nașterea (29.XII.1929 – 13.V.2009)*. Chișinău, 2010. 28-92 p.
4. *Gramatica limbii române*², I. București, 1963.
5. MAYERTHALER, W., FLIEDL, G., WINKLER, Ch. *Infinitivprominenz in europäischen Sprachen. Teil – Die Romania (samt Baskisch)*. Tübingen, 1993.
6. RÉMI-GIRAUD, Sylvianne. Les Grilles de Procuste: description comparée de l'infinifit en français, grec ancien, allemand, anglais et arabe. În: *L'infinifit*. Lyon, 1988. p. 5-68.
7. SALA, Marius. *Limbi în contact*. București, 1997.
8. SECO, R. *Manual de gramática española*. La Habana, 1972.
9. TOGEBY, K. *Dex infinitif successeur de l'infinifit substantive*. Français modern, 1957, 1, p. 1-5.
10. TROST, Pavel. *Balkanismes et judéo-espagnol*. Les études balkaniques tchécoslovaques, IV. Praha, 1972.
11. А. М. ПЕШКОВСКИЙ. *Русский синтаксис в научном освещении*. Москва, 1956.
12. *Балада популярэ*. Кишинэу, 1976.
13. В. Ю. РОЗЕНЦВЕЙГ. *Языковые контакты*. Ленинград, 1972.
14. *Поезия популярэ а обичеюрлор календариче*. Кишинэу, 1975.
15. *Словарь русского языка*², IV. Москва, 1984.

Ina DRIGA
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

CONFIGURAȚIA PRAGMATICĂ
A CONECTORILOR ARGUMENTATIVI
ÎN TEXTELE DRAMATICE MODERNE

Pragmatical aspects of argumentative connectors in dramatical modern texts

Abstract: We have decided to follow in our work the pragmatical aspects of argumentative connectors in the dramatical modern texts. Unlike narrative texts, the show offers scenes of real communication, with speakers who confront each other. Certainly the other types of discourse may also have this special feature, but in the dramatic literature, the argumentative strategies are more visible, the dramatic work offers scenes of true communication, with speakers who do not cease to disagree and confront each other. Two of the most representative works of Constantin Cheianu *In the container* and *Volodea, Volodea...* constituted our object of study. In this way, we present different relevant examples to illustrate the functioning of the connectors, which value and significance represented a challenge by its interpretation.

The argumentative text is a communication centered on a conative function. Its aim is to convince the listener on the validity of the points of view held by the author. In an argumentative text, the author defends a thesis by using arguments that can be illustrated with examples. The pragmatic connectors are not constituted in „cores of meaning”, but they direct the speech in the direction intended by the speaker, offering viable marks of deciphering the meanings.

We refer to some famous connectors (but, because of, so) studied closely by pragmatics. Even if, from pragmatic point of view, the connectors' properties or values are evident (argumentative, counter-argumentative, conclusive etc.), their interpretation in dramatic work will be different from aspeech to another, according to the semantic substrates of the dramatic text.

Keywords: connectors, argumentation, pragmatic, dramatic, sense, argumentative.

Rezumat: Ne-am propus să urmărim în lucrarea noastră configurația pragmatică a conectorilor argumentativi în textele dramatice basarabene moderne. Spre deosebire de narațiune, spectacolul oferă scene de comunicare veritabilă, cu enunțatori care se înfruntă. Desigur, și celelalte genuri discursive pot prezenta această particularitate, dar, în literatura dramatică, strategiile argumentative sunt mult mai vizibile, opera dramatică oferă scene de comunicare veritabilă, cu enunțatori care nu conțin să se contrazică

și să se înfrunte reciproc. Două dintre cele mai reprezentative lucrări ale lui Constantin Cheianu *În container* și *Volodea, Volodea...* au constituit corpul de lucru, am încercat în cele ce urmează să oferim exemple relevante pentru ilustrarea funcționării conectorilor, valoarea și semnificațiile cărora au reprezentat o provocare în plus pentru interpretarea lor.

Textul argumentativ reprezintă un act de comunicare centrat pe funcția conativă, scopul urmărit fiind de a-l convinge pe receptor cu privire la validitatea punctului de vedere susținut de autor. Într-un text argumentativ, autorul apără o teză prin utilizarea unor argumente pe care le poate ilustra cu exemple. Conectorii pragmatici nu se constituie propriu-zis în nucleuri de sens, dar ghidează discursul în direcția intenționată de vorbitor, oferind repere viabile pentru descifrarea sensurilor.

Avem în vedere, cazul câtorva conectori celebri (dar, pentru că, deci, așa că) studiați îndeaproape de pragmatică. Chiar dacă, la nivel pragmatic, proprietățile sau valorile conectorilor sunt clare (argumentative, contraargumentative, conclusive etc.), interpretarea lor în cadrul operei dramatice va fi diferită de la replică la replică, în funcție de substraturile semantice ale piesei.

Cuvinte-cheie: conectori, argumentație, pragmatica, dramatic, sens, argumentativ.

Pragmatica a reactivat în mod natural interesul pentru argumentație, privită ca modalitate de a acționa asupra celuilalt prin discurs. Discursul dispune de un întreg arsenal de resurse argumentative pe care retorica a încercat să le codifice. Enunțatorul care argumentează nu spune E1 pentru că destinatarul să creadă E2, ci prezintă E1 ca și cum ar trebui să-l determine pe interlocutor să concluzioneze E2, el definește deci un anumit cadru în care enunțul E2 duce la concluzionarea enunțului E1 și îl impune co-enunțatorului.

Teoria argumentării poate fi definită ca studiu al tehnicilor discursive ale raționamentului practic, prin care un individ urmărește să determine sau să sporească adeziunea celorlalți la anumite idei sau opinii ale sale, ceea ce sugerează că argumentarea este motivată printr-un dezacord real, probabil sau posibil între colocutori.

Argumentarea reprezintă o operație care se sprijină pe un enunț acceptat (argumentul), pentru a atinge un enunț situat pe o anumită scală a acceptabilității (concluzia). A argumenta se reduce în ultimă instanță la a adresa unui interlocutor un argument (un raționament bun) pentru a-l face să admită o concluzie și pentru a-l determina să adopte comportamente adecvate acesteia.

Din perspectiva lingvisticii, argumentarea reprezintă o activitate verbală, de natură intelectuală și socială, prin care se poate realiza justificarea sau respingerea unor opinii.

Dicționarul de științe ale limbii precizează că domeniul argumentării/argumentației se găsește la intersecția logicii cu retorica și lingvistica și că argumentarea e definită fie ca strategie logică, fie ca o activitate verbală servind la justificarea sau respingerea unei opinii, deci ca o construcție lingvistică cu însușiri discursive specifice. (<https://www.academia.edu/10986209/87525919-DSL-Dictionar-de-Stiinte-Ale-Limbii>)

Argumentarea este deci o construcție rațională, o construcție textuală și o construcție discursivă, aparținând deopotrivă logicii, lingvisticii și retoricii. Să argumentezi (...) înseamnă să plasezi idei și cunoștințe într-un raport de interacțiune logică și de succesiune adecvată, astfel încât să conducă la acceptarea sau la respingerea anumitor aserțiuni. Este una dintre cele mai complexe activități ale omului ca ființă vorbitoare. Cu toții dorim să fim în stare să dăm glas cu precizie gândului și emoțiilor noastre. (Lo Cascio, Vincenzo, p. 32)

Argumentarea face parte din familia acțiunilor umane având drept finalitate convingerea, alături de manipulare, propagandă, seducție și demonstrație; argumentăm pentru a exercita o influență (a convinge, a consola, a împinge la acțiune). (Rovența-Frumușani, Daniela, p. 12)

Argumentarea, în sens strict, este arta de a justifica o opinie, un demers pe care îl facem, prin care justificăm o afirmație pe care o facem, încercând să convingem că avem dreptate. Din această perspectivă, un loc central în teoria argumentării, dar și în practicarea ei, îi revine destinatarului. El este cel asupra căruia se îndreaptă finalitatea acțiunii argumentative, cel care suportă influența exercitată de actul argumentativ.

Argumentarea este un mijloc prin care se susține sau se demonstrează un punct de vedere privitor la o anumită temă. Scopul argumentării este de a convinge (persuada) partenerul de comunicare (interlocutor sau cititor), privitor la valabilitatea opiniei exprimate. O opinie nesusținută de argumente nu este o argumentare, ci o afirmație nejustificată (lipsită de valabilitate).

Printre faptele de limbă pertinente pentru studiul argumentației, ceea ce a atras imediat atenția specialiștilor a fost existența unui anumit număr de cuvinte, *conectori*, marginalizați, în general, de analiza semantică tradițională. În măsura în care interesul era îndreptat înspre cuvintele pline din punct de vedere semantic, unități ca *ci, uite!, dar, chiar* etc. nu puteau fi decât lăsate la o parte. Situația se schimbă radical din perspectiva argumentației care vede în aceste elemente un mod de funcționare pe cât de eficient, pe atât de discret.

Conectorii au o funcție dublă:

- 1) leagă două unități semantice;
- 2) conferă un rol argumentativ unităților pe care le pun în relație.

Conectorii reprezintă o clasă eterogenă de elemente care au rolul de a stabili legături pragmatice între componentele discursului. Astfel, conectorii pragmatici au capacitatea de a conecta acte de vorbire, precum și de a marca diverse roluri argumentative. (Dragomirescu, Adina ș.a., p. 245)

Studiul conectorilor este esențial pentru înțelegerea și compunerea discursivă într-o eră care, depășind stadiul informational, tinde spre instituirea unei ere comunicative.

Conectorul argumentativ este un morfem care articulează două sau mai multe enunțuri într-o strategie argumentativă unitară, exprimă valori pragmatice, adică seturi de supoziții, intenții, atitudini și credințe împărtășite de locutor și auditoriul său.

Ordonarea părților componente ale textului argumentativ se realizează cu ajutorul unor *elemente conectoare* (adverbe, locuțiuni adverbiale, conjuncții sau locuțiuni conjuncționale, structuri verbale) care exprimă diferite raporturi.

1. După structura lor, pot fi: cuvinte (conjunții, adverbe, prepoziții), expresii și locuțiuni (conjunționale, adverbiale, prepoziționale), verbe și expresii verbale, prepoziții care organizează discursul argumentativ.

2. După funcția în cadrul argumentării enunțului pe care îl induce:

a. conectori care introduc teza: *păreră mea este*;

b. conectori care introduc argumente (justificatori): *căci, pentru că, de fapt*;

c. conectori care introduc concluzia: *deci, în concluzie, așadar*;

3. După tipul de legătură pe care îl realizează:

a. conectori pentru a lega argumentele între ele (indicatori ai juxtaponerii): *și, dar, însă, ci*.

În paginile care urmează, vom acorda un spațiu preponderent exemplurilor din repertoriul operelor dramatice basarabene. Spre deosebire de narațiune, spectacolul oferă scene de comunicare veritabilă, cu enunțatori care se înfruntă. Desigur, și celelalte genuri discursive pot prezenta această particularitate, dar, în literatura dramatică, strategiile argumentative sunt mult mai vizibile.

Două dintre cele mai reprezentative lucrări ale lui Constantin Cheianu, *În container* și *Volodea, Volodea...* au constituit corpusul *de lucru* (Ardeleanu, Sanda-Maria, p. 57), am încercat în cele ce urmează să oferim exemple relevante pentru ilustrarea funcționării conectorilor, valoarea și semnificațiile cărora au reprezentat o provocare în plus pentru interpretarea lor.

Piese *În container* și *Volodea, Volodea...* se constituie într-un bloc unitar cu tematică socială distinctă. Mai mult, textele au la bază fapte din viață reală, de un dramatism implicit, caracteristice pentru această etapă istorică a societății basarabene, pun în relief un set de teme importante precum migrația ilegală (*În container*), corupția generalizată ce contaminează de sus până-n jos și distruge moral (dar și fizic) întregul sistem social (*Volodea, Volodea...*).

Căutându-și disperat un rost în afara țării și expunându-se, în naivitatea sau inconștiența lor, unor riscuri imense, vitriolate de propriile vicii sau benevolă decădere morală, frustrate sau umilite de mediul social sau de familia în care le este dat să viețuiască, recurgând la gesturi anarhice pentru a se face auzite, personajele din aceste piese ale lui Constantin Cheianu se regăsesc invariabil sub presiunea unei puteri resimțite ca dușmănoasă, care îi învinge într-un final. Într-o formă sau alta.

Modul direct, adesea abrupt, al abordării unor drame personale, care de cele mai multe ori sfârșesc tragic pentru personajele principale, dublat de o nedisimulată fervoare pamfletară, imprimă acestor texte nu doar un dinamism al acțiunii dramatice, ci și un stil aparte.

Volodea, Volodea... este (conform definiției autorului) o piesă în stil răp. Necesitatea lui C. Cheianu de a se conecta la niște realități autohtone, suficient de dramatice prin ele însele, i-a fost dictată autorului și de alți factori.

Pentru jurnalistul-dramaturg a prevalat, cu siguranță, la un moment dat presiunea comandamentelor sociale. A fost o modalitate de a lua atitudine, de a interveni în viața cetății, de a se implica. Iar prin aceasta și de a avea o cale de acces spre publicul mare, care preferă să i se ofere lucruri pe înțeles despre viața și frământările lui cotidiene.

Conectorii îndeplinesc diverse funcții la nivelul pragmatic: stabilesc conexiunea dintre actele de vorbire, marchează rolurile argumentative, structurează discursul.

Conectorii pragmatici stabilesc legături între diverse acte de vorbire:

- Două aserțiuni (*Viorel*: El, se duce în confort, în cabina, cu pașaport, eu – legat ca un câine sub un autocar și tot el îi nemulțumit) (Cheianu, Constantin 2015, p. 361);
- Aserțiune și întrebare (*Viorel*: Pricep și eu că „niște cuvinte”, dar ce înseamnă ele?) (Cheianu, Constantin 2015, p. 352);
- Promisiune și ordin (*Andrei*: Nu pierzi, să vezi! Precis câștigi! Iar dacă pierzi, atacă decizia la Curtea Supremă) (Cheianu, Constantin 2015, p. 423);
- Ordin și amenințare (*Cristina*: Nu am nevoie de morala ta, ai înțeles? Vlad: Eu îți spun că o să ajungi de nimic, dacă o să continui așa!) (Cheianu, Constantin 2015, p. 432).

Un enunț este formulat cu o anumită intenție, iar conectorii pragmatici contribuie în mare măsură la decodarea acestei intenții prin faptul că marchează roluri argumentative.

Roluri argumentative	Exemple
<i>Confirmarea</i>	<i>Viorel</i> : Așa și eu, când simt că nu îmi ajunge aer, îmi apropii nasul de furtun... (Cheianu, Constantin 2015, p. 384)
<i>Explicația (justificarea)</i>	<i>Decanul</i> : ...după care, Vlăduț începe ceva al naibii de frumos... după asta ai libertatea deplină să faci tot ce vrei. <i>Pentru că</i> regula e așa: rezolvi un caz cum îți cere cineva de sus – pe gratis - după care ești liber să rezolvi zece cazuri cum vrei tu și pe câți bani vrei tu! (Cheianu, Constantin 2015, p. 411) <i>Andrei</i> : Da! De ce ești așa pornit, omule, ce ți-am făcut?... <i>Petru</i> : <i>Pentru că</i> ești prost, bă, pentru că din cauza unor idioți ca tine au de suferit alții. Toată lumea trăiește după niște reguli, voi vă băgați cu regulile voastre. (Cheianu, Constantin 2015, p. 424)
<i>Rectificarea</i>	<i>Vlad</i> : <i>În sfârșit</i> , ai înțeles și tu... Nu-ți spuneam eu că banii pe care ți-i pretindea erau și pentru dânsul și pentru șeful lui. (Cheianu, Constantin 2015, p. 428)
<i>Obiecția</i>	<i>Vlad</i> : Cât costă o naștere, cum e sistemul lor?... <i>Doctorul</i> : După lege, nu costă nimic, dar din nimic, nimic iese! Ha-ha... dai frumușel, înainte de naștere, doctorului, în mână, banii, cu cât mai mult cu atât mai bine și el face treabă bună. (Cheianu, Constantin 2015, p. 400)
<i>Dezacordul</i>	<i>Sandu</i> : Atunci credeam că e atât de ușor să-ți faci prieteni, mi-am zis că o să-mi fac în viață zeci...sute de prieteni... nu știi tu, eu însă nu am mai reușit să-mi fac niciunul. (Cheianu, Constantin 2015, p. 406)

<i>Adausul</i>	<i>Sergiu: Mai bine zis, în zece nopți că zilele nu ne puteam mișca de frica poliției. Zilele dormeam prin păduri. (Cheianu, Constantin 2015, p. 367)</i>
<i>Concluzia</i>	<i>Decanul: Așadar, licitația a început, cine dă mai mult? Interpretul 2: Eu sunt acuzatul și nu vreau la răcoare. (Cheianu, Constantin 2015, p. 411)</i>

Conectorii pragmatici pot avea și roluri de a structura discursul:

Modalități de structurare discursivă	Exemple
<ul style="list-style-type: none"> Introducerea unei noi teme de discurs. 	<i>Decanul: Atâta timp cât o să fii băiat de ispravă, nu avea teamă de nimic, eu te scot din orice încurcătură, iar dacă încerci să trișezi, puștiule, să-ți fie clar: te distrug. (Cheianu, Constantin 2015, p. 395)</i>
<ul style="list-style-type: none"> Organizarea informației, ierarhizarea ideilor. 	<i>Stas: Biștarii, cum spui tu, nu vin numai de la pasageri în plus. Mai întâi că un însoțitor de vagon trebuie să-și cumpere o cursă bună. Face 5000 de lei. Dai 5000 de lei – ai cursa, nu dai – nu o ai. (Cheianu, Constantin 2015, p. 418)</i>

În cercetarea noastră am încercat să interpretăm modul de folosire canonică a celor mai frecvenți conectori precum *dar*, *căci*, *pentru că*, *deci*, *așa că*, care se regăsesc în discursul dramatic al lui Constantin Cheianu. Aceștia au fost cel mai mult studiați, fapt ce se explică prin legătura esențială cu implicitul și prin frecvența lor.

Conectorul *dar* are două valori: o valoare a contradicției și una de argumentație. Conectorul *dar* este cel care leagă argumentele între ele. (Maingueneanu, D., p. 82)

Vom încerca să ilustrăm, funcționarea unor conectori pragmatici cu rol argumentativ în strategiile folosite de personaje în cadrul interacțiunii verbale, argumentarea fiind văzută ca o modalitate de a acționa asupra celuilalt prin discurs, fiind un obiect de studiu important pentru pragmatică.

Petru: Da niște nespălați ca tine o fac pe cinstiții... Trag foame, trăiesc din salarii de rahat, sunt umiliți, sunt înjosiți, dar rămân cinstiți!

Andrei: Nu-i adevărat! (Cheianu, Constantin 2015, p. 424)

Petru, unul dintre personajele principale ale piesei *Volodea, Volodea...*, fiind medic de profesie, încearcă să-l contrazică, să-l umilească în acest mod, scopul final fiind de a-l convinge pe colegul său Andrei, medic și el de profesie, precum că în Moldova de astăzi, să ai un loc de muncă, unde poți lua mită înseamnă să fii foarte bine aranjat în viață, de altfel corupția există peste tot, aproape nu găsești om care să nu se fi confruntat cu manifestările ei.

Utilizarea conectorului *dar* are funcția de imprima a mesajului sensul de contrazicere, de a acționa asupra lui actualizând funcția conativă a limbajului, și, în același timp, de a-l convinge pe Andrei că valorile s-au schimbat, sau, mai bine zis, s-au răsturnat după anul 1989, iar acesta este sistemul instituționalizat al corupției în care trăim și facem parte cu toții din el.

Persoane ca Andrei sunt un fel de anomalii în toate timpurile. Ei nu pot comite, patologic, ilegalități. Restul se divizează în cei care sunt corupți în orice timpuri și cei care se dau după vreme. Astăzi, aceștia din urmă fac parte, bineînțeles, din marea armată a corupților.

Medicul Andrei este opusul total al lui Petru, pentru el nu contează valorile materiale, nu acceptă să ia mită, este sărac, slăbit, arată bolnăvicios, totuși continuă să lupte pentru dreptate. O întrebare retorică care se cere a fi adresată este dacă vor putea oare alde Andrei să învingă sistemul corupt din Republica Moldova?

Constantin Cheianu, într-un interviu acordat *Asociației Presei Independente*, mărturisează că evenimentele din opera dramatică *Volodea, Volodea...* sunt bazate în totalitate pe fapte reale.

Cu vreo doi ani în urmă presa din Chișinău relatează cazul șocant al unui medic de la Spitalul Urgenței, care nu a dorit să acorde îngrijiri unui tânăr adus după un accident rutier, pe motiv că acela nu avea asupra sa polița de asigurare medicală și nici bani. Tânărul a murit. El s-a dovedit a fi chiar fiul medicului în cauză. Acest caz mi-a servit drept punct de plecare, atunci când am început să scriu textul în cauză. (<http://old.api.md/articles/5799/index.html>)

Participând la această horă a mitei, în care suntem atrași sau împinși noi toți, vom ajunge mai devreme sau mai târziu victime ale propriilor noastre nedreptăți și nelegiuiri, precum ne anunță și tragicul final al dramei.

Un alt exemplu elocvent cu care vom opera în continuare este cel în care conectorul *dar* are funcție de contradicție argumentativă. În enunțul următor conectorul *dar* stabilește o verigă de legătură între două enunțuri: P *dar* Q.

Conectorul *dar* joacă, de asemenea, rolul unui operator de tranzație, care facilitează trecerea de la un domeniu la altul, anulând impresia discontinuității. Semnalează o contrazicere a așteptărilor sugerate de enunțul precedent.

Cristina: Bine, de acord, salariile sunt mici, *dar* nici chiar frigider!... De ce o respect pe mama? Știi ce le-a cerut ea absolvenților ei? Doar o pereche de cizme. (Cheianu, Constantin 2015, p. 416)

În exemplul de mai sus destinatarul știe doar că trebuie să identifice două entități semantice, E1 și E2, o concluzie implicită susținută de E1, dar îi este greu să cunoască dinainte natura acestor entități, locul și dimensiunea lor. Procedul interpretativ poate da chiar greș, dacă destinatarul nu reușește să aplice o lectură coerentă sau nu poate face o distincție clară între mai multe soluții. Conectorii argumentativi creează efecte de sens originale în contextele specifice în care se inserează.

Contradicția apare bine pronunțată atunci când, apelând la conectorul *dar*, se reliefează realitatea crudă în care trăiesc personajele operei *Volodea, Volodea... dar* fiind marcatorul conversațional care schimbă tematică, contrazice așteptările emițătorului.

Ajunși la limita personalității și demnității personale, Cristina, fiica unei profesoare, discută în contradictoriu cu fratele său referitor la darurile pe care le-a obținut mama sa de la elevi, afirmând că mama ei se diferențiază într-o măsură oarecare de alte profesoare prin faptul că e mult mai îngăduitoare și înțelegătoare cu absolvenții ei, căci le-a cerut nici mai mult, nici mai puțin, doar o pereche de cizme, *dar* nici chiar frigider, precum o fac alte colege ale ei.

După natura relației între secvențele discursive pe care le leagă, conectorii pot fi: de cauzalitate: *pentru că, fiindcă, deoarece, căci, din moment ce etc.*

Cei mai frecvenți conectori ai cauzalității utilizați în cele două opere analizate de C. Cheianu, *În container și Volodea, Volodea...*, este conectorul *pentru că* care se consideră în general că se poate în unele situații substitui reciproc cu conectorul *căci*, pentru că se are în vedere rolul lor în marcarea raporturilor de cauzalitate. Sunt conectorii care introduc argumente justificatoare.

La o analiză mai minuțioasă, se poate observa că fiecare corespunde unei funcționări enunțiative distincte, neputând fi folosiți oricum.

Petru: Ce vrei să dovedeti, bă? Că ești cinstit, că lupți pentru dreptate? Cui îi trebuie chestia asta? O să pierzi, prostule, și la Curtea de Apel, și la Curtea Supremă, *pentru că* totul e cumpărat!

Andrei: N-o să pierd! (Cheianu, Constantin 2015, p. 424)

Conectorul *pentru că* are rolul de a explica un fapt P deja cunoscut de către destinatar, cel al corupției masive la nivelul întregului stat, stabilind, astfel, o legătură de cauzalitate.

În exemplul de mai sus, s-ar accepta și folosirea lui *căci*, deoarece presupun, de fapt, două acte de enunțare succesive: se enunță mai întâi P, apoi se justifică această enunțare spunând Q.

A1. O să pierzi, prostule, și la Curtea de Apel și la Curtea Supremă, *pentru că* totul e cumpărat!

A2. O să pierzi, prostule, și la Curtea de Apel și la Curtea Supremă, *căci* totul e cumpărat!

Dacă s-ar înlocui *căci* cu *pentru că*, nu credem că s-ar schimba simțitor semnificația textului. Folosirea lui *căci* la fel precum și a lui *pentru că* deschide o nouă enunțare, care permite autorului să justifice cele afirmate anterior.

Prezența lui *căci* și *pentru că* este nejustificată, dacă nu se înțelege faptul că locutorul încearcă o justificare a enunțării sale anterioare.

În urma analizei pe care am efectuat-o, putem confirma preferința autorului pentru conectorul *deci* în detrimentul altor operatori discursivi. Acest lucru se explică prin multiplele valori pragmatice ale conectorului discutat.

De remarcat și faptul că actualizarea valorilor narative și metadiscursive permite includerea mărcii pragmatice *deci* atât în clasa conectorilor, cât și în cea a deixisului discursiv.

O primă funcție a conectorului *deci* este cea conclusivă, acesta introducând formularea părții finale a unui raționament sau a unei demonstrații. În teoria argumentării, *deci* este considerat un indicator argumentativ de forță, care marchează opinia – asemenea lui *așadar*, *prin urmare*, atunci când apare în poziție secundară, mai precis când punctul de vedere este prezentat drept o concluzie la care se ajunge pornindu-se de la anumite premise furnizate de argument. (Lo Cascio, Vincenzo, p. 209)

DEX-ul, de pildă, consemnează valoarea semantică și gramaticală a conectorului *deci*, plasându-l în clasa gramaticală a conjuncțiilor (concluzive), definindu-l prin sinonimele (operatorii argumentativi) *prin urmare*, *în consecință*, *drept care*, *așa fiind*. (<https://dexonline.ro/definitie/deci>)

Andrei: Eu nu am luat mită în viața mea. Și cunosc destui alți oameni cinstiți. Chiar tu ești unul dintre ei...*deci* vrei să spui că și tu ieși mită?...

Petru: Eu – Doamne ferește!... Eu trăiesc din salariul meu de 1300 de lei... Și din asta îmi întrețin și familia!... Cine poate trăi astăzi din 1300 de lei, omule? Poate doar un idiot ca tine! (Cheianu, Constantin 2015, p. 425)

În acest context informal, prin *deci* vorbitorul fixează nu o concluzie în plan logico-argumentativ, ci o rezoluție în plan interacțional, considerând subînțeles acordul interlocutorului față de decizia de a încheia o digresiune, respectiv de a relua un topic discursiv. Aparent inutil și redundant din punct de vedere semantic-gramatical, conectorul are o funcție pragmatică precisă, aceea de a recupera linearitatea și coerența discursului lui A, dincolo de întreruperile și digresiunile construcției dialogale.

Etimologic vorbind, conectorul cumulează ambele valori (*deci* < *de* + *a[i]ci*), prepoziția *de* asociată deicticului *aici* – inițial spațial, reconvertit în deictic textual/discursiv – indicând atât progresia enunțiativă, cât și nuanța conclusivă.

În limba română, conectorul *deci* tinde să devină o marcă de autoritate și de siguranță, imprimând enunțului o pseudocoerență logică, tocmai de aceea, mulți vorbitori recurg la el în situații care presupun stres, disconfort emoțional, pentru a-și masca ezitarea.

Mult mai frecvent este atestat însă conectorul *așa că* (Ștefănescu, Alex, pp. 45-73), acest conector tinzând să preia funcțiile conclusive ale lui *deci*, în opinia noastră deja resimțit de vorbitori drept polifuncțional și, în consecință, nespecific.

Viorel: Vrei să spui că și numele costă?

Sergiu: Normal! și numele, și prenumele. *Așa că* ies exact cinci euro. Sau vrei fără nume? (Cheianu, Constantin 2015, p. 354)

Așa că este mai în măsură să satisfacă atât exigențele de concizie și de claritate ale vorbitorilor, cât și pe cele de adecvare comunicativă, adică evitarea emfazării enunțului prin recursul la un conector nobil.

Concluzii

- Textul argumentativ reprezintă un act de comunicare centrat pe funcția conativă, scopul urmărit fiind de a-l convinge pe receptor cu privire la validitatea punctului de vedere susținut de autor. Într-un text argumentativ, autorul apără o teză prin utilizarea unor argumente pe care le poate ilustra cu exemple.
- Discursul argumentativ presupune anumiți pași de analiză, etape de constituire a mesajului pentru susținerea unei teze, de la afirmarea ei până la demonstrarea ei. Discursul argumentativ vizează modificarea dispozițiilor interioare ale interlocutorilor, fie că este vorba despre convingeri intelectuale, atitudini emoționale sau acțiuni fizice.
- Conectorii pragmatici nu se constituie propriu-zis în nuclee de sens, dar ghidează discursul în direcția intenționată de vorbitor, oferind repere viabile pentru descifrarea sensurilor. Avem în vedere cazul câtorva conectori consacrați (*dar, pentru că, deci, așa că*) studiați îndeaproape în pragmatică.
- Conectorii au o funcție de ghidaj, de a orienta interlocutorii în timpul dialogului.
- Chiar dacă, la nivel pragmatic, proprietățile sau valorile conectorilor sunt clare (argumentative, contraargumentative, conclusive etc.), interpretarea lor va fi diferită de la replică la replică, în funcție de substraturile semantice ale piesei.
- În literatura dramatică, strategiile argumentative sunt mult mai vizibile, opera dramatică oferă scene de comunicare veritabilă, cu enunțatori care nu conțin să se contrazică și să se înfrunte reciproc.
- Analiza conectorilor pragmatici e relevantă în cazul în care activitatea comunicățională operează cu categoria implicitei și demonstrează complexitatea mecanismului interpretativ pragmatico-literar. Acest plus interpretativ sondează cele mai ascunse fațete ale replicilor personajelor, aparent insignifiante, dar care, la o privire mai atentă, își dovedesc importanța, prin depășirea stratului de suprafață al semnificațiilor.

Referințe bibliografice

1. ARDELEANU, Sanda-Maria. Pentru o lingvistică de corpus. În: *Filologia modernă, realizări și perspective în context european*. Coord. Gheorghe Popa, Galaction Verbceanu. Chișinău, 2008, pp. 56-61.
2. DRAGOMIRESCU, Adina; NEDELCU, Isabela. *Gramatica de bază a limbii române*. București: Editura Academiei Române. Institutul de lingvistică Iorgu Iordan – Al. Rosetti, 2016. 686 p.
3. LO CASCIO, Vincenzo. *Gramatica argumentării. Strategii și structuri*. București: Editura Meteora Press, 2002, 344 p.
4. MAINGUENEANU, Dominique. *Pragmatică pentru discursul literar*. Iași: Editura Institutul European, 2007, 248 p.

5. ROVENȚA-FRUMUȘANI, Daniela. *Argumentarea. Modele și strategii*. București: Editura Bic All, 2000, 224 p.

6. ȘTEFĂNESCU, Alex. O analiză pragmatică a conectorului conclusiv **așa că**. În: IONESCU-RUXĂNDIOIU, Liliana (coord.), *Interacțiunea verbală (IV II) – Aspecte teoretice și aplicative*. Corpus. București: Ed. Universității din București, 2007, pp. 45-73.

Resurse online:

1. <https://www.academia.edu/10986209/87525919-DSL-Dictionar-de-Stiinte-Ale-Limbii>
2. <http://old.api.md/articles/5799/index.html>
3. <https://dexonline.ro/definitie/dec>

Surse:

1. CHEIANU, Constantin. În container. În: *Teatru*. Chișinău: Editura Cartier, 2015, pp. 351-387.
2. CHEIANU, Constantin. Volodea, Volodea... În: *Teatru*. Chișinău: Editura Cartier, 2015, pp. 387-455.

Liliana BOTNARI
Universitatea de Stat
„Dimitrie Cantemir”
(Chișinău)

„LIMBA MOLDOVENEASCĂ”
PRIN PRISMA GRAMATICILOR
LUI LEONID MADAN

„Moldavian language” in the grammars of Leonid Madan

Abstract: Leonid A. Madan is the author of two absolutely different grammars of the „Moldavian language”: „Gramatica limbii moldovenești, scrisă cu alfabet chirilic” (1929) and „Gramatica limbii moldovenești. Fonetica, morfologia și sintaxa” (1932). In this article, we investigated the above mentioned grammars and we mainly insisted on the differences between them, in order to prove the falsity and the nonsense of the first one, as the awareness by the author of the real grammar of the so-called „Moldavian language”, identical with the Romanian, which demonstrates that the grammar of 1929 was elaborated under the influence of politics of that period.

Keywords: grammar, „Moldavian language”, metalanguage, moldovanization.

Rezumat: Leonid A. Madan este autorul a două gramatici: „Gramatica limbii moldovenești, scrisă cu alfabet chirilic” (1929) și „Gramatica limbii moldovenești. Fonetica, morfologia și sintaxa” (1932) care sunt absolut diferite. În articolul de față am cercetat gramaticile sus-menționate, reperând, mai ales, diferențele dintre acestea pentru a demonstra falsitatea și ineptia primei, precum și buna cunoaștere de către autor a adevăratei gramatici a așa-zisei „limbi moldovenești”, identică cu cea a limbii române, fapt ce demonstrează că gramatica din 1929 a fost elaborată sub influența glotopoliticii din acea perioadă.

Cuvinte-cheie: gramatică, „limbă moldovenească”, metalimbaj, glotopolitică, moldovenizare.

L.A. Madan era un promotor înflăcărat al „limbii moldovenești”, care, în 1928, decide să cuprindă „noile norme ale limbii” într-o gramatică a limbii poporului, dându-l cercetând în special limba vorbită de către moldovenii transnistreni – un grai popular și „nevertebrat”, lipsit de fond și neevoluat, ridicându-l la rang de limbă literară. Lexicul acestui grai alcătuiește în 1930, „Cuvântelnicul academicesc al limbii moldovenești”, care urmarea să „înlesnească înțelegerea limbii moldovenești” de către „masili largi”. Astfel, „limba moldovenească”, drept limbă diferită de cea română, independentă, a fost concepută și elaborată anume în stânga Nistrului, în regiunea transnistreană, de un grup de ideologi sovietici, în frunte cu sus-numitul L.A. Madan.

În acest context al dezvoltării așa-zisei „limbi moldovenești”, constatăm existența a câteva etape distincte:

1. 1924 – 1928, perioadă în care încă se mai admitea limba română literară, scrisă cu alfabet latin, inclusiv denumirea ei – limbă română;

2. 1928 – 1932, perioadă în care se atestă intensificarea activității „curentului românofob”, urmărindu-se deznaționalizarea moldovenilor transnistreni, prin crearea unei limbi artificiale, „diosăghitî di limba românească”;

3. 1932 – 1938, perioadă marcată de hotărârea din 2 februarie 1932, de trecere la alfabetul latin, hotărâre a conducerii Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenești (Transnistria), aflată în componența Ucrainei sovietice. Astfel, trecerea la grafia latină în RASSM era o acțiune politică planificată, care urmărea expansiunea sovietică, crearea condițiilor necesare pentru „pătrunderea” în Basarabia și, eventual, România și transformarea acestora în state sovietice.

4. 1938 – 1951, reintroducerea alfabetului chirilic și continuarea vectorului românofob inițiat în 1928, însă într-un mod mult mai dur și rigid – prin „epurare ideologică”, prin „deromânizarea limbii moldovenești”, prin arestări, concedieri și executări.

Prin prisma glotopoliticii promovate la acea vreme de autorități, L.A. Madan elaborează gramatica sa în 1929, la Tiraspol, intitulată fiind „Gramatica limbii moldovenești, scrisă cu alfabet chirilic” [2], iar în 1932, pentru a rămâne „pe val”, elaborează „Gramatica limbii moldovenești. Fonetica, morfologia și sintaxa” [3], cu alfabet latin, împreună cu alți aprigi susținători ai „limbii moldovenești” – S.D. Dumitrașco, G.C. Gordinschi ș.a.

Din start, trebuie să menționăm că gramaticile respective par a fi scrise în două „limbi moldovenești” diferite, fapt care ridică multe semne de întrebare, or, lingvistul a cercetat în ambele cazuri mereu aceeași limbă.

În „Gramatica limbii moldovenești, scrisă cu alfabet chirilic” din 1929, Madan menționează că până în acel moment nu fusese scrisă nicio gramatică a limbii moldovenești, doar cea a lui G. Buciușcanu, în 1925, însă și aceea „total inutilă și neadecvată, căci autorul s-a axat pe terminologia și gramatica românească”. Drept motiv și obstacol al acestui fapt, Madan evocă acceptarea automată, „mehanică” de către poporul moldovenesc a limbii române – „a linghii tradiționali moldovnești, lasatî nouî, ca moșteniri, (...); or frica ‘nnaintea greutățâlor di disfășurarea și oformarea linghii «săraci» moldovnești”. (IV) Totodată, referindu-se la „limba moldovenească”, Madan încearcă să ne ofere un scurt istoric al apariției și evoluției acesteia: „Limba moldovenească, trăgându-sî în trecutu dipărtat din mesticătura linghii Dacilor (Ghețâlor) cu limba norodnicî latinească, în curjirea multor vacuri s’o schimbat sub înrâurârea linghilor a multor noroadi (...), cu cari o avut atinjiri norodu moldovnesc, și s’o prifăcut într’o limbî, diosăghitî di celilanti linghi romani și di alti linghi a noroadilor mijieși, în cari limbî amu mulțâmea cuvintilor îi din rădăcini latinești și slavinești”. Astfel, autorul hotărăște să predea „limba moldovenească” conform propriilor norme gramaticale, pe care le elaborase cu atâta dedicație.

În „Gramatica limbii moldovenești. Fonetica, morfologia și sintaxa” din 1932, L.A. Madan nu se lasă purtat de atâtea idei mărețe, de atâtea explicații superflue ca în prefața primei lucrări, limitându-se doar a menționa că manualul său reprezintă „un curs prescurtat al limbii moldovenești pe baza alfabetului latinizat, fiind alcătuită după însărcinarea Sectorului Metodic al Comisariatului Norodnic pe Luminare din RASSM pentru învățătorii școlilor moldovenești, pentru studenții din tehnicume și institute și pentru tot activul cultural (...)” (Madan, Leonid A., 1932, p. 3), precum și asupra enumerării autorilor implicați în elaborarea gramaticii.

În cele ce urmează vom insista asupra particularităților de ordin fonetic, morfologic și lexical, prin confruntarea materialului din cele două gramatici.

Particularitățile fonetice

„Gramatica limbii moldovenești” din 1929 enumeră 30 de litere ale alfabetului: **Аа, Бб, Вв, Гг, Дд, Ее, Жж, Зз, Ии, Йй, Кк, Лл, Мм, Нн, Оо, Пп, Рр, Сс, Тт, Уу, Фф, Хх, Цц, Чч, Шш, Ыы, Ээ, Юю, Яя, Ъ**. L. Madan explică „buchili” **я** și **ю**, afirmând că acestea sunt alcătuite respectiv din **и-а**, **й-а** sau **ь-а**, drept exemplu oferindu-ne cuvintele *cartea – карта* în loc de *карти-а*, *луня – лунь-а*, iar **ю** substituie grupul de litere **и-у**, **й-у** sau **ь-у**: *aiurea – аюря* în loc de *аи-уря* ș.a. Sunetele „limbii moldovenești”, la Madan, se împart în: 8 *glasnice* – **а, е, и, о, у, ы, э, ю, я**, *jiumătatiglasnica* – **й**, *niglasnicele* – **б, в, г, д, ж, з, к, л, м, н, п, р, с, т, ф, х, ц, ч, ш**. Remarcăm că terminologia gramaticală utilizată de L. Madan este în mare parte similară celei utilizate de Ion Heliade-Rădulescu în „Gramatica românească” din 1828, de Ștefan Margela în „Gramatica rusească și rumâniască” din 1827, însă, mai târziu, prin Doncev și alți lingviști, se trece la alfabetul latin și la terminologia românească. Gramatica lui L. Madan „șterge” acest secol de evoluție și muncă asiduă a lingviștilor predecesori sie, care au reglementat norme și au încercat fixarea acestora, plasând așa-zisa limbă moldovenească, în plin secol al XX-lea, cu aproape două secole în urmă, „re-inventând” o nouă terminologie, un nou metalimbaj a cărui formare se axa pe terminologia rusească, astfel „poclonindu-se” autorităților țariste și ideilor lor „reformatoare” de moldovenizare. Eugenia Bojoga, analizând fonetica gramaticii lui L. Madan, precum și principiile fonetice elaborate de acesta, observă că lingvistul propune în calitate de normă literară „pronunțarea dialectală: închiderea vocalelor atone, trecerea vocalelor prepalatale la mediopalatale, inclusiv palatalizarea unor consoane (ca de exemplu, *ghine* în loc de *bine*, *chișior* în loc de *picior*)” [1] Astfel, vocala finală neaccentuată **ă** trece în **î**, iar **e** în **î** sau **î**, drept rezultat al pronunției dure a consoanei ce o precede: *sunare* > *sunari*, *toate* > *toati*, *răsunătoare* > *răsunătoari*, *se rostește* > *sî rostești*, *deosebită* > *deosăghită*, *de* > *di*, *aproape* > *aproapi*, *bunăoară* > *bunăoari*, *nucă* > *nucî* (9), *vacă* > *vacî* (13) etc.; **e** neaccentuat final și medial se închide la **î** sau **î**: *dânsele* < *dânsăli* (19), *frunzele* > *frunzăli*; **e** la **ă**, în urma pronunției dure a consoanelor **ș, s, z, ț, j**:

zece > *zăci*, semnul > *sămnu* (7) (în cazul dat observăm și reducerea articolului hotărât **-I**), **a** accentuat, plasat după prepalatalele rostite dur **j**, **ș**, trece în seria lui **ă**: șase > *șăși* (7), jale > *jăli* (8); diftongul **ea** final accentuat se monoftonghează la **e**: avea > *ave*, a mea > *me*, aflat în poziție medială, diftongul **ea** își pierde elementul palatal și se monoftonghează în **a**: zeamă > *zamî*, rusească > *rusascî*; prefixele **dez-** și **des-** apar sub forma *diz-* și *dis-*: dezlăcăina > *dizlăcăina*, dezbrac > *dizbrac*, dezleg > *dizleg*, destăinuire > *distăinuiri*, desfac > *disfac*. L.A. Madan, urmărind redarea fidelă a limbii vorbite, „acreditează” palatalizarea labialelor **b**, **p**, **m**, **f**, **v**, în poziție inițială, medială sau finală – picior > *kicior*, bine > *ghini*, miez > *nez*, miere > *neri*, mire > *nire*, amiază > *aneazi* (9), vorbesc > *vorghesc* (p.7), potrivire > *potrijire*, limbii > *linghii*, plop > *ploki* (18), aripi > *ariki* (18), împodobesc > *împodoghesc* (18); consoanele **g** și **v**, înainte de vocală, trec în **j**: geană > *jeanî*, ger > *jer*, vin > *jin*, fugi > *fuji* (9), lovitura > *lojitura* (20), a învia > *a înjie* (123).

Interesant este faptul că, în 1932, în „Gramatica limbii moldovenești. Fonetica, morfologia și sintaxa”, L. Madan renunță foarte ușor la „creațiile” sale caraghioase din 1929, adoptând o nouă formă a „limbii moldovenești”, „înveșmântând-o” în noi straie, de parcă ar fi încercat cu disperare să se alinieze noilor tendințe. Astfel, alfabetul moldovenesc, „alcătuit pe temelia alfabetului latin” (și nu a *alfavitului*), cuprinde 26 de litere latine: **Aa, ă, Bb, Cc, Dd, Ee, Ff, Gg, Hh, Ii, Îî, Jj, Ll, Mm, Nn, Oo, Pp, Rr, Ss, Șș, Tt, Țț, Uu, Vv, Xx, Zz**, însă autorul menționează că „în cuvintele străine se mai întâlnesc și alte litere” – **â, Kk, Qq, Ww, Yy**. Astfel, luând în considerare mențiunile autorului, obținem cele 31 de litere ale alfabetului limbii române de astăzi. Referindu-se la tipurile de sunete, L. Madan enumeră: 7 *vocale* – **a, ă, e, i, î, o, u**; *diftongii ea, oa, ai* ș.a. – *deal, neam, școală, moară*; *triftongii eai, eau* – *ceai, mergeai, întreceau*; 19 *consonante* – **b, c, d, f, g, j, l, m, n, p, r, s, t, ț, v, x, z**. Tot în acest context, lingvistul utilizează termeni ca: sunete *africate, explozive, sonore, labiale, dentale, palatale, nazale* etc., adică dânsul utilizează terminologia limbii române de astăzi și nu doar o utilizează, ci, prin aceasta, pune semnul echivalenței între „limba moldovenească” și limba română, or, fonetica acestora este identică! L.A. Madan renunță la palatalizările susținute și promovate cu atâta zel în gramatica din 1929, la particularitățile fonetice care, de fapt, nu-și aveau locul în limba literară scrisă. Considerăm că, prin elaborarea gramaticii din 1932, L. Madan și-a anulat gramatica din 1929, pentru noi acesta fiind, de fapt, un act de auto-recunoaștere a stupidității și aberațiilor elaborate atât de meticolos anterior, o „abdicare” în fața limbii române, cu toate că încă nu se încumetă a renunța la glotonimul de „limbă moldovenească”. Din altă perspectivă, situația nu e deloc mai bună, dacă totuși L. Madan mai crede în gramatica creată de el în 1929, apariția gramaticii din 1932 nu este decât un act de identificare a sa cu un angajat politic al puterilor bolșevice, urmărind prin inventarea acestei noi limbi, ștergerea memoriei românești, a conștiinței naționale.

Particularitățile morfologice

Bineînțeles că și în cazul morfologiei limbii, L.A. Madan adoptă terminologia rusă, „adaptând-o”, după cum preferă el să-și caracterizeze creația. Astfel, cazurile limbii devin la Madan *căderi*, fiind 5 la număr, ca și în româna de astăzi, însă având niște denumiri cu totul diferite: *numitoare* pentru Nominativ – *cini?*, *ci?*; *născătoare* pentru Genitiv – *a cui?*; *dătătoare* pentru Dativ – *cui?*; *pricinuitoare* pentru Acuzativ – *pi cini?* *ci?*; *chemătoare* pentru Vocativ – *cini?* *ci?*. Iarăși remarcăm similitudinea cu terminologia gramaticală utilizată cu un secol în urmă de Ștefan Margela: numerele *sânguratic* și *multuratic*, *neamurile/aplecările*, *bărbătesc*, *fimeesc* și *mesticat* etc. În „Gramatica limbii moldovenesti” din 1932, L.A. Madan diferențiază tot 5 cazuri, care însă sunt denumite precum în limba română de astăzi, cu o mică diferență fonetică în cazul genitivului: *Nominativ*, *Genetiv*, *Dativ*, *Acuzativ* și *Vocativ*. Numerele *sânguratic* și *multuratic* devin singular și plural, iar *neamurile/aplecările*, *bărbătesc* și *fimeesc* – genurile masculin și feminin.

În limba moldovenească a lui L. Madan din 1929, articolul nehotărât **un** apare sub forma *on*: un om > *on om* (28), un cal > *on cal* (29), un colț > *on colț* (32), însă în 1932 – *un popor*, *o armă*.

Articolul hotărât la genul masculin **-l** se reduce: omul nostru > *omu nostru* (29), calul meu > *calu meu* (29), numărul > *număru* (29). De fapt, lingvistul susține că articolul hotărât al *neamului bărbătesc* este **u**, pe când în gramatica cu alfabet latin, articolul hotărât al masculinului **-l** este prezent: *comisarul*. La plural, substantivele care au finala în **e** trec în **î**: izvoare > *izvoari*, ogoare > *ogoi*, covoare > *covoi*, pahare > *păhari* (46).

Pentru pluralul substantivelor *tractor*, *basma*, *iarmaroc*, *câmp*, *drob* au fost atestate pluralele: *tractori*, *băsmăli* (44), *iarmaroaci/iarmarocuri* (48), *cânkii/cîmpuri* (48), norma literară de astăzi enumerând variantele *tractoare*, *basmale*, *iarmaroace*, *câmpuri*.

Părțile de vorbire, în gramatica din 1929, apar sub denumiri calchiate din rusă, pe când în gramatica din 1932 L.A. Madan „își amintește” deja denumirile cazurilor limbii române:

1929	1932
1. Numilistarnic	Substantivul
2. Numilialăturalnic	Adjectivul
3. Numărătoriu	Numeralul
4. Locdinumili	Pronumele
5. Graiu	Verbul
6. Sprigraiu	Adverbul
7. Sprinumili	Prepoziția
8. Legătoriu	Conjuncția
9. Strigātu	Interjecția

Este greu de crezut că același lingvist a scris gramatica din 1929 și gramatica din 1932, căci, analizându-le, observăm diferențe enorme la toate nivelurile limbii, dar mai ales la nivelul fonetic și lexical.

Particularitățile lexicale

„Limba moldovenească” fiind deja creată, cu noi particularități fonetice și unele morfologice, lingviștilor sânguincioși nu le rămânea altceva decât să inventeze un lexic nou, deosebit de cel al limbii române. În acest context, tiraspoleanul L. Madan a găsit „rețeta” perfectă, susținând: „Noi formăm cuvinte în primul rând de la rădăcini moldovenești. Luăm sufixele cele mai caracteristice pe care le folosim în limba moldovenească deosebit de limba română. Apoi luăm cuvinte rusești și ucrainești sau care s-au încetățenit la noi și pe care le folosim ca pe ale noastre. Acceptăm și cuvinte internaționale. Cuvintele care-s acceptate în toate limbile noi le introducem treptat, în dependență spre cine ne orientăm”.

Eugenia Bojoga [1] menționează că L. Madan, pledând pentru o „revoluție” în limbă, „elimină din uz neologismele și construcțiile „străine” plugarului moldovean, substituindu-le prin autohtonisme, prin cuvinte băștinașe. Bunăoară, *aponăscător* trebuia să substituie rom. hidrogen, *dreptoscriere* – rom. ortografie, *alăturalnic* – rom. adjectiv, *sângurcârmuiri* – rom. autoadministrare, *amuvremnic* – rom. contemporan, *unofelnic* – rom. monoton, *zâlnictreburî* – rom. obicei etc. Această codificare lingvistică a fost însoțită, firește, de introducerea alfabetului rusesc”.

În acest context, dat fiind că deja am prezentat particularitățile fonetice și morfologice ale gramaticilor lui Madan, considerăm că ar fi firesc să confruntăm unitățile lexicale ale terminologiei gramaticale din 1929 cu cele din 1932. Dacă e să ne referim la denumirea părților de vorbire, vom remarca, bineînțeles, diferențe vădite, de parcă aceste două gramatici ar fi fost scrise de două persoane diverse. Astfel, dacă în 1929 L.A. Madan distinge 9 părți de vorbire și anume: 1. *Numilistarnic*; 2. *Numele alăturalnic*; 3. *Numărătoriu*; 4. *Locdinumili*; 5. *Graiu*; 6. *Sprigraiu*; 7. *Sprinumili*; 8. *Legătoriu*; 9. *Strigātu*, în 1932, aceleași părți de vorbire devin: 1. *Substantiv*; 2. *Adjectiv*; 3. *Numeral*; 4. *Pronume*; 5. *Verb*; 6. *Adverb*; 7. *Prepoziție*; 8. *Conjunție* și 9. *Interjecție*. Denumirea părților de vorbire ale gramaticii din 1929 este vădit calchiată din limba rusă: 1. *Имясущительное*; 2. *Имя прилагательное*; 3. *Имя числительное*; 4. *Местоимение*; 5. *Глагол*; 6. *Наречие*; 7. *Предлог*; 8. *Союз*; 9. *Междометие*. L.A. Madan a făcut o traducere directă din rusă, formând noi termeni, însă „moldovenizându-i” prin desinențe „moldovenești”, prin derivarea cu sufixe sau prefixe de asemenea inventate de dânsul sau prin compunere.

Cât privește gradele de comparație ale adjectivului, acestea, în 1929, sunt „trepte de potrijire”, *treapta temeinicî* pentru gradul pozitiv, *treapta potrijitoare* pentru gradul comparativ, *treapta covârșitoare* pentru gradul superlativ, anume în cazul ultimului grad menționat, explicând formarea acestuia, lexicul lui Leonid A. Madan abundă în diverse „sprigraiuiri” caraghioase: *pistisamî*, *pistimăsurî*, *ninunat di*, *cu disăvîrșire di*, *ditot*, *cu totu*, *tari*, *amarnic*, *pre grozav* etc. (64).

De fapt, L.A. Madan, în partea a treia a gramaticii sale din 1929, include un mic dicționar rus-moldovenesc al „terminologiei elementare gramaticești”, din al cărui corpus vom extrage câteva unități mai semnificative: *unaltic* care substituia rom. reciproc, *unoneamnic* sau *unofelnic* – rom. de același gen, *unornic* – rom. singular, *fațnic* – rom. personal, *unoslognic* – rom. unisilabic, *urmatic* – rom. consecutiv sau succesiv, *fâriformnic* – rom. amorf, *prisufători* – rom. aspirate, *gâtnic*, *gâtlejnic* – rom. ocluzive, *sunarnici* – rom. sonore, *dinaintnici* – rom. precedente, *buznici* – rom. labiale, *jiunătatiglasnică* – rom. semivocală, *napoiucernici* – rom. velare etc.

Analizând unitățile lexicale din exemplele propuse de Madan, observăm că, de fapt, „invențiile” autorului vizează mai mult metalimbajul gramatical, dânsul voind poate astfel să se facă remarcant prin originalitatea și ingeniozitatea sa, însă cât privește vocabularul de bază, acesta nu conține atât de multe „plăsmuiri”, ci doar o adaptare fonetică, o imitare a rusei, o traducere stângace adaptată „moldovenismului”, o transcriere fidelă a limbii vorbite, precum și o „adopte” a arhaismelor și regionalismelor uitate: *ramcigramaticești* – rom. parametri ai gramaticii, *prințipiali* – rom. principii, *sfâdnicie* – rom. divergență sau animozitate, *oformare* – rom. formare, *parte dinapoinici* – rom. parte posterioară.

Cele de mai sus fiind spuse, constatăm că gramaticile lui L.A. Madan sunt total diferite, atât din punct de vedere al gramaticii predate, cât și a modului de prezentare a concepțiilor sale, de parcă s-ar referi la două limbi moldovenești distincte, ceea ce ne face bineînțeles să conchidem că, între anii 1941 și 1951 se „moldoveniza” în masă, impunându-se o limbă artificială, „coaptă” de mințile iluminate ale ideologilor transnistreni, cu pretenții de mari cunoscători ai lingvisticii sovietice. Aceștia promovau agresiv noua limbă elaborată, prin manualele proaspăt tipărite, ca instrumente de predare și răspândire teritorială a moldovenizării. Gramaticile răzlețe precum cea a lui L.A. Madan ne servesc drept probă a falsității celorlalte gramatici ale așa-zisei „limbi moldovenești”, or, se pare că aceiași autori cunoșteau adevărata identitate a poporului nostru și limba pe care au moștenit-o cu adevărat, chiar dacă „o supranumeau” moldovenească.

Referințe bibliografice

1. BOJOGA, Eugenia. *Ziua limbii și educația lingvistică* (3). <http://www.jc.md/ziua-limbii-si-educatia-lingvistica-3/> (vizitat 28.05.2018).
2. MADAN, Leonid A. *Gramatica limbii moldovenești, scrisă cu alfabet chirilic*. Tiraspol: Editura de Stat a Moldovei, 1928. <http://www.moldavica.bnrm.md/biblielmo?e=q-01000-00---off-0carti--00-1----0-10-0---0---0direct-10-DT--4-----0-11--11-ro-50---20-about-gramatica--00-3-1-00-0-0-11-1-0utfZz-8-00&a=d&c=carti&srp=0&srn=0&cl=search&d=JD4706> (vizitat 17.04.2018).
3. MADAN, Leonid A. *Gramatica limbii moldovenești. Fonetica, morfologia și sintaxa*. Tiraspol: Editura de Stat a Moldovei, 1932, 94 p. <http://www.moldavica.bnrm.md/biblielmo?e=q-01000-00---off-0carti--00-1----0-10-0---0---0direct-10-DC--4-----0-11--11-ro-50---20-about-Gramatica--00-3-1-00-0-0-11-1-0utfZz-8-00&a=d&c=carti&srp=0&srn=0&cl=search&d=JD4707> (vizitat 05.05.2018).

Victoria FIODOROV
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

STATUTUL ȘI TIPOLOGIA
LIMBAJULUI JURIDIC

Legal English and its classification

Abstract: The aim of this article is to study legal language, providing a general overview of its peculiarities and numerous classifications within the framework of terminology. Legal language is mostly perceived as a professional register, specific language use based on ordinary language in communicative situations which take place within judicial institutions. The paper deals primarily with the classification of what is known as 'legal language', presenting a detailed analysis of how English legal terminology is organised and the relationships that exist within it.

Key-words: legal language, legal term, terminology, context, translation.

Rezumat: Scopul acestui articol este de a descrie limbajul juridic, oferind o privire generală asupra particularităților și a numeroaselor sale clasificări. Lucrarea se referă în primul rând la clasificarea limbajului juridic, prezentând o analiză detaliată a modului în care este organizată terminologia juridică engleză și relațiile care există în cadrul acesteia.

Cuvinte-cheie: limbaj juridic, termen juridic, terminologie, context, traducere.

Studiul limbajelor specializate, al celui juridic în cazul de față, ne oferă ocazia formulării unor idei și observații inedite privind structura stilistică a limbii literare, a relațiilor lingvistice și culturale dintre diverse popoare. În același timp, analiza terminologiilor diverselor domenii de activitate, determinarea zonelor de interferență și a raportului cu limbajul comun constituie obiectivele principale ale cercetării lingvistice actuale, în deosebi, în direcția evaluării limbii sub raport funcțional.

Evoluția societății umane a confirmat validitatea dictonului *ubi societas, ibi jus*. Omul, ca ființă socială, trăiește într-o colectivitate în care se formează anumite norme de conduită care, la început, au fost mai simple, mai rudimentare, dar care s-au constituit încă din vechime în adevărate precepte legislative. Așa sunt de exemplu: *Legile lui Manu în India, Codul lui Hammurabi, Legea celor 12 table la romani*. Primele norme juridice ce s-au impus mai întâi ca deprinderi, obiceiuri și tradiții, apar în epoca primitivă. Ulterior, normele de conduită au evoluat adaptându-se vieții sociale.

Fenomenul ce urmează a fi descris, *lingvistica juridică*, înglobează studiul limbajului juridic. Disciplina numită *lingvistica juridică* sau *jurilingvistica* a fost inițiată în spațiul francofon de către François Géný și dezvoltată de Gerard Cornu (Franța) și Jean-Claude Gémar (Canada). Ea își atribuie ca obiect de studiu limbajul juridic sub cele două aspecte care îl definesc, și anume: *terminologia juridică* și *discursul juridic*.

Limbajul juridic reprezintă ansamblul termenilor în cadrul unei limbi care au în această limbă una sau mai multe accepții, semnificații juridice. Prin urmare, putem afirma cu titlu de definiție că vocabularul juridic reprezintă un ansamblu de termeni care primesc de la știința dreptului unul sau mai multe sensuri și care sunt utilizați în domeniul juridic respectiv.

Textele juridice cuprind capitole, secțiuni, articole care sunt accesibile în parte numai specialiștilor. În acest cod se încadrează două categorii de termeni: cei specifici instituțiilor juridice și administrative și termeni din limba literară comună ce reprezintă o mare parte din vocabularul stilului juridico-administrativ.

Studiul limbajului juridic se află mereu în centrul atenției cercetătorilor, iar problematica clasificării acestui limbaj rămâne a fi una pertinentă. Cercetătorul român Barbu Berceanu a consacrat acestui domeniu un studiu, utilizând sintagma lingvistica juridică. Cu toate că acest studiu a fost adresat juriștilor, autorul a investigat și aspectul lingvistic al dreptului, fiind de părerea că trebuie să distingem *între activitatea dreptului în domeniul lingvistic, drept care atribuie cuvintelor o valoare juridică independentă de domeniul în care se aplică și activitatea lingvistică în domeniul dreptului, care are în vedere cuvintele cu semnificație juridică, specifice vieții juridice, independent dacă legiuitorul le-a determinat sau nu. O altă sarcină a lingvisticii juridice este studiul măsurii în care intervenția legiuitorului influențează limba reală (vorbită, scrisă), atât în intervalul în care actul normativ stabilizator de terminologie este în vigoare, cât și înainte de intrarea lui în vigoare, ca și după încetarea lui legală* (Bereceanu, Barbu, p. 247).

Cât privește clasificarea limbajului juridic, mai multe clasificări au fost prezentate de către experții în lingvistică atunci când încearcă să definească textele juridice. Tipologia limbajului juridic depinde în mare măsură de abordarea pe care decidem să o aplicăm textelor juridice: abordarea legală va efectua, în primul rând, o distincție între texte de autoritate și non-autoritate și apoi o distincție în ceea ce privește subiectul implicat și domeniul de acțiune. Din punct de vedere lingvistic, ceea ce ar trebui să fie luat în considerație, sunt implicațiile lingvistice și natura discursului textului. În continuare vom prezenta cele mai importante clasificări ale limbajului juridic bazate pe diverse criterii.

Unii specialiști, de exemplu Z. Ziembinski în lucrarea sa *Le language du droit et le language juridique*, au evidențiat diferența dintre limbajul dreptului și limbajul juridic, alții au considerat sintagma „limbajul dreptului” drept un termen generic pentru cele patru tipuri de limbaje:

- limbajul legislativ;
- limbajul jurisdicțional;
- limbajul doctrinal;
- limbajul cutumiar (6)

Ținem să menționăm că fiecare dintre aceste ramuri în consecință și-a dezvoltat propria terminologie subdomenială și modul de scriere.

Remarcăm și opinia cercetătorului J. Wroblewski, care, în lucrarea *Les langues juridiques: une typologie* studiază limbajul și discursul juridic din perspectiva

semiotică și, de asemenea, prezintă aceeași tipologie de clasificare a limbajului dreptului. Cercetătorul consideră că referindu-ne la limbajul juridic, subînțelegem trei tipuri de limbaje juridice:

1. *limbajul juridic jurisprudențial prin intermediul căruia sunt formulate deciziile și hotărârile judecătorești;*
2. *limbajul juridic științific ce este propriu științelor juridice la general;*
3. *limbajul juridic comun utilizat de către vorbitori fără a avea studii obligatorii în domeniul dreptului (Wroblewski, Jerzy).*

Lingvistul G. Cornu lărgeste sfera conceptului adăugând încă un tip de limbaj juridic: *limbajul administrativ*, prin care se realizează pledoarii, rapoarte, notificări (2).

O altă tipologie de clasificare a limbajului juridic susținută de către S. Sarcevic este bazată pe criteriul „*sursă-emițător*”, care poate fi judecătorul, autorul legislației sau legiuitorul. Respectiv, putem delimita următoarele subclasificări ale limbajului juridic:

- *limbajul avocaților;*
- *limbajul judecătorilor;*
- *limbajul autorilor de texte juridice;*
- *limbajul legiuitorului (Sarcevic, Susan, p. 10).*

Această tipologie diferă din punctul de vedere al sursei ce a contribuit la crearea sa, dar și al tipului de text emis. Deci, un text juridic este un text cu destinație specială. Suntem de acord cu S. Sarcevic care susține că funcția textelor juridice poate varia în funcție de context și tipologie. Cercetătorul conchide că funcția principală a textelor juridice este cea normativă sau de reglementare, deoarece acestea în mod normal prescriu modul în care oamenii ar trebui sau nu ar trebui să se comporte, în mod obișnuit prin utilizarea imperativului. Același lucru este valabil și pentru doctrină, care este de obicei inclusă în textele normative, dar nu produce efecte juridice, cel puțin nu în mod direct. Astfel, funcția unui text juridic nu depinde de ceva intrinsec, dar trebuie să fie urmărită în funcție de situația de comunicare, contextul în care a fost efectuată comunicarea și destinatarul. În consecință, același text poate fi autoritar și respectiv să dețină o funcție prescriptivă pentru cetățeanul care trebuie să-l respecte, dar poate avea un scop pur informativ, pentru un cetățean al unei țări terțe care nu este legat de această legislație.

În contextul clasificării menționate anterior, sursa de autoritate poate fi un alt criteriu de delimitare, astfel, putem distinge între texte juridice autoritare și texte juridice nonautoritare. Am putea spune că textele autoritare sunt sensu stricto texte juridice, adică cele care poartă caracteristica cea mai importantă și distinctă de texte juridice: eficacitate. Aceste texte sunt menite să producă efecte juridice și includ documente, cum ar fi legislațiile naționale și internaționale (inclusiv constituții, coduri, statute, acorduri internaționale, diagrame, convenții), texte juridice private (contracte, acte și testamente), texte judiciare și texte produse în cadrul studiilor (ordonanțe, hotărâri și decrete), care toate tind să prezinte un format propriu, stereotip, adică tind să urmeze o structură predeterminată, răspunzând unor reguli nescrise și consolidate prin practică, și care rămân mai mult sau mai puțin aceleași indiferent de limba textului.

Textele neautoritare includ toate textele scrise în domeniul dreptului care nu au forță juridică. Ele nu ar trebui să fie confundate cu traduceri neautentice care sunt traduceri ale unor texte de autoritate, cu nicio valoare în ceea ce privește punerea în aplicare și nu pot fi utilizate ca instrument pentru a ajuta interpretarea. Comun ambelor este, de altfel, scopul, care nu este prescriptiv, ci mai ales informativ. Indiferent de specificul stilistic al fiecărui sistem juridic, la un nivel mai larg, textele legislative sunt, de obicei, formate din preliminarii, corpul principal și dispoziții finale.

O caracteristică comună tuturor textelor juridice este rolul prescriptiv al limbajului, având ca scop realizarea unui anumit obiectiv. Acest lucru este adevărat, după cum vom vedea, pentru textele legislative naționale, tratate și contracte internaționale, al căror scop este de a modifica comportamentul părților prin impunerea de obligații, permisiuni, autorizații și/sau interdicții, prezentate în dispozițiile principale, și anume în corpul textului. Caracterul prescriptiv al legii, manifestat prin limbaj, exprimă implicații diferite, care, din punct de vedere lingvistic, creează diverse tipuri de discursuri juridice.

Tipologiile prezentate reflectă caracterul vast și interdomenial al limbajului juridic. Multitudinea clasificărilor propuse subliniază, de asemenea, posibilitatea extinderii domeniului de cercetare și nu constituie unicele opțiuni posibile. În același timp, aceste tipologii reprezintă repere clare de clasificare a limbajelor ce țin de discursul juridic: din punctul de vedere al legiuitorului, al domeniului dreptului, al științelor juridice. Considerăm că clasificarea limbajului juridic în mai multe subdomenii este realizată prin intermediul persoanelor din domeniu ce utilizează acest limbaj pentru a formula diverse reguli juridice, iar scopurile lor comunicative determină caracteristicile semantice și expresiile lingvistice proprii fiecărui tip de limbaj.

Metalimbajul juridic apare ca o variantă a limbii și reflectă raportul dintre cetățean și instituțiile publice. Mai mult ca în alte limbaje, în cadrul acestui metalimbaj autorul are rolul decisiv în modul de organizare a textului lingvistic, dar, în acest caz, relația text-destinatar este prioritară în conștiința receptorului, iar nota personală a emițătorului trece pe plan secundar.

Limbajul juridic este un termen vast, cu o multitudine de sensuri, ce este întrebuințat pentru a desemna limba utilizată în cadrul legislativ care servește diverse scopuri în mediul comunicării legale. Este evident că limbajul juridic nu se limitează la termenii cu apartenență juridică exclusivă, acest limbaj se extinde asupra tuturor cuvintelor pe care le folosește dreptul într-o accepție care îi este proprie și înglobează toți termenii care, având cel puțin un sens în folosirea obișnuită și cel puțin un sens diferit referitor la drept, sunt marcați prin polisemie și omonimie. Polisemia din cadrul metalimbajului juridic poate fi numită externă, spre deosebire de polisemia internă, ce se referă la termenii juridici care au mai multe sensuri în domeniul dreptului. Termenii cu dublă apartenență sunt mult mai numeroși decât termenii cu apartenență juridică exclusivă. Astfel spus, vocabularul juridic cuprinde toate unitățile lexicale ale limbii care au cel puțin un sens juridic. Cercetările efectuate au scos la iveală cele trei componente sau categorii principale de termeni. În continuare prezentăm această structură.

• *Terminologia juridică, adică ansamblul cuvintelor care constituie limbajul de specialitate juridică. Proveniența acestor cuvinte o reprezintă vocabularul comun de unde au fost preluate, dar de care se diferențiază prin atribuirea unei semnificații juridice, realizându-se astfel o reconversie semantică juridică.*

- *Cuvintele din limbajul comun, care sunt folosite în domeniul juridic.*
- *Cuvinte provenite din alte discipline științifice.*

Constatăm deci că limbajul juridic este format din elemente de limbă comună și elemente caracteristice doar acestui tip de limbaj. Astfel, putem observa că există termeni strict specializați ce denumesc concepte, instituții și activități de bază din domeniu, dar și o vastă categorie de termeni din limbajul comun ce sunt utilizați în metalimbajul juridic cu sens complet diferit, specializat. Această categorie de termeni este identificată contextual și se remarcă prin frecvența întrebuirii. Asemenea termeni contribuie la formarea unor unități sintagmatice, însă studiul corpusului a demonstrat că acestea nu sunt numeroase: *final decision, to make an investigation...* Pierre Lerat denuște acest aspect caracterul compozit al limbajului juridic, precizând că anume această caracteristică explică caracterul paradoxal al dreptului (Lerat, Pierre, p. 201).

Limbajul juridic este foarte ermetic. În aceeași ordine de idei Gerard Cornu vorbește despre un *“ecran lingvistic”* în cazul limbajului juridic, deoarece acest limbaj nu poate fi înțeles decât de specialiștii din domeniu, fiind inaccesibil majorității membrilor comunității lingvistice.

Discursul juridic este purtătorul unei dimensiuni culturale care se reflectă nu numai în termenii și expresiile proprii unui sistem juridic, ci și în modalitățile de a le exprima. Este evident că fiecare domeniu de activitate are un vocabular specific. Dreptul însă se distinge de celelalte domenii prin faptul că folosește limba drept mijloc de expresie, textele constituind principalul său instrument și obiect. De altfel, este de la sine înțeles că dreptul nu ar putea exista fără un mijloc de expresie verbală.

Trăsăturile lingvistice și culturale ale dreptului organizează discursul juridic într-un cadru instituțional bine stabilit, care cuprinde tradițiile, respectiv ideile ce delimitează legalitatea dreptului. Existența limbajului specific dreptului este marcată de două elemente care îl constituie:

- *există un limbaj juridic pentru că dreptul conferă un sens precis anumitor termeni, iar ansamblul acestor termeni formează vocabularul juridic;*
- *există un limbaj juridic pentru că dreptul își enunță conceptele într-o manieră specifică, enunțurile sale alcătuind discursul juridic.*

A vorbi despre discurs înseamnă a vorbi despre intenție. Așa cum dreptul are finalități precise, tot așa și discursul juridic are una sau mai multe intenții clar determinate. Textul juridic este, înainte de toate, conceput pentru a constrânge sau a provoca anumite comportamente, legea având ca principal obiectiv precizarea drepturilor și a obligațiilor. Este vorba despre caracterul normativ al textului juridic, decurgând din legislația și jurisprudența care îi conferă regulii de drept recunoașterea, deci eficacitatea și natura sa imperativă, condiții fără de care nu se poate vorbi de normă juridică. Pentru a atinge obiectivul avut în vedere de către norma de drept, limbajul juridic este supus anumitor condiții. Astfel, ca și economia, matematica, medicina etc., dreptul are un limbaj specific.

Limbajul este un ansamblu care utilizează sistemul complex al limbii, dar care, în interiorul acestei limbi, a stabilit un cod și și-a organizat un sistem propriu. Fiecare limbaj utilizează într-o anumită măsură complexitățile sistemelor organizaționale – fonologia, morfologia, sintaxa, stilistica – organizând o rețea terminologică de semnificații, pornind de la resursele lexicale ale limbii comune, în scopul de a exprima noțiunile și de a conceptualiza sistemele specifice domeniului corespunzător. Un limbaj precum limbajul juridic utilizează toate sistemele formale ale limbii, dar are și o rețea terminologică ce cuprinde noțiunile specifice domeniului său. Este vorba, așadar, despre un limbaj special sau specializat, calificat uneori drept *sociolect*, *tehnolect*.

De cele mai multe ori se preferă însă întrebuințarea sintagmei limbaj juridic, deci a termenului limbaj în loc de *sociolect* sau *tehnolect*, având în vedere faptul că acesta nu reprezintă numai o serie de termeni tehnici utilizați pentru a descrie obiecte sau noțiuni, discursul juridic cuprinde elemente sintactice, lexicale, stilistice și semantice care îi sunt specifice și care trebuie folosite în împrejurări foarte precise. Este vorba de elemente de limbă, constituite în unități foarte greu de divizat și pe care lingvistica le separă numai atunci când își propune analizarea lor.

Abordarea interdisciplinară a metalimbajului juridic a dus la conturarea a două noi domenii de cercetare – *lingvistica juridică* și *semiotica juridică*. Domeniul semioticii juridice vizează, din perspectiva lingvistului, descrierea discursului juridic prin raportare la o gramatică și un dicționar de specialitate. În sens strict, lingvistica juridică presupune examinarea celor două componente esențiale ale limbajului dreptului: vocabularul juridic și discursul juridic, domeniul ei fiind delimitat prin raportare la lingvistica generală și la știința dreptului. Disciplina care este numită lingvistica juridică sau jurilingvistica începe să fie introdusă în multe studii și cercetări cu caracter interdisciplinar ce investighează modul în care dreptul folosește limba pentru a construi, pornind de la resursele acesteia, un limbaj specializat, cum este limbajul juridic.

Cu privire la abordarea studiului terminologiei juridice, unii lingviști sunt de părere că, alături de perspectiva diacronică, respectiv stabilirea etapelor de constituire a terminologiei juridice, de o deosebită importanță și utilitate este cercetarea inventarului de termeni juridici pentru diferite epoci și a funcționării lui sincronice.

Terminologia juridică cristalizează în forma sa actuală evenimentele lingvistice care au avut loc anterior, studiul acestora interesând cu precădere istoria limbii. De asemenea, stadiul actual al terminologiei juridice se înscrie într-o fază determinată de evoluția acesteia, fiind expresia cercetării sincronice, în timp ce istoria acesteia ține de diacronie. Este vorba, așadar, de două abordări metodologice diferite.

Numeroasele lucrări consacrate studiului termenilor juridici abordează cercetarea nu doar din perspectivă strict lingvistică, ci încearcă să asocieze termenii, ori de câte ori este posibil, cu fenomene sociale, culturale și politice. În același timp, atenția este îndreptată către legătura strânsă care se stabilește între științele limbajului și realitatea lingvistică, pe de o parte, iar pe de altă parte, între drept și terminologia sa. Această legătură este justificată pe plan teoretic, deoarece unitatea de bază a terminologiei este termenul.

Termenul juridic nu dobândește și nu dezvoltă o semnificație decât la nivelul exprimării dreptului, deci în textele juridice. Iar spre deosebire de limbajul comun, metalimbajul dreptului este alcătuit din termeni de specialitate cu un uz destul de restrâns, fiind înțeleși și întrebuințați în mare parte doar de către specialiștii ce activează în cadrul acestui domeniu.

Referințe bibliografice

1. BERCEANU, Barbu. Dreptul și limba. Știința dreptului și lingvistica. Succinte considerații teoretice și aplicative. În: *Studii și cercetări juridice. XXVI, vol. 3*, București, 1981.
2. CORNU, Gérard. *Vocabulaire juridique*. Quadrige: Presses Universitaires de France, 2000.
3. LERAT, Pierre. *Les langues spécialisées*. Paris: PUF, 1995.
4. MALEY, Yon. *The Language and the Law. Edited by John Gibbons*. London: Longman, 1994. p.11
5. SARCEVIC, Susan. *New Approaches to Legal Translation*. Haga: Kluwer Law International, 1997.
6. WROBLEWSKI, Jerzy. Les langues juridiques: une typologie. În: *Droit et société*, n°8, 1988, www.persee.fr/doc/dreso_0769-3362_1988_num_81983
7. ZIEMBINKSI, Zygmunt. *Le langage du droit et le langage juridique*. Montréal: Centre de recherche en droit privé et comparé du Québec, 1974.

Livia CARUNTU-CARAMAN
 Institutul de Filologie Română
 „Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
 al MECC
 (Chișinău)

**ADAPTAREA SEMANTICĂ
 A ENGLEZISMELOR
 ÎN LIMBA ROMÂNĂ**

The semantic adaptation of Anglicisms in Romanian

Summary: In this article we present an aspect of the Anglicisms phenomenon in Romanian communication, from the semantic adaptation perspective. We pay a special attention to the problems which Anglicisms encounter in the process of modification and assimilation in Romanian.

The semantic adaptation, as well as the other processes, in fact, requires time, but also the compliance of certain requirements imposed in Romanian language. Consequently, Anglicisms, fixing their meanings through the new realities that have entered our live, receive their well defined place in the vocabulary and become useful in daily activity and expression.

Keywords: anglicisms, semantic adaptation, process, signification, communication, mass-media, correctness, use.

Rezumat: În articolul de față prezentăm un aspect al fenomenului englezismelor în comunicarea românească din perspectiva adaptării semantice. Acordăm o atenție specială problemelor pe care le întâmpină englezismele în procesul de modificare și asimilare în limba română.

Adaptarea semantică, ca și celelalte procese, de altfel, necesită timp, dar și respectarea unor anumite rigori impuse în interiorul limbii române. În consecință, englezismele, implantându-și sensurile prin noile realități pătrunse în viața noastră, își capătă locul lor bine determinat în lexic și devin utile în activitatea și exprimarea cotidiană.

Cuvinte-cheie: englezisme, adaptare semantică, proces, semnificație, comunicare, mass-media, corectitudine, utilitate.

În procesul de comunicare, toate componentele actului de creație a mesajului lingvistic – fonetic, ortografic, morfologic, semantic – devin, în egală măsură, importante. Ele sunt indivizibile în interacțiunea lor, se desfășoară concomitent cu gândirea și conduc, în consecință, la rezultatul final – *sensul*.

De pronunțarea adecvată a sunetelor, de plasarea corectă a accentului fonetic pe silaba care îl cere în cuvânt, de intonația și ritmul de rostire a segmentului verbal în construire, subliniem, depinde, în ultimă instanță, finalitatea efortului – *sensul* și nuanțele lui.

De transcrierea exactă a mesajului comunicativ, ceea ce solicită și denotă un nivel mai înalt de erudiție și o cunoaștere mai profundă a materialului exprimabil, supus din start rigorilor unei reglementări coordonate, comune și respectate de toți vorbitorii limbii prin înțelegerea ei, subliniem din nou, depinde *sensul* celor scrise.

Și de pretarea cuvintelor la categorii gramaticale logic structurate și fundamentate, în efectul căreia se produc o serie de tipare declinate și conjugate, ce alcătuiesc paradigma formelor gramaticale ale aceluiași cuvânt, respectiv, depinde același *sens*, cu multitudinea sa de variații.

Așadar, referite la procesul adaptării neologismelor engleze de către limba română, aceste adnotări demonstrează o dată în plus necesitatea studierii procesului de acomodare fonetică, ortografică și morfologică a lor, întrucât din aceasta rezultă sensul și rostul lor. Iar englezismele se preiau anume din stringenta necesitate comunicativă de a desemna noțiuni noi, ce redau și aduc realități încă neîntâlnite. Ele sunt purtătoarele de semnificații ale unor creații externe ce îmbogățesc exprimarea în limba care le solicită utilitatea (deci și limba română).

Procesul de acomodare semantică a englezismelor, ca și celelalte, după cum am văzut, necesită timp, frecvență și cunoaștere, dar și respectarea unor anumite regularități, ce le-ar anihila diferențierile dintre particularitățile lor specifice în limba donatoare și limba română și le-ar încadra în lexicul ultimei, devenind gloseme cu drepturi depline de utilizare.

Noi suntem martorii și chiar subiecții acestui proces de asimilare, fixat de mass-media, care probează diferite variante de întrebuițare, difuzându-le și cu erorile comise ce se pot înlătura, și de dicționarele ortografice, explicative, etimologice, care, înregistrându-le, răsplătesc consumatorilor munca. Iar englezismele ne demonstrează că au acumulat și în comunicarea noastră capacitatea de a-și îndeplini în îmbinări cu celelalte cuvinte ale limbii române funcția de bază – cea de transmitere a semnificației.

Astfel, limba română s-a ales cu o varietate consistentă de englezisme care i-a primenit vocabularul și l-a internaționalizat. Exprimarea românească se modernizează și tinde spre o apropiere ireversibilă de limbile europene, care se adună într-un circuit comunicativ inițiat și susținut de limba engleză, ce le aprovizionează permanent cu termenii săi. Ca semnificație, în interiorul limbii române, englezismele își capătă locul lor bine determinat, implântându-și în viața noastră sensurile și devenind indispensabile în activitatea și exprimarea de zi cu zi.

Și în studiul efectuat în baza mass-mediei din Republica Moldova – *VIP magazin (VIP), Moldova (M), Săptămîna (S), Timpul (T), Literatura și Arta (LA)*, am constatat că cele mai multe englezisme le-am încadra în categoria celor *necesare*. Ele s-au înrădăcinat în limba română, pentru că realitatea pătrunsă aici nu și-a găsit corespondent denotativ și nici apoi nu s-a creat, adaptându-se sau reluându-se termenul de origine engleză, care avea avantajul preciziei semantice, al brevilocvenței și al circulației internaționale. Așa au și fost etichetate – *denotative: manager, management, marketing, holding, know-how, talk-show, design, designer, feedback, thriller, bestseller, mass-media, tabletă,*

smartphone, iPhone, site, laptop, blog, blogger, link, rating, rock, jazz, meci, fotbal, badminton, golf, squash, skateboard, fast-food, cheeseburger, hamburger, dress-code, lobby, service, remake, remix, box-office, mall, market etc.

Tot necesare se consideră și un număr mai restrâns de englezisme, care, pătrunzând în limba română, au găsit echivalente românești preexistente, cu care devin sinonime utilizate cu aceeași valență semantică. Acestea sunt calificate *conotative*: *happy-end* (sfârșit fericit), *weekend* (sfârșit de săptămână), *penalty* (lovitură de la 11 metri), *live* (în direct), *on-line* (conectat la internet), *e-mail* (poștă electronică), *briefing* (scurtă întrunire informativă), *look* (înfățișare, aspect), *deadline* (în/la termen), *top* (clasament), *star* (stea, vedetă), *brand* (marcă), *shopping* (cumpărături), *business* (afacere), *hobby* (ocupație în timpul liber), *job* (serviciu), *dealer* (agent de bursă), *card* (cartelă), *hit* (șlagăr), *non-stop* (continuu), *fresh* (proaspăt).

Conotativele aduc o prospețime de expresivitate (*cool, look, sexy, sex-appeal, trend, trendy, single, poster, banking, casting, camping, marker, audiobook*), combină mai multe sensuri într-o sintagmă, cuprinzând o delimitare mai concretă a lor și făcând economie de cuvinte (*holding* – societate care deține un număr suficient din acțiunile altei societăți; *mass-media* – mijloace de comunicare și informare în masă; *hobby* – îndeletnicire plăcută, exercitată în timpul liber; *weekend* – sfârșit de săptămână destinat odihnei; *peeling* – intervenție dermatologică în scop estetic; *deadline* – ultimul termen de predare; *summit* – întâlnire politică la cel mai înalt nivel; *talk-show* – emisiune în care au loc discuții pe o anumită temă; *outlet* – magazin în care se vând produse cu preț redus).

În categoria englezismelor *de lux* trecem cuvintele care au pătruns în limba română și cărora, pe lângă denotația preluată din engleză, li s-a mai adăugat un congruent creat pe teren românesc (luat tot din engleză sau din alte limbi), unul devenind în plus. De obicei, inutil devine englezismul, însă acesta continuă să se mențină în limbă, dublând alte cuvinte deja existente fără a adăuga nuanțe suplimentare: *make-up* (machiaj), *steak* (biftec), *showroom* (expoziție), *gadget* (măruniș), *fashion* (modă), *update* (actualizare), *photoshooting* (ședință foto), *sex-appeal* (farmec), *hot* (fierbinte), *trendy* (foarte la modă), *store* (magazin), *outfit* (îmbrăcăminte), *casual* (neoficial), *lifestyle* (stil de viață), *stylish* (la modă), *high-life* (de elită), *party* (petrecere), *dressing* (vestiar), *made-to-measure* (după/ pe măsură), *crazy* (nebun), *buyer* (cumpărător), *driver* (șofer), *background* (fundal).

Scoatem în evidență și o altă particularitate semantică a englezismelor – cea de extindere și de restrângere a sensului. Prin extindere, englezismele își demonstrează capacitatea de acumulare a valențelor de exprimare polisemantică, după adaptare, în limba română, desemnând în diverse contexte diferite nuanțe semnificative: *cocktail*: 1. băutură făcută dintr-un amestec de alcool și suc de fructe („invitații salonului au savurat *cocktailuri* originale”); 2. nuanță de culoare („rochii de seară și de *cocktail*”); 3. depreciere monetară („*cocktailul* format din deprecierea monedei față de valutele vestice”); 4. program artistic combinat („*cocktail* artistic «letal>”, „într-un *cocktail* cu cele mai tari hituri ale momentului”); 5. assortarea mai multor stiluri în modă

(„un «*cocktail*» boho-chic”); 6. amestec de molecule („*cocktail* din molecule de semnalizare”); 7. muniție („ne-am echipat cu puști de vânătoare, *cocktail* Molotov și bâte”). Alte extinderi: *bestseller* (carte de succes, film de succes, mare succes comercial); *fast-food* (local, produs alimentar, curent culinar); *xerox* (aparat de multiplicat, copie, model uman); *marshmallow* (desert culinar, sistem de operare); *smart* (stil elegant de îmbrăcăminte, tehnici computerizate, mod de comercializare a lui); *second hand* (de mâna a doua, magazin în care se vând produse deja întrebuințate, persoană rău calificată).

Prin restrângere (procedeu întâlnit mai rar), englezismele intrate în uzul românesc își adăunează alte conotații semantice locale, pe care nu le-au purtat în engleză: *boss* (în engleza americană înseamnă supraveghetor, șef; în română are conotație negativă, mai mult figurată, de „căpetenie”); *killer* (persoană, animal sau lucru care ucide, reluat drept ucigaș plătit); *hit* („cântec, piesă sau film de succes” – apare în muzică, echivalent cu cântec de mare popularitate).

La adaptare, unele englezisme suportă restrângeri și de structură, păstrând în limba română același sens redat mai concentrat. Din două elemente, cum erau în engleză, în română se utilizează un singur cuvânt (sau o parte din cuvânt): *blue jeans* – „*blugi* uzați”, „*skinny jeans*”, „*jeanși*”; *living room* – „*zona living*”, „confort de *living*”; *clutch bag* – „a ales *clutch-ul* Furla Cherie”; *cover version* – „celebrul *cover* al lui Eric Clapton”; *Internet* – „s-a scris pe *net*”.

Nu putem trece cu vederea nici potențialul englezismelor de a purta și a exprima încărcături semantice sinonimice relative (*training* – *coaching*, *dealer* – *broker* – *buyer*, *upper-class* – *high-class* – *high-life*), omonimice (*training* – *trening*, *off* – *of*, *app-up*), antonimice (*live* – *nelive*, *on-line* – *off-line*, *onshore* – *offshore*, *cash-in* – *cash-out*), paronimice (*live* – *life*, *jumping* – *camping*; *dumping* – *doping*, *marker* – *market*).

Un rol important la varierea aspectului semantic al englezismelor la adaptarea lor în limba română îl are și derivarea. Pe cale derivativă, cu ajutorul afixelor românești sau preluate direct din engleză, se construiesc nu numai forme gramaticale noi, ci și sensuri noi față de rădăcina inițială de la care pornesc cuvintele înrudite ale familiilor lexicale: *trainer* – *training*; *design* – *designer*; *broker* – *brokeraj*; *fashion* – *fashionist*; *manager* – *managerial*, *management*; *market* – *supermarket*, *hypermarket*, *minimarket*, *marketer*, *marketing*; *blog* – *blogger*, *bloggeriță*, *bloggeras*, *blogging*; *style* – *stylish*, *styling*, *stylist*; *star* – *starletă*, *star-ism*.

Dintre mijloacele derivative, prefixarea pare puțin productivă: *nelive*, *declick*. Am selectat mai multe forme cu prefixe preluate direct din engleză: *default*, *research*, *rebranding*, *update*, *unplugged*, *prepay*, *discount*. Vin să întregească rentabilitatea procedurii așa-nimitele prefixoide: *vicespeaker*, *televoting*, *hypersonic*, *megabaner*, *multiplayer*, *monobrand*, *biomarker*, *minimarket*, *antidoping*, *macromanageerial*. Sufixarea e mai productivă și lexicul românesc acumulează valori semantice noi: *lobbyism*, *hollywoodian*, *shakespearian*, *facebookist*, *bloggeriță*, *yoghin*, *branduit*, *vip-ism*, *star-ism*. Adăugăm aici și unele neologisme cu sufixe englezești: *buyer*, *player*, *leasing*, *briefing*, *wellness*, *stylish*, *stylist*, *musical*, *progressive*.

Și diminutivele își au valabilitatea lor în conturarea cadrului semantic al englezismelor. Sufixul *-uț* după rădăcina *dream – dream-uțurile* (*S*, nr. 17, 2013, p. 14), pe lângă ideea de diminutivitate mai adaugă o nuanță de nostalgie, de regret că visurile nu-s totuna la toți și că tot diferit se împlinesc. Iar *-aș* în structura *bloggerași* (*T*, nr. 12, 2013, p. 2) conferă cuvântului o coloratură peiorativă, care poate fi confirmată și de context: „*bloggerași*, păduchi de presă”.

Și compunerea își are un anumit aport la îmbogățirea semanticii noastre cu englezisme: *business-plan*, *back-vocal*, *live-band*, *plasmolifting*, *casual-glam*, *antistres*, *multibrand*. Pe lângă acestea, în prezent limba română dispune de o serie valoroasă de termeni compuși, luați din engleză, ce denumesc activități economice, acțiuni bancare, noțiuni din informatică, din cultură, din sport: *mass-market*, *office manager*, *retail-banking*, *cash flow*, *high definition*, *know-how*, *internet wireless*, *eye liner*, *hairstyle*, *dress-code*, *background*, *hard-rock*, *disc-jockey*, *flash-mob*, *mass-media*, *golgheter*, *fairplay*, *sparring partner*, *wishlist*, *open-mind*, *grapefruit*.

Nu rămân trecute cu vederea nici calchierile. Am întâlnit diferite construcții alcătuite după model englez: *spray-conditioner* (spray-conditioner), *supervisor* (supervisor), *manager general* (general manager), *supermagazin* (supermarket), *cross-curs* (cross-), *econom class* (economy class), *a aplica* (to aplay), *a posta* (to post), *a focusa* (to focus), *a accesa* (to acces), *a computeriza* (to computerize), *procesor* (processor), *fereastră* (window), *tabletă* (tablet PC), *blogosferă* (blogosphere), *blogher* (blogger), *loghin* (login), *monitorizare* (monitor), *make-up artiști* (make-up artists), *modelier* (modeller), *imprinter* (imprinting), *grafic-designer* (graphic designer), *backing vocalist* (backing vocalist), *aplicație* (application).

Și o ultimă remarcă privind adaptarea semantică a englezismelor: atragem încă o dată atenția la ortografierea lor. O simplă substituție a unei litere din structura integră duce la confuzii de receptare a sensului. În ce calitate o vedem pe specialistă căreia i s-a imputat: „Ești excelentă în domeniul *menajamentului*, nu și în probleme de programe școlare” (*S*, nr. 4, 2014, p. 1)? Pe ce post s-a regăsit însăși funcționara după asemenea tipăritură? Noi o calificăm, conform sensului cuvântului cu pricina, drept tacticooasă, sensibilă față de cineva și nicidecum administratoare în învățământul public. Într-o situație asemănătoare nimereste un alt manager (că e vorba de un „manager” ne-o adeverește și repetarea în text a acestui cuvânt în câteva rânduri). Colegii îl ridică în slăvi laudându-l: „Ca lider de opinie și *menager* de vocație imprimați rafinament și realism procesului de studiu din instituția noastră” (*LA*, nr. 11, 2015, p. 8). Cum s-a simțit persoana publică dată atât de respectată și atunci când era laudat și, mai ales, la lectura mesajului editat? Noi nu-l vedem în funcție administrativă, chiar dacă „menager” e ortografiat cu „ge”. Nici dicționarele nu atestază acest cuvânt. Întâlnim numai varianta „menagere” (în DEXI, 2007) cu trimiterea „v. menajeră”. Se poate oare de utilizat cuvântul *menager* o dată în îmbinarea „*menager* al unei instituții de învățământ” și altă dată – omonimul său: „gunoi menajer”?

Și utilizarea incorectă în scris a unui omonim dintr-o pereche în locul celui alt duce la schimbarea sensului. În contextul „să facem *treninguri* în diferite orașe și centre raionale” (*LA*, nr. 13, 2013, p. 7), termenul „treening” este întrebuințat în detrimentul

echivalentului său omofon, care e adecvat aici – *training*. Și substantivele omofone *brunch* (masă de dimineață) și *branch* (ramificație), de asemenea, provoacă confuzie, în scris, din cauza pronunției (*branč*) în ambele cazuri. Astfel, întâlnim englezismele *brunch* și *branch* cu aceeași semnificație: *masă luată între micul dejun și prânz* (*VIP magazin* în nr. 108, 2013, p. 24 anunță părinții *de elită* că pot „veni cu copiii la o cină sau un mic *branch* de duminică” la restaurantul *Mi Piace*, iar în nr. 122, 2014, p. 114 ne informează că „duminicile pot lua un curs plin de creativitate și voie bună dacă sunt începute cu un *brunch* în compania prietenilor”). Și mai absurd pare un alt exemplu. Omiterea voită a unei litere prin schimbarea cu alta denunță o intenție fățișă a autorului de a denigra, de a înjosi o persoană, se vede, condamnabilă în opinia sa. Efectul „creator” în asemenea circumstanțe se prezintă la limita bunei-cuviințe, chiar a admisibilului în sancționarea unui oponent în public. Așa apare un *businessman* în *Literatura și Arta*, nr. 48, 2013, p. 4 (*piznesman*).

Dintre cauzele care generează aceste inadvertențe la adaptarea semantică evidențiem insuficienta cunoaștere a limbilor engleză și română, „comoditatea sau *legea minimului efort*, analogia (tendința de regularizare prin reproducerea unui model/tipar preexistent în limbă)”, de asemenea atât „neatenția, graba sau neglijența în exprimare/redactare și mimetismul (imitația) ca formă de manifestare a snobismului lingvistic” (Stoichițoiu-Ichim, Adriana, 2001, p. 8), cât și „calofilia semidoctă” (greșală pricinuită de dorința de a vorbi mai pretențios, mai elevat) (Dragomirescu, Adina, p. 29).

În final, constatăm că limba română e în continuă căutare de forme de exprimare, iar englezismele, și cu ajutorul mass-mediei, își caută locul în limbă, adaptându-se și adecvându-și bogate valori semnificative. Iar nouă ne revine misiunea de a orienta cât mai corect direcția de adaptare semantică a englezismelor prin recomandări, elaborări de dicționare explicative și alte acte normative, în care să se găsească orice nuanță de sens a cuvintelor neologice, pentru a le utiliza adecvat: cuvântul potrivit să-și aibă locul potrivit.

În așa fel, valorile semantice ale englezismelor sunt interceptate și rediate mai calitativ în comunicare; totodată se caută colectiv, se probează de mai multe ori în diferite variante și se fixează formulele adecvate. Numai uzul le confirmă ponderea semnificativă, corectitudinea și utilitatea lor; ceea ce intră și în competența ziariștilor – să dea posibilitate neologismelor să-și manifeste dreptul funcțional.

Referințe bibliografice

1. CIOBANU, Georgeta. *Adaptation of the English Element in Romanian*. Timișoara: Mirton, 1997.
2. DEXI – *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române*. Chișinău: Ed. Arc, Ed. Gunivas, 2007.
3. DOOM² – *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*. București: Ed. a II-a, Univers enciclopedic, 2005.

4. DRAGOMIRESCU, Adina ș.a. *101 greșeli de lexic și de semantică*. București: Humanitas, 2011.
5. OALD – *Oxford Advanced Learner's Dictionary*. Oxford University Press: Eighth edition, 2010.
6. PĂCURARU, Veronica ș.a. *Dicționar explicativ de cuvinte și sensuri noi*. Chișinău: Pro Libra, 2016.
7. STOICHIȚOIU-ICHIM, Adriana. Observații privind semantica și stilistica anglicismelor în româna actuală (I). În: *Limba și literatura română*, 2001, nr. 3, p. 7-13.
8. *VIP magazin, Săptămâna, Timpul, Literatura și Artă, Moldova*, (periodice din Republica Moldova: selecțiuni), 2013-2015.

Petru BUTUC,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
al MECC
(Chişinău)

**STUDII DE MOTIVAȚIE ISTORICĂ
ȘI LINGVISTICĂ: ANATOL EREMIA.
TEZAUURUL TOPONIMIC ROMÂNESC.
AREALUL CANTEMIR.
CHIȘINĂU – IAȘI, 2015, 226 PAG.
ȘI TEZAUURUL TOPONIMIC ROMÂNESC.
AREALUL CAHUL.
CHIȘINĂU – IAȘI, 2016, 246 PAG.**

Abstract: The monographs stated in the title, which were developed by professor Anatol Eremia, are actually toponymic works, which incorporate the most important linguistic, geographic and historic information regarding the names of villages from Cantemir and Cahul districts. At their development the author is promoting the comparative historical method. Consequently, the tight bond between the language and the history has become the basic principle of the research. The linguistic facts are seen and understood, actually, as cultural phenomena, which can be explained only in overall interdependency of historic, cultural and social connections. The historic argument constitutes in both works the supreme condition for each page, line and even phrase. The following work makes a description of the Romanian Toponymic thesaurus from the perspective of historical motivation.

Key-words: toponymy, anthroponymy, historic motivation, geographic area, village, dictionary, documents etc.

Rezumat: Monografiile anunțate în titlu, elaborate de dl prof. Anatol Eremia, sunt lucrări de toponimie, dar care înglobează cele mai importante informații de ordin lingvistic, geografic și istoric, privind numele de localități ale raioanelor Cantemir și Cahul. La elaborarea lor, autorul este adeptul metodei comparativ-istorice. Drept urmare, strânsa legătură dintre limbă și istorie a devenit principiu fundamental pus la baza cercetării. Faptele de limbă sunt văzute și tratate, de regulă, ca fenomene de cultură, care pot fi explicate doar în ansamblul legăturilor de interdependență istorică, socială și culturală. Argumentul istoric constituie în ambele lucrări condiția supremă pentru fiecare pagină, aliniat și chiar frază. În studiul ce urmează facem o descriere a *Tezaurilor toponimice românești* din perspectiva motivației lor istorice.

Cuvinte-cheie: toponimie, antroponimie, motivație istorică, zonă geografică, localitate, dicționare, documente etc.

*Una din sarcinile cele mai nobile pe care le poate
îndeplini un istoric e distrugerea legendelor...*
(Nicolae Iorga)

La etapa actuală, etapa afirmării procesului de democratizare în Republica Moldova, diversitatea societății noastre se caracterizează printr-o creștere esențială a conștiinței naționale și a renașterii spirituale a poporului român din Basarabia, devenit independent din anul 1991. Acest proces multilateral se manifestă, în primul rând, prin interesul societății față de trecutul istoric, ajungând a fi evidentă tot mai mult străduința de a însuși și valorifica la cote înalte patrimoniul cultural, prin înțelegerea necesității de a renaște, a păstra și a îmbogăți tradițiile naționale, normele morale ale vieții de zi cu zi și concepțiile estetice populare despre viață, formate și dezvoltate de-a lungul veacurilor, concepții ce au asigurat și asigură cultura noastră românească, determinându-se, prin ele, originalitatea noastră etnică.

Aceste gânduri mi s-au însăilat în conștiință, consultând cărțile: *Tezaurul toponimic românesc. Arealul Cantemir* (2015) și *Tezaurul toponimic românesc. Arealul Cahul* (2016), elaborate cu multă dragoste și pricepere de dl prof. Anatol Eremia, doctor habilitat în filologie, cercetător științific coordonator la Institutul de Filologie al AȘM. Aceste lucrări au fost ulterior încorporate într-un volum aparte, intitulat *Județul Cahul. Dicționar enciclopedic*. Chișinău, Editura Litera, 2017, 431 pag.

Personalitatea Domniei Sale își manifestă prezența covârșitoare în lingvistica românească mai mult de șaizeci de ani, revărsându-și asupra toponimiei admirația pentru limba română, în permanență și cu toată pasiunea. Astăzi Anatol Eremia este printre puținii cercetători preocupați de toponimie și antroponimie, iar realizările Sale obținute în acest domeniu sunt grandioase, ele creându-i un nume de referință, un nume bine cunoscut, atât în spațiul actual al Republicii Moldova, cât și în alte multe centre științifice din România, Ucraina, Rusia, Bulgaria, Ungaria, S.U.A., Franța, Germania etc. Savantul Anatol Eremia a publicat aproape 500 de articole și studii și, mai mult decât atât, a scos de sub tipar 27 de monografii, toate fiind excelente lucrări, care i-au asigurat calificativul de cercetătorul cel mai prodigios în toponomastica românească.

Activitatea științifică la scrierea *Tezaurului toponimic românesc* comportă un caracter patriotic militant. De aceea, în accepțiunea autorului, patria este asociată cu țara de origine, cu locurile noastre de baștină, cu satul în care ne-am născut. Iubirea față de neam și patrie izvorăște din nețărmurita dragoste față de meleagurile natale. Anatol Eremia relevă cu mândrie mențiunile ce se referă la rolul pe care l-au avut locuitorii băștinași din fostul Județ Cahul (actualmente locuitori ai raioanelor Cantemir și Cahul), pentru menținerea continuității lor istorice și de neam. Aceste două monografii reprezintă vădite studii fundamentale asupra numelor de localități (orașe, sate, cătune) ale acestor două zone geografice și istorice.

Bazate pe un solid material științific de fapte, culese din diferite izvoare (documente, hărți, catagrafii, recente dicționare geografice etc.), completate și verificate pe teren, lucrările respective au menirea de a prezenta nu numai starea actuală a fostului Județ Cahul, dar și evoluția istorică. *Tezaurul toponimic românesc* sunt primele lucrări științifice de acest gen pentru zonele geografice din sudul Republicii Moldova, impunându-se nu numai ca volum, dar și prin multitudinea aspectelor abordate, prin bogăția materialului tratat.

Ele înglobează cele mai importante informații de ordin lingvistic, geografic și etnic, privind numele de localități ale raioanelor Cantemir și Cahul, fiind de un real folos nu doar pentru cercetători, dar și pentru cititori. *Tezaurile toponimice românești* oferă cititorului principalele informații asupra trecutului și prezentului localităților fostului județ Cahul. Pentru fiecare localitate, evenimentele, datele și cifrele sunt prezentate în mod cronologic. Toate localitățile dispun de propriile micromonografii, ce cuprind descrieri succinte ale poziției geografice, arătându-se locul aflării lor în componența unității administrativ-teritoriale superioare, în cuprinsul unui ținut sau regiuni naturale, pe valea unui râu etc. Sunt indicate coordonatele geografice, altitudinile marcante din zona așezărilor, suprafața localităților, numărul gospodăriilor individuale, numărul locuitorilor, distanța până la centrul administrativ, până la Chișinău și până la cea mai apropiată stație de cale ferată.

Considerațiile generale de principiu ale dlui Anatol Eremia asupra limbii române literare, asupra istoriei și geografiei, ce se manifestă plener în ambele *Tezauri toponimice românești*, reflectă concepția istorică și patriotică a Domniei Sale. În aceste sfinte lucrări (sfinte, în primul rând, pentru cahuleni și cantemireni), autorul și-a exprimat în paralel și admirația pentru limba română, a cărei descendență latină îi conferă calități structurale și de expresie, la care se adaugă experiența istorică a poporului, reflectată în moștenirea semantică a toponimelor provenite istoricește.

Toponimia, de fapt, este un domeniu al științei despre limbă, dar este strâns legată și de geografie, și de sociologie, și de istorie. Corelația dintre aceste trei domenii, încadrate în toponimie, are loc, după cum afirmă autorul, pentru că *numele topice au apărut într-un mediu geografic natural, în anumite perioade istorice și în anumite etape ale evoluției și dezvoltării societății umane, toate fiind create în conformitate cu legile interne specifice limbii de origine a unităților onimice.* (Ar. Cantemir, p.5)

Problemele de lingvistică, asupra cărora se insistă în mod deosebit, sunt cele de amănunt, care sunt și dintre cele mai dificile, dar, datorită cunoștințelor teoretice în domeniu, autorul reușește să explice pasajele obscure din textele vechi, arhaismele rare, cuvintele neînțelese din literatura populară, demonstrând prin aceasta o mare ingeniozitate, sprijinită pe o vastă erudiție și o fantezie real motivată. Sinonimia, bunăoară, care are drept bază semantica, alcătuiește domeniul lingvistic în care valorificarea cunoștințelor și bogăția asocierilor îl ispitesc pe autor în permanență. Anume sinonimia toponimică îi oferă lingvistului Anatol Eremia prilejul unor competente incursiuni în limba veche și în graiul popular, dându-i posibilitatea de a scoate în evidență marea bogăție și varietatea de forme lexicale și structural-gramaticale ale limbii române. Astfel, cercetătorul Anatol Eremia distinge sub aspect lexical-semantic mai multe categorii și subcategorii de toponime: I. *Topografice, inclusiv: 1) hidronimice (Balta, Fântâna Zânelor ș.a.); 2) oronimice (Botul Chiscului, Grindul Bălăcii ș.a.); 3) fitonimice sau floronimice (Boroscaștea, Bozăria, Curcubefica ș.a.); 4) zoonime (Broscăria, Chiscul Lupului ș.a.).* II. *Social-istorice, inclusiv: 1) etnonimice (Armeneasca, Chiscul Turcului, Moșia*

Nemților ș.a.); 2) antroponimice (Antonești, Constantinești ș.a.); 3) sociale (Popeasca, Boiereasca, Mănăstireasca, Pădurari, Poștari ș.a.); 4) oiconimice (Bordeiul, Odaia ș.a.); 5) fortonimice (Cetățuia, Șanțul, Valul ș.a.) (Ar. Cahul, p.24).

În paralel, sunt abordate și probleme de etimologie, a căror complexitate constă în identificarea etimoanelor veridice, care au stat la baza multor nume topice: *Câșlița*, diminutivul entopicului *câșlă* „așezare păstorească agricolă”, „cătun”; *Costeiul*, microtoponim ce reproduce floronimul *costei* „plantă erbacee din familia gramineelor”, și nu apelativul *coastă*; *Manta*, la origine antroponimul *Manta (Mantu)*, și nu respectivul antroponim *manta* „obiect de îmbrăcăminte, veșmânt”.

Cercetătorul Anatol Eremia, ca orientare teoretică generală, asemeni contemporanilor săi, este adeptul metodei comparativ-istorice, metodă dominantă și în perioada în care Dumnealui s-a format ca lingvist, specialist în onomastică, și care rămâne a fi actuală în permanență. Drept urmare, strânsa legătură dintre istorie și limbă a devenit principiul fundamental pus la baza cercetărilor Sale din *Tezaurile toponimice românești*. Anume corelația dintre limbă și istorie a făcut ca numeroasele contribuții științifice ale acestor lucrări să fie, cu certitudine, cele din domeniul istoriei. Faptele de limbă sunt văzute și tratate, de regulă, ca fenomene de cultură, care pot fi explicate doar în ansamblul legăturilor complexe de interdependență istorică, socială și culturală. Argumentul istoric constituie în ambele *Tezaurile toponimice românești* condiția sine qua non pentru fiecare pagină, aliniat și chiar frază.

Informațiile de ordin istoric, economic și demografic (data primei atestări în documente, numărul gospodăriilor, numărul locuitorilor și componența etnică a populației, proprietățile funciare și edilitare etc.) sunt bazate pe surse documentare sigure, acestea fiind menționate de fiecare dată la locul respectiv în text. În acest sens, drept surse de informare i-au servit autorului colecțiile de acte domnești, materialele de arhivă, recensămintele, hărțile vechi, datele informative obținute la fața locului în baza unui chestionar etc. Tot în baza unor documente istorice sunt scoase în evidență și procesele de constituire și dezvoltare a comunităților urbane și rurale, sunt elucidate aspecte ale vieții oamenilor din localitățile respective.

Consultând *Tezaurile toponimice românești*, devine clar faptul că, pentru multe din numele de locuri și localități prezentate, proveniența lingvistică este ușor înțeleasă sau poate fi ușor stabilită, deoarece acestea, fiind formate pe terenul limbii române, dispun de o bază lexicală și de mijloace derivative proprii românești: *Lărguța, Gavanoasa, Porumbești, Slobozia* etc. Există însă și o serie de nume topice, vechi sau foarte vechi, a căror etimologie necesită aplicarea unor principii și metode lingvistice oarecum speciale (comparativ-istorică, structural-derivațională, dialectal-teritorială etc.), precum și utilizarea unui complex de date și informații ce țin de domeniile adiacente: istorie, geografie, sociologie etc. Anume de atâta, studiul asupra localităților fostului Județ Cahul i-a cerut autorului, în permanență și insistent, și cunoașterea în profunzime a relațiilor istorice ce țin de teritoriul respectiv, ceea ce e și firesc, pentru că, după cum susține și autorul,

toponimele exprimă istoria propriu-zisă a țării, ele alcătuiesc graiul viu de secole și milenii al poporului. Numele de localități reflectă principalele momente din viața materială și spirituală a oamenilor; ocupațiile, tradițiile, obiceiurile, credința (Ar. Cantemir, p.3).

În acest context, ca dovadă, luăm toponimul *Basarabia*, care în viziunea nespecialiștilor dispune de mai multe interpretări, toate fiind diletante, neprofesionale. În *Tezaurule toponimice românești* argumentele invocate de dl prof. Anatol Eremia, cu referire la acest toponim, au căpătat o mare valoare științifică și documentar-istorică, datorită faptului că au fost selectate cu pricepere profesională și prezentate într-o continuitate istorică relevantă, creând, în acest sens, adevărate buchete de date, ce revarsă o lumină clară asupra tuturor evenimentelor care țin de acest toponim. Doar așa, denumirea *Basarabia* a devenit, în respectivele lucrări, complexă și motivată, cu certe trăsături cronicărești.

Cităm: *În prima jumătate a sec. al XIV-lea, Basarab I (1310-1352), unificatorul Țării Românești (Valahiei), extinde granițele de est ale statului său (feudal) până la gurile Dunării și mai departe până la Nistru. Acest teritoriu a fost denumit Basarabia (pe atunci, numai pentru partea de sud-est a teritoriului pruto-nistrean), după numele domnitorului Basarab I.*

La începutul sec. al XV-lea, regiunea sudică pruto-nistreană, cu denumirea Basarabia, intră în componența Țării Moldovei, aflată sub domnia lui Alexandru cel Bun (1399-1432), care se declară „domn al Țării Moldovei de la munte până la mare”.

În anul 1812, provincia istorică de la est de Prut a fost anexată la Imperiul Rus. Denumirea de Basarabia, care anterior se referea doar la extremitatea de sud a provinciei, este atribuită întregului interfluviu pruto-nistrean. Acestui teritoriu i se acordă mai întâi statut de regiune, iar în 1873 de gubernie rusească (Ar. Cantemir, p.28).

Din acest mic fragment, elaborat de Anatol Eremia, atât pe verticala continuității istorice, cât și pe orizontala conținutului de fapte invocate, referitor la originea, evoluția și dezvoltarea toponimului *Basarabia*, totul devine clar și lesne de înțeles.

De o motivație istorică și o argumentare documentară dispun și unele nume de localități, de origine turco-tătară, ale raioanelor Cantemir și Cahul: *Baurci, Tartaul, Enichioi, Baimaclia, Capaclia, Taraclia, Cociulia, Chiosolia etc.* Prin invocarea adevărului istoric, autorul distruge seriile de legende create în trecut despre numele adevărate de localități, legende care au fost create în baza unor imaginații și fantezii individuale. Pentru Anatol Eremia documentul istoric constituie dominantă. Interpretarea și argumentele sunt elocvente în acest plan. Iată de unde se trag istoricește toponimele de genul dat: *În anul 1484 turcii ocupă cetățile Chilia și Cetatea Albă, iar în anul 1538 și cetatea Tighina, transformând aproape în întregime partea de sud a teritoriului într-o provincie a Imperiului Otoman. Pentru a-și asigura stăpânirea deplină în noile raiale, turcii permit tătarilor nohai să-și strămute hoardele la vest de Nistru și să-și înfițeze aici un mic hanat. La început tătarii s-au așezat în regiunea Achermanului (Cetatea Albă) și de-a lungul țărmului Mării Negre. Mai târziu, când de peste Nistru au început să se reverse valuri noi și noi de tătari, sultanul turcesc le dădu spre locuire și restul pământurilor de la sud. Înmulțindu-se, nohaicii nu s-au mulțumit doar cu locurile de stepă, ei s-au extins spre Apus, până dincolo de râul Ialpuș.*

În sud-vestul fluviului pruto-nistrean, între pământurile populate de moldoveni și teritoriul ocupat de tătari, a existat o zonă de frontieră, unde nohaicii nu aveau dreptul să-și întemeieze așezări (câșle, aule). Zona respectivă era cunoscută cu denumirea „Hotarul lui Halil Pașa”. Documentele moldovenești atestă zona dată cu denumirea „Hotarul celor două ceasuri”, aceasta pentru că zona măsoară în timp două ceasuri în curmeziș, în linii mari, între râurile Ialpuș, Larga și Salcia Mare. În pofida înțelegerilor divanului Moldovei și Poarta Otomană, tătarii au pătruns și în interiorul acestei zone, întemeind și aici așezări, despre care ne amintesc numele lor păstrate până astăzi: Acui, Baimaclia, Cania, Ciobalaccia, Cociulia, Coștangalia, Enichioi, Șamalia, Taraclia, Tartaul, Chiosolia, Etulia etc.

Și în continuare: Domnitorii Moldovei au încercat de mai multe ori să-i scoată pe tătari, dar nu au reușit, Totuși, văzându-se de mai multe ori strâmtorați de anumite evenimente legate de războaiele ruso-turce, hanii Crimeii scot rând pe rând din acest teritoriu mii de familii de tătari nohaici, începând cu anul 1759 și continuând cu anul 1774. În cosecință, după 1774, a fost eliberată regiunea „Hotarului lui Halil Pașa”. Ceilalți tătari, aproximativ cinci mii de familii, au fost strămutați în 1806-1807. În urma războiului ruso-turc din 1806-1812, turcii au fost și ei izgoniți din teritoriul pruto-nistrean (Ar. Cantemir, p. 28-31).

Prin aceste fragmente, autorul Anatol Eremia demonstrează clar că denumirile de localități de la sud, localități ce comportă un sens lexical neînțeles și românește parcă inexplicabil, sunt vădite unități lexicale de origine tătărească, dispunând, astfel, de o motivație istorică (în localitățile sus-numite se mai păstrează și până astăzi o serie de nume de familie de origine tătărească. De exemplu, la Cociulia am atestat următoarele: *Cambur, Batâr, Hosman, Chiosa, Chihai, Căitaz, Alcaz ș.a. – n.n.*).

În *Tezaurile toponimice românești*, elaborate de dl prof. Anatol Eremia, este abordat și subiectul decisivului eveniment politic (*Congresul de pace de la Paris*), care a avut o mare și benefică importanță nu numai pentru istoria noastră națională, în general, dar și pentru fostele județe Cahul, Izmail și Bolgrad, în parte. Acest moment istoric în *Tezaurile toponimice românești* este prezentat foarte succint: *La 20 martie 1856, Congresul de Pace de la Paris pune capăt Războiului Crimeii. Referitor la Principatele Române, se prevedea înlăturarea protectoratului rusesc asupra creștinilor din Imperiul Otoman, menținând suzeranitatea turcească, dar punându-le sub garanția puterilor europene (Franța, Anglia, Austria ș.a.).*

Abordarea pe scurt a acestui eveniment istoric de anvergură este corectă, întrucât autorul lucrărilor a ținut să respecte astfel normele de elaborare a unei lucrări de toponimie și antroponimie, care totuși nu se referă în mod direct la istorie. Pentru a reconfirma marea semnificație a evenimentului de la 20 martie 1856, vom încerca și noi să elucidăm câteva aspecte, tot atât de importante, legate de evenimentul respectiv, efectuând în felul acesta niște precizări asupra istoriei noastre naționale, destul de necesare și semnificative.

Așadar, *Tratatul de Pace de la Paris (20 martie 1856)*, punând capăt Războiului Crimeii (1853-1856), război pe care Rusia l-a început și tot Rusia l-a pierdut, a mai însemnat, totodată, pentru Imperiul țarist, și un uriaș pas înapoi. Pretențiile sale de dominație

în regiunea Mării Negre au fost spulberate. Rusia a fost obligată să renunțe la rolul de protector al intereselor creștinilor ortodocși din Imperiul Otoman. Această funcție le revenea să o îndeplinească în continuare țărilor, precum Franța, Anglia, Austria, Turcia, Prusia și Regatul Sardiniei. (Bușă, Daniela, p.119-131.)

După *Congresul de Pace de la Paris*, Moldova și Valahia, alături de Serbia, au obținut acceptul de independență. Principatele Române, deși rămân oficial în suzeranitatea Imperiului Otoman, au căpătat totuși dreptul de a avea propriile lor constituții și adunări (consilii) legislative. Totodată, li s-a acordat și dreptul de a organiza un referendum privind dorința de unire a populației acestor două voievodate românești. A fost obținută învoirea de a înființa Adunări ad-hoc la Iași și, respectiv, la București, ceea ce a făcut ca în anul 1857 să fie organizate consultări ale întregii populații, iar, drept urmare, reprezentanții tuturor păturilor sociale au decis în unanimitate Unirea Principatelor Românești de la 24 ianuarie 1859. (Stroia, Marian, p. 77-99.)

Prin *Tratatul de Pace de la Paris*, Basarabia mai rămânea și în continuare parte componentă a Imperiului țarist, atât doar că județele Cahul, Bolgrad și Izmail, implicit gurile Dunării, erau retrocedate Moldovei istorice, ceea ce a constituit o favoare și un fapt de bun augur. În primul rând, în cele mai mari sate, precum Baimaclia, Gotești, Cociulia, Capaclia, Cârpești, Lărguța ș.a., au fost deschise primele școli primare cu predare în limba română. În al doilea rând, prin Legea Securizării, emisă prin semnătura domnitorului Alexandru Ioan Cuza în anul 1864, au fost repatriați din aceste trei județe, în țara lor de origine, cea mai mare parte dintre greci. Totodată, în localitățile cu populație autohtonă mult prea scăzută numeric, au fost aduși români din sudul Transivaniei și din Banatul sârbesc, făcând astfel să crească procentul național românesc al locuitorilor acestor zone geografice și să se amelioreze aici cât de puțin situația vorbirii în limba română. (Bușă, Daniela, p.119-131.)

În *Tezaurile toponimice românești*, cercetătorul Anatol Eremia a rezervat, respectiv, câte un compartiment aparte celor mai cunoscute personalități cahulene și cantemirene, făcând, astfel, istorie nu numai din trecutul, dar și din prezentul propriu-zis al fostului județ Cahul, căci în localitățile date s-au născut, și-au făcut studiile sau și-au desfășurat activitatea profesională mulți oameni din trecut și de astăzi: savanți, scriitori, pictori, muzicieni, pedagogi, jurnaliști, frunțași ai vieții publice. Faima meleagurilor sudice au dus-o în lume oameni de știință și cultură: *Eugen Grebenicov*, savant cu renume mondial, membru titular al Academiei de Științe din Moscova, cercetător al spațiului cosmic; *Ion Bostan* (n. 1949), dr. în științe tehnice, profesor universitar, academician, rector al U.T.M.; *Nicolae Mătcaș* (n. 1940), lingvist, dr. în filologie, profesor universitar, ex-ministru al Educației; *Nicolae Sulac* (1936-2003), interpret, cântăreț de muzică populară; *Nicolae Botgros* (n. 1953), vilonist virtuoz și dirijor, conducător al orchestrei de muzică populară „Lăutarii”. La dezvoltarea economiei, culturii și învățământului fostului județ Cahul a contribuit și *B.P. Hasdeu* (1836-1907), lingvist, istoric, fondator al gimnaziului de fete din Cahul. Originari din părțile Cahulului au fost și membrii Sfatului Țării: *Chiril Sbierea* (1893-1973, s. Colibași) și *Gheorghe Mare* (s. Slobozia Mare).

În încheiere, susținem că valoarea *Tezaurilor toponimice românești* este incontestabilă. Respectivul monografii vor impulsiona cercetările aprofundate privind istoria ținuturilor natale. Prin caracterul lor enciclopedic și documentar, vor servi drept sursă de informație și instrument de lucru folositor specialiștilor din diferite sfere și domenii de activitate, deoarece autorul Anatol Eremia, la scrierea lor, s-a bazat pe fapte culese din documente istorice și de arhivă, precum și pe materialele anchetelor de teren, efectuate de autor în toate cele peste o sută de localități cercetate. Numai lucrând cu documentele și cu materialele anchetelor de teren, Domnia Sa a izbutit a ajunge la veritabilele rezultate în domeniul toponimiei, iar, în baza faptelor de limbă, documentate, motivațiile istorice au devenit condiția supremă a acestor importante studii. Cercetătorul Anatol Eremia a demonstrat excelent, prin propria-i ființă și faptă, că, ***pentru a scrie istoria meleagurilor străbune, sunt necesare sacra iubire de țară și de neam și nestrămutata voință de caracter, de o clarviziune asupra evenimentelor și faptelor din trecut și din prezent, pentru a le pune în lumina adevărului și dreptății.***

Referințe bibliografice

1. BUȘĂ, Daniela. Congresul de la Paris și problemele Dunării. În: *Războiul Crimeii. 150 de ani de la încheiere*. Brăila: Istros, 2006.
2. IORGA, Nicolae. *Istoria poporului românesc*. București, 1985, p. 13.
3. STROIA, Marian. Rușii și românii de la războiul Crimeii la Unirea Principatelor. În: *Războiul Crimeii. 150 de ani de la încheiere*, Brăila: Istros, 2006.

Florian COPCEA
(Drobeta Turnu Severin)

LOVINESCU ÎN OGLINZILE
POSTERITĂȚII

Într-o masivă, solid documentată și vădit axată pe o empatie intelectuală lucrare – *Posteritatea critică a lui E. Lovinescu* (București: Ed. Tracus Arte, 2017) – academicianul Eugen Simion, care ne-a obișnuit cu elaborarea unor proiecte monumentale, urmărește acum, cu o efervescentă polemică cerută de imperativul suprem al punerii în lumina adevărată a valorilor și personalităților noastre emblematice, întregul traiect al receptării critice în postumitate al lui Lovinescu. Este, evident, o continuare a cărții sale precedente *Lovinescu în epoca postmodernismului și a globalizării*.

Obiectivul-prim al celei mai recente lucrări a sa este să ni-l prezinte pe creatorul și coordonatorul critic al modernismului românesc în oglinzile convexe și concave, (adică cele ce-l reflectă/refractă obiectiv sau deformat), ale posterității. Parcurgem și noi, postlovinescienii de azi, încrezători în valoarea și primatul esteticului, în procesele integraționiste declanșate azi în plan european și universal, această reconstituire *in integrum* a personalității lui Lovinescu, aruncată în valurile destinale ale diferitor atitudini și reacții, ale mentalităților de epocă, ale revelațiilor și ocultărilor acestora în momente faste și nefaste. Ceea ce impune demonstrația criticului de azi este că Lovinescu a rezistat tuturor mercenarilor de denigrare sau chiar de eliminare a criticului *Sburătorului* din literatură.

Miza analitică supremă, susținută și de un eșafodaj piramidal al demonstrației, este trecerea în revistă, cu punctări accentuate ale momentelor de împingere în umbră sau de recuperare, punerea în evidență a modului în care au fost reconstituite atât personalitatea lui, cât și fenomenul junimist în integritatea lui. Dincolo de acest obiectiv general de natură morală și estetică, critica romană din trei generații ce au succedat lui Maiorescu, a avut și un alt obiectiv: acela de a da criticii românești un îndreptar estetic și moral (un deget de lumină) într-un moment de mari tulburări sociopolitice în lumea românească și de mari confuzii în viața literară.

Într-un *Argument al autorului* se precizează: „Cine citește cu atenție ultimele volume din *Agende* (din nefericire o parte a însemnărilor din ultima perioadă s-au pierdut), observă că, îngrijorat, Lovinescu vrea să răspundă acestor manifestări iraționale din cultură, resuscitând principiul autonomiei esteticului, acela care, prin Maiorescu și urmașii săi, a pus ordine în cultura română” (p. 549).

Citind volumul lui Eugen Simion, se impune o delimitare extrem de relevantă de opinia lui G. Ibrăileanu potrivit căreia „criticii nu produc curente” și că acestea „se produc fără ei” (*Opere*, vol IV-V, București: Ed. Minerva, 1977). Prin urmare, Eugen Lovinescu este tocmai acela care impune o direcție în cadrul culturii românești: aceea de promovare a autonomiei esteticului, sincronismului, necesității revizuirilor. Lovinescianismul continuă, așadar, maioreșcianismul.

Nu putem accepta existența unui anumit complex față de înaintașii săi și nici teoria că acesta a redus fizionomia literară a epocii sale la o simplă analiză „a direcției” literaturii ieșită din anumite tipare și ambiguități. Or, Eugen Lovinescu nu a fost un exclusivist. El a orientat literatura română către un modernism compatibil cu timpul ideologic al culturii în tranziție, în stare să creeze opere durabile, cu nucleu valoric indiscutabil. Într-un sens larg, contribuția lui Lovinescu la mutațiile care s-au produs în literatura română este esențială pentru evoluția discursului literar tot timpul raportat la modelele culturale occidentale. Din această perspectivă putem stabili că prezentul volum al eruditului exeget Eugen Simion, constituie o lucrare fundamentală, introducându-ne în opera și personalitatea „marelui constructor al literaturii moderne”. Lovinescu este absolvit de anumite „indiosincrazii mutaționiste” (Nicolae Manolescu), arătându-ne calea prin care putem pătrunde în lucrarea spiritului lovinescian. Rezultă că „scepticul mântuit” a fundamentat un principiu paradigmatic schopenhauerian, *din afară înăuntru*.

Lovinescianismul ar fi în opinia lui Simion o „întoarcere la Maiorescu, la primatul esteticului” (p.42) folositor revizuirii „disociațiilor între valori” (p. 62), o reactualizare a postulatului „criticii de direcție”, conform căruia – observa hermeneutul Mihai Cimpoi – „aceasta este artă” (*Modelul de existență Eugen Simion*. București: Editura Semne, 2013, p. 118), „cel puțin – sugerează exegetul – ea se apropie de artă, străbate neapărat teritoriile acesteia prin posibilitățile evidente de creație (fantezie, intuiție, imaginație, disponibilitate de a crea un limbaj individualizat ca să-i exprime personalitatea), diferențierea”. Lovinescu afirmă: „Un critic nu are o expresie personală, adică nu are talent”, iar, în context, Eugen Simion adaugă: „Ca și poetul, criticul nu e un simplu veleitar, e expresia unei vocații, e omul unui talent cu care se naște. Talentul nu-i desigur, totul în critic, dar fără el nu se poate. Metoda, oricum, nu suplinește această vocație originară și cel mai bun dintre tratate nu poate face un critic adevărat”. Între spectrele acestor recurențe se desfășoară demersul ontologic al lui Eugen Simion decis să ne demonstreze modul prin care elementele gândirii filozofice, și nu numai, ale înaintașului său, Lovinescu, a fixat, astfel, criteriile ce stau la baza literaturii române.

E. Simion întemeiază, cu limbajul său, „o direcție nouă, justă, sincronică (modernismul) cu spiritul timpului”. (p. 6). A vorbi despre Lovinescu fără a face trimitere la înaintașul său, Titu Maiorescu, ar fi totuna cu a nu recunoaște că Maiorescu este „criticul care a pus capăt confuziei de valori în cultura română și, cu *degetul lui de lumină*, a indicat calea de urmat” (p. 7), chiar dacă Lovinescu „încercase să-l *resusciteze*, acum, în vremuri confuze” pe Maiorescu, exegeza sa, în viziunea lui N. Iorga fiind „o masivă compilație” în care se întrezărește un „oarecare talent” (p. 9).

Eugen Simion este cât se poate de tranșant: „...Lovinescu știe să treacă peste propriile nemulțumiri, vexațiuni, injustiții și, în fața unei tragedii cumplite, (este vorba de asasinarea lui Iorga – *n.a.*), să se resemneze” (p. 9). „Greața de literatură” a lui Lovinescu nu este sancționată, ci motivată de Simion care califică „simptomul” lecturii (totuși) selective produsă sub imperiul dezgustului față de „sentimentul zădărniceii”: „o maladie curentă la criticii literari”.

Eugen Simion ni-l explică pe enigmaticul Lovinescu prin prisma cu care l-a privit pe „perfidul” Cioculescu, căruia îi atribuie paternitatea „termenului de *trăirism*, în deriziune, firește, [...] rămas în limbajul criticii literare” (p. 13). „Azi – își continuă ideia E. Simion – *trăirismul* echivalează cu ceea ce va trebui să definim, de aici înainte, un fenomen real și important în cultură: *existențialismul românesc*”. Apetența criticului pentru proiectarea conceptelor lovinesciene în întregul operei lui Perpessicius reprezintă, pentru E. Simion, un alt pretext de a dinamiza logosul lovinescian, aici accentul fiind pus atât pe „bagheta critică” a monografistului Lovinescu, cât și pe miticismul declarat/invocat/insinuat al celui pe care M. Cimpoi îl numea „o personalitate, evident, cu toate atributele ce țin de ea: amplitudine (și completitudine) a spiritului, capacitatea de a crea un model de existență pe care îl urmează până la capăt și prezența unei filozofii de existență, slujirea cavale-rească a Adevărului (este, conform unei automărturisiri, un om pentru care *Adevărul există*) și obiectivității, darul de a analiza și de a avea un farmec al scrisului care fac din demersul critic un demers literar”. (p. 5).

Referindu-se la Iorga, D. Caracostea, V. Eftimiu, N. Georgescu-Cocoș și alți „vechi și ireductibili dușmani ai criticului” (p. 24), toți, se pare, iritați de „strategia detestabilă de parvenire” (p. 25) a lui Lovinescu, Eugen Simion preferă ideea că aceștia sunt, cum însăși Lovinescu afirma, *moderniști extremiști* (p. 36) căroră – presupunem – li se pot ierta toate răutățile cu care l-au „gratulat” pe Lovinescu. Autorul evidențiază mai ales rolul lui T. Maiorescu în consolidarea „filosofiei de școală” (așa cum o percepea Lovinescu), afirmând că „modelul spiritual și moral Maiorescu nu este depășit, dimpotrivă, mai actual decât oricând, la începutul deceniului al V-lea, când *politicul* primează, în cultură, în dauna esteticului și, în genere, a *spiritului*” (p. 39). Radiografierea operei „demonului creator” care este, în concepția lui Simion, T. Maiorescu, ne permite să luăm act de ceea ce Hugo Friedrich numea în *Structura liricii moderne*, (Ed. Univers, București, 1998), *regard absolu*: „Lovinescu este de părere, acum (și în anii ce vin), că epoca în care trăiește (*ea a dus la dezlănțuirea unei vijelii naționaliste ce a învolburat noțiunile limpezi pe care le credeam și definitive, stabilite atât de lapidar acum șaiszeci de ani de mintea luminoasă a lui T. Maiorescu*) are nevoie de *idealul lui estetic*. Este necesar, așadar, ca primatul esthetic maioreescian să fie reinstalat *la postul de comandă al culturii române* pentru a pune capăt *tragicei confuzii de valori* și a dezlănțuirii furtunilor politice și mistice din sfera spiritualității românești” (p. 41). Eugen Simion este preocupat și de modul în care criticul îl receptează pe Tudor Arghezi. „O regăsire, am putea zice, simbolică, emblematică, pentru spiritul românesc în zonele lui de manifestare cele mai înalte și mai sensibile: literature” (p. 47).

E. Simion decodifică „mizantropia” cu care îl gratulează Lovinescu pe autorul *Cuvintelor potrivite*. Oscilând între autarhia limbajului și rigoarea semnificației, Simion propune un nou orizont de interpretare a lovinescianismului de după Lovinescu: „A patra generație postmaioresciană, după numărătoarea făcută de Lovinescu și, să nu uităm, a doua generație postlovinesciană, după socoteala începută de noi, debutează bine, printr-un *manifest* ferm, chiar provocator, pentru că respinge convingerile culturalilor de peste munți, cum ar fi, de pildă, faptul că, sfâșiată de *Dictat*, România are nevoie nu de teoria autonomiei esteticului și de alte disocieri, combinațiuni estetizante, ci de o literatură patriotică fără echivoc” (p. 63-64). Exegetul consideră că „resurecția naționalismului extremist” (p. 61) într-o anumită măsură a marcat fenomenul literar românesc (prin exponenții săi cei mai înverșunați împotriva neosemănătorismului: Slavici, Coșbuc, Goga, Rebreanu și Blaga), *estetismul* fiind „percept ca o diversiune majoră” (p. 70). Prezentându-ni-l mereu obsedat de neant și de construirea, în tradiție teoretico-eseistică, a unui puzzle estetic-obiectiv, în spiritul lui Călinescu, Eugen Simion se referă la „starea de spirit a criticului” (p. 72), ajungând la concluzia că „Lovinescu a fost mereu, ieri și azi, opusul lui G. Călinescu și, dacă în 1945, Lovinescu este admirat, iar G. Călinescu socotit autorul unui *Babilon de glasuri încurcate*, în alte momente ale vieții literare (momentul 1948, de pildă) critica sociologist-vulgară îi va contesta, se va vedea imediat, pe amândoi, odată cu toată direcția criticii estetice” (p. 91-92). În pofida instanțelor ideologizate de „execuție”, cu precădere din perioada decadentismului obsedantului deceniu, Maiorescu, Lovinescu și Călinescu, nu s-a reușit tragerea lor pe linia moartă a culturii tributară esteticului minor, ci numai izolarea lor temporară. E. Simion ni-l aduce sub lupă pe un anume Ion Vitner, pamfletar de duzină, slujitor obscur al avangardei marxiste, care, prin studiul său *Critica criticii* (Ed. Contemporanul, 1949) avansează concepte-soluții proletcultiste, antilovinesciene, de cosmetizare a criticii literare aflată, chipurile, în agonie: sincronismul trebuie înlăturat întrucât este dușmanul marxismului, estetismul maiorescian reprezintă un obstacol burghez pentru redresarea literaturii realismului socialist, impresionismul este antiștiințific și anti-rațional, junimismul trebuie să redevină o cale de instaurare a formelor fără fond, modernismul – o încercare eșuată de orientare spre determinism, iar tentativa de întoarcere a lui Lovinescu la junimism, o reîntoarcere „la autonomia esteticului și la celălalte păcate capitale ale *criticii burgheze*”.

Eugen Simion este categoric în această privință, dovedind că respectivul ideolog de serviciu, „un gherist, în fapt, care-l vulgarizează și-l simplifică nepermis de mult chiar și pe Gherea, un determinist de altă calitate intelectuală”, încearcă să întoarcă lucrurile pe dos, și să impună părerea că: „Lovinescu are valoare pe măsură ce *se rupe* de Maiorescu. Fals! E. Lovinescu *se rupe* în unele idei de Maiorescu, cum mărturisește chiar el (referitor la teoria *formelor fără fond*), dar nu se desparte niciodată de maiorescianism în ceea ce este esențial, nu în ideologie, ci în estetică și critică literară: *autonomia esteticului, lupta împotriva confuziei de valori*” (p. 102).

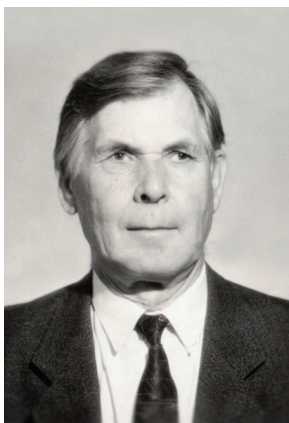
„Contestarea radicală a estetismului lovinescian” este un subiect tematic care polarizează, dacă vreți, ideea de critică în literatura română și repune în discuție autogeneza interpretărilor lucide, bineînțeles, în baza „occidentalizării tematice în artă” (p. 127) și a denunțării „neantului politic” (p. 127) promovată cu agresivitate de ideologia oficială. Autorul nostru condamnă această interpretare, fiind de partea lui Lovinescu, a cărui operă „este judecată din punct de vedere exclusiv ideologic și repudiată, negată cu brutalități”: „Odată cu ea – ne precizează exegetul – este contestat și omul care a scris-o, un spirit democratic, în realitate, liberal, tolerant, prob, obiectiv, un mare critic resemnat – cum a mărturisit de atâtea ori – în fața adevărului estetic, din orice direcție ar veni. Noii ideologi marxiști (mă rog, în variantele cunoscute, *partinice*) ar fi trebuit să fie mai toleranți cu el și opera sa. N-a fost să fie așa. S-a întâmplat să fie cum au dictat circumstanțele istoriei și oamenii ce le-au servit (mulți dintre ei nespecialiști, *politrucci* în sensul plin al termenului, reprofilați în și prin literatură, spirite primitiv și agresiv dogmatice, maniheistice) cu o intoleranță, o ură ideologică și o lipsă de pricepere înspăimântătoare... Maioreșcu și Lovinescu, în bună parte și G. Călinescu (cu *Istoria* și ideile lui estetice), dar și ceilalți critici din *prima generație postlovinesciană* au căzut pradă acestui proces ideologic și politic (revizuirile proletcultiste), fiind, practic, îndepărtați, pentru mulți ani, de pe scena literaturii” (p. 133).

Culpabilizarea *sincronismului lovinescian* s-a produs, „din nou, îngropat – ne explică E. Simion – odată cu ideea imitației și a conceptului de modernitate” (p.148) în perioada 1963 – 1965, când sincronismul a devenit mai mult decât „o născocire și nici o fatalitate sociologică”, ci „o teorie cu un imens impact social”, susținută „cu argumente convingătoare” de Lovinescu. Teoreticienilor din această categorie E. Simion îl alătură, printre mulți alții, și pe Paul Georgescu, deși nici acesta nu se declară întrutotul pro-ideilor estetico-organiciste ale lui Maioreșcu: „Arta pentru artă, autonomia esteticului, ideea că estetica nu este o știință, ideea gratuității artei etc” (p. 157). Glosând pe tema „recuperării criticii lovinesciene” (p.161), E. Simion, revindicându-se din modelul lovinescian, valorizează sistematic, ontologic și funcțional pyrrhonismul estetic remarcat de M. Cimpoi (în *Modelul de existență Eugen Simion*, p. 117), lucru care îi oferă posibilitatea de a-și continua incursiunea în lumea cărților unor critici contemporani, cum ar fi, între alții: Ileana Vrancea (*E. Lovinescu. Criticul literar*, 1965), Alexandru George (*În jurul lui E. Lovinescu*, 1975), și lista ar putea cuprinde și alți exegeți favorabili lui Lovinescu, afiliați parțial sau total lovinescianismului. Opiniile lui Eugen Simion, potrivit cărora Lovinescu, prin „forța gândirii critice” (p.178) a afirmat valorile literare ale vremii, sunt deosebit de temeinice și așază pe alte paliere demonstrarea universalității literaturii române. De o atenție deosebită se bucură în voluminosul studiu, de aproape 560 de pagini, G. Călinescu, datorită căruia „critica română, fixându-și un limbaj propriu, intră într-o nouă fază de afirmare” (p. 185), bineînțeles, acesta fiind judecat prin propria conștiință critică, prin sistemele și ipotezele unice, despovărate de constrângeri și prejudecăți.

De aceea credem că ilustrul cărturar Eugen Simion, a elaborat un fundamental recurs la metodă, disecând opera deschisă a unui „făuritor a însuși limbajului nou al criticii românești moderne”, cum îl califică pe E. Lovinescu, Ov. S. Crohmălniceanu în *Literatura română între cele două războaie mondiale* (vol III, București: Ed. Minerva, 1975, p. 159).

Călinescu sau Lovinescu?, se întreabă autorul cărții, spunând categoric că intrarea într-o atare dilemă din care nu putem ieși nu-i morală și nici benefică, estetică, în critică, atunci când somația este de natură politică. De aceea, spune memorabil că modelele vin și revin în activitatea unui critic, odată unul, altădată altul, conform unui algoritm greu de intuit și că are convingerea că „săbiile a doi sau trei mari critici pot intra, în literatură, în aceeași teacă” (p. 311). Filozofia lui, *ori, ori*, i se pare profund provincială și neîndoios păguboasă, reprezentând o falsă problemă.

Închidem ultima filă a cărții cu impresia general fortificatoare că, deși *bătălia pentru Lovinescu* nu s-a încheiat în 1990, Eugen Simion a reușit să reactualizeze *modelul Lovinescu* și să ni-l prezinte ca pe un îndreptar estetic și moral în dezbaterile de idei care au loc în epoca postmodernismului și globalizării.

**TEODOR COTELNIC – BĂRBATUL NOBIL,
AJUNS LA VÂRSTA DE 85 DE ANI**

Recent cunoscutul lingvist și omul de omenie Teodor Cotelnic a îmbrățișat o vârstă, demnă de invidiat și de urmat: 85 de ani de trăire intensă pe acest pământ și peste 60 de ani de activitate pe tărâmul Literelor în calitate de cercetător, savant, profesor universitar și explorator al unei *Terra incognita* pentru cei ce au setea de cunoaștere – filologia. Atunci când afirm că Teodor Cotelnic este bărbatul nobil, mă refer la Confucius care susținea că doar bărbatul nobil este capabil să ia asupra sa responsabilitatea de a fi în frunte: „**Bărbatul nobil** nu e risipitor în bunătate; el impune la muncă fără a provoca mânie, nu e lacom în dorințele sale, nu e înfumurat în mândria sa, respectul față de sine nu-l exprimă prin cruzime”. Domnul Cotelnic, aidoma unui Confucius de pe tărâmurile moldave, consideră că fără credință în om, în posibilitățile perfecționării lui prin educație și instruire nu poate fi construită o societate prosperă. Este ideea umanismului apărută încă în secolul al XVIII-lea și promovată de cele mai luminate minți enciclopedice europene și românești: Denis Diderot, John Locke, Gheorghe Asachi, Amfilohie Hotiniul, Leon Gheucă etc., precum și de clericii ce au împărtășit ideile iluminismului românesc, reprezentanții Școlii ardelene: Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Petru Maior ș.a. În pleiada acestor destinse nume l-aș pomeni și pe Teodor Cotelnic, un reprezentant al secolului al XX-lea, care și-a început activitatea profesională de învățător, apoi cercetător în anii postbelici, perioadă care ar putea fi asemuită cu explorarea unui nou teren, cel vechi fiind distrus de o putere totalitaristă de anihilare a tot ce este știință și națiune.

Teodor Cotelnic s-a născut la 13 septembrie 1933 în c. Volintiri, județul Cetatea Albă (România Mare), astăzi raionul Ștefan-Vodă, Republica Moldova. Își face studiile la școala medie din satul natal, apoi își continuă studiile la Universitatea de Stat din Chișinău. După absolvirea universității a activat în calitate de învățător la școala medie din satul Săiți (Căușeni), apoi este angajat la Institutul de Limbă și Literatură al Filialei

Moldovenesti a Academiei de Științe din URSS (actualmente Institutul de Filologie Română „B.P. Hasdeu”). Teodor Cotelnic urcă treaptă cu treaptă toate scările ierarhiei academice, aidoma unui bun ostaș ce se vrea general: de la laborant la cercetător științific principal, șef la sectorul de Gramatică și ulterior la cel de istorie a limbii literare. În anul 1965 susține prima teză de doctorat, iar în a. 1990 – pe cea de a doua. Sfera preocupărilor științifice ale lui Teodor Cotelnic este vastă: gramatică, lexicologie, stilistică, derivatologie, istoria limbii literare, sociolingvistică, cultura vorbirii, ortografie și ortoepie.

Pe parcursul activității Domniei Sale de savant filolog a publicat peste 300 de lucrări, inclusiv monografiile, manuale, culegeri la specialitate, dicționare, ghiduri, articole științifice și de popularizare, recenzii, teze, publicate în țară și peste hotare. Monografiile dumisale au devenit lucrări de referință: *Adverbializarea numelui* (1968), *Conversia unităților lexicale* (1980), precum culegerile mai recente *Pagini de sociolingvistică* (2017), *Articole și studii de lingvistică* (2018).

Teodor Cotelnic a muncit mult în echipă la scrierea unor lucrări colective valoroase: *Capitole de istoria limbii literare* (1971), *Varietăți funcțional-stilistice* (1984), *Capitole de stilistică* (1990), *Norme ortografice, ortoepice și de punctuație ale limbii române* (1990), *Ghid de conversație rus-român* (2000, 6 ediții).

Teodor Cotelnic știe prea bine că doar prin instruirea și cultivarea tinerei generații se poate făuri o societate durabilă. Dumnealui își dă concursul la alcătuirea manualelor de gramatică pentru instituțiile preuniversitare și universitare, fiind autorul mai multor capitole și paragrafe: *Gramatica limbii moldovenești. Fonetica. Morfologia. Manual pentru clasele 5-7* (1962, 10 ediții), *Limba moldovenească contemporană. Volumul 2. Fonetica. Morfologia. Manual pentru filologi* (1970), *Limba moldovenească literară contemporană. Sintaxa. Manual pentru facultățile de filologie* (1982, 3 ediții), *Gramatica uzuală a limbii române* (2000).

Domnul Cotelnic este conștient că dicționarele, tezaurele inteligenței umane, merită perfecționate și promovate cu același scop – biruința rațiunii asupra ignoranței. Dumnealui a colaborat la întocmirea mai multor dicționare: *Dicționar de termeni juridici rus-moldovenesc* (1970, 4 ediții), *Dicționar ortografic cu elemente de ortoepie și morfologie* (1991), *Dicționar explicativ uzual al limbii române* (1999), *Dicționar ortografic românesc* (2000), *Dicționar român-rus*, *Dicționar rus-român* (2007).

Teodor Cotelnic mai este și un dascăl care își elaborează cursurile de lecții în baza propriilor opere științifice publicate. În calitate de profesor universitar, a predat cu începere din a. 1990 la Facultatea Limbi Străine a UPS „Ion Creangă” următoarele cursuri: *Lingvistică generală*, *Limba latină (curs practic)*, *Introducere în lingvistică, metode și tehnici de cercetare* (ciclul Licență), *Metodologia cercetării, școli și curente lingvistice*, *De la latină la limbile romanice* (ciclul Masterat).

În activitatea sa prodigioasă Teodor Cotelnic a contribuit la pregătirea cadrelor de profesori și cercetători. A îndrumat o pleiadă întreagă de studenți în elaborarea tezelor de an, de licență și de master, a coordonat două teze de doctorat, a participat în calitate de referent oficial la susținerea a peste 30 de teze de doctorat, printre care se numără și cea a subsemnatei.

Bărbatul nobil, conform filozofiei chineze, una din cele mai vechi din lume, tinde mereu să-și perfecționeze propriul caracter și profită de orice ocazie s-o facă. Prin lucrările Domniei Sale, Teodor Cotelnic confirmă acest adevăr, deoarece toate operele ieșite de sub pana dumnealui: articole științifice, articole de popularizare, schițe, capitole din monografii colective, monografii de autor, manuale, vin să demonstreze creșterea calitativă a spiritului său, dar și aportul său de dăruire pentru toți cei împătimiți de dragostea pentru limba română, pentru cercetarea științifică, pentru vocația de dascăl.

Mult stimată și iubite domnule Teodor Cotelnic,

Cercetătorii Institutului de Filologie Română „B.P. Hasdeu” împărtășesc bucuria de a vă sărbători în mijlocul lor și, înconjurându-vă cu afectuoasă prețuire și stimă, vă aduc cele mai calde urări și vă doresc să desfășurați în continuare aceeași neobosită activitate, pentru promovarea științei și spre cinstea culturii românești.

Angela SAVIN-ZGARDAN,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu” al MECC
(Chișinău)

**PRIMA FOLCLORISTĂ DIN RSSM –
MARIA SAVIN
(25.12.1923 – 25.07.1980)**

The first folklorist from RSSM – Maria Savin

Abstract: This article is dedicated to a folklorist less known by the today's folklore literature lovers – Maria Savin, on the occasion of the 95th anniversary of her birth and her contribution to the development of the Moldavian folklore in the first decades after the Second World War.

Keywords: collector, editor, researcher, promoter, guide and popularization of the folklore.

Rezumat: Articolul este consacrat unei folcloriste mai puțin cunoscute iubitorilor de literatură populară de azi – Mariei Savin, cu ocazia împlinirii a 95 de ani de la naștere, și contribuției ei la dezvoltarea folcloristicii moldovenești în primele decenii de după cel de-al Doilea Război Mondial.

Cuvinte-cheie: culegătoare, editoare, cercetătoare, promoatoare, îndrumătoare și popularizatoare de folclor.

Într-o viitoare *Istorie a folcloristicii moldovenești de la est de Prut*, scrisă obiectiv și profesionist, neapărat își va găsi locul și aprecierea cuvenită folclorista Maria Savin, rămasă, pe nedrept, aproape uitată.

Cine a fost și care este aportul acestei cercetătoare la valorificarea folclorului nostru?

Maria Ipate, după căsătorie – Savin, s-a născut la 25 decembrie 1923, în satul Delacău, raionul Grigoriopol, într-o familie de țărani.

Între anii 1930 și 1937 învață la școala din satul natal, pe care o termină numai pe note de „cinci”.

Își continuă apoi studiile la școala medie moldovenească din Grigoriopol, pe care de asemenea o absolvă eminentă.

Fiind elevă, și în sat, și în centrul raional, participă activ la diferite manifestări școlare și extrașcolare, culturale, sportive, obștești, bucurându-se de apreciere și simpatie din partea pedagogilor și colegilor.

În anul 1940 devine studentă la Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic din Tiraspol, unde termină anul I.

În anul 1944 își continuă studiile la Institutul Pedagogic din Chișinău, pe care îl absolvă în 1947¹ (Fondul I, Inventarul 3, Dosarul 5896, f. 7).

La 1 august, același an, este primită în serviciu, în calitate de cercetător științific inferior, la Institutul de Istorie, Limbă și Literatură al Filialei Moldovenești a AȘ a URSS (Fondul I, Inventarul 3, Dosarul 5896, f. 15), urmând să se specializeze în folclorică.

A participat la prima expediție folclorică de după război, în vara anului 1946, pe când era încă studentă, culegând un număr impresionant de creații folclorice – lucru pentru care a fost înalt apreciată (Țăranul Sovietic, 1 octombrie 1947, p.4).

În anul 1947, pentru aceeași hărnicie în munca de colectare a materialelor folclorice din satele republicii, conducerea Uniunii Scriitorilor din Moldova i-a acordat un premiu (Fondul I, Inventarul 3, Dosarul 5896, f. 41).

Știind că în folclorică toate încep de la materialele colectate pe teren, de la calitatea lor, se consacră cu toată seriozitatea și îndemânarea acestei importante și atât de necesare în acea perioadă activități.

E relevantă, în acest sens, referința fostului ei coleg de sector și de colaborare, dl Grigore Botezatu, care remarcă:

„Pe teren [Maria Savin] cercetează și înregistrează toate genurile și speciile folclorice: proză populară, poezie lirică, cântece epice, proverbe și zicători, cimilituri, folclor al obiceiurilor, speciile predilecte fiind poveștile, doinele și cântecele.

A cules și publicat creații rare, emoționante; știa să se apropie de purtătorii de folclor de toate vârstele, să le deschidă sufletul și să-i predispuie la spus povești, hăituri, iar fetelor de țară le solicita întotdeauna cântece populare.

Fire robustă, jovială, părea tot timpul a fi în bună dispoziție; cu ușurință atrăgea în vorbă pe oricine, asculta cu înțelegere informatorii și cu pasiune aduna în caiete creațiile populare descoperite” (Botezatu, Grigore 1984, p.20).

Și așa ani în șir.

În Arhiva Științifică Centrală a Academiei de Științe a Moldovei (acum în Arhiva de Folclor a Institutului de Filologie Română „B. P. Hasdeu” al Ministerului Educației, Culturii și Cercetării) se păstrează 22 de manuscrise de volum diferit cu creații folclorice culese de M. Savin, împreună cu echipele ei între anii 1946 și 1968.

¹ Toate datele biografice folosite sunt luate din *Arhiva Științifică Centrală a AȘM*, Fondul I, Inventarul 3, Dosarul 5896.

Ba mai mult. Din dorința de a fi înscrise cât mai multe materiale de pe teren, ghidată parcă de cuvintele marelui Vasile Alecsandri că „e de sfântă datorie a le căuta și a le feri de noianul timpurilor și a uitării” (Alecsandri, Vasile 1852, p.III) și de cele ale eminentului folclorist Tudor Pamfile, „Pentru a putea păstra viitorului oglinda tulburată chiar a trecutului, trebuie să ne dăm osteneala să culegem bunul și răul care îl mai avem, ca să-l putem ști odată” (Pamfile, Tudor 1913, p. 16-17), Maria Savin a căutat și alte modalități de înregistrare a creației populare orale. Mărturie în această privință ne sunt articolele ei: *Organizarea unui cabinet folcloric în școli (Învățătorul Sovietic*, Nr. 1, 1951, p. 39-42), *Culegeți comorile creației norodnice! (Tânărul leninist*, 14 iunie 1956, p. 3) și *Tovarăși învățători, culegeți creația norodnică orală! (Cultura Moldovei*, 24 martie 1957, p. 1).

În primul dintre ele autoarea vede necesitatea organizării unui cabinet folcloric în școală în asigurării unui învățământ activ al elevilor, aprofundării studierii folclorului la orele de literatură prin folosirea altor materiale la teme decât cele din manual, culegerii, sistematizării și cunoașterii creației populare orale din localitatea natală.

În cel de-al doilea, adresat elevilor, pornind de la importanța literaturii populare în cultura noastră națională, M. Savin îi îndeamnă pe cititorii ziarului, iar prin ei și pe alți doritori, să înregistreze creații populare din satele lor, îndrumându-i ce trebuie să culeagă și cum înregistrează folclorul.

Al treilea articol reprezintă o chemare, o rugămintă, o încercare a folcloristei de a atrage pedagogii republicii în această muncă.

„Culegerea folclorului, scrie ea, e o sarcină de cinste, patriotică pentru fiecare intelectual”.

Învățătorii, în viziunea autoarei, sunt cei mai potriviți culegători ai acestei bogății spirituale prin faptul că vin zilnic în contact cu masele largi, trăiesc în mijlocul lor și îi cunosc bine pe oameni.

Antrenarea învățătorilor și elevilor în culegerea folclorului este considerată de Maria Savin „o muncă nobilă”. Iar pentru ca materialele culese să nu se piardă, indică și adresa instituției de profil din Chișinău, unde trebuie expediate. Aici, scrie dânsa, ele vor fi catalogate, studiate, iar cele mai bune vor fi editate, menționându-se și numele collectorului (Cultura Moldovei 1957, p.1).

Chiar dacă pare, în mare măsură, una romantică și se bazează mai mult pe susținerea acestui apel măcar de către cei mai entuziaști pedagogi – metodă pe care au folosit-o și unii folcloriști din trecut, prin scopul pe care îl urmărește, intenția autoarei este cât se poate de frumoasă și demnă de laudă. Fiindcă folclorul exprimă talentul poporului nostru, înțelepciunea, gândurile și sentimentele omului simplu pe parcursul ultimelor secole ale istoriei sale și constituie un monument de cultură, „o avere națională” (Alecsandri, V. 1852, p. III), este „enciclopedia sufletului poporului” (Candrea, I. A. 1928, p.7).

Cu părere de rău însă, acestui „patrimoniu colectiv, moștenit din gură în gură, din generație în generație, nealterat de influența civilizației și a culturii cărturărești” (Gorovei, Artur, p.102), niciodată nu i s-a acordat atenția necesară, fiind, pe nedrept, subapreciat, ignorat, marginalizat sau tratat cu indiferență.

În consecință, o mulțime de informatori talentați, povestitori și cântăreți, buni păstrători de folclor, s-au dus pe drumul neînțarcerii, luând cu ei nenumărate creații de valoare, pierdute pentru totdeauna numai de atâta că n-a avut cine le înscrie la timp, pentru a rămâne posterității.

Au fost și vremuri când la folclorul nostru literar s-a privit cu suspiciune, ostilitate și dispreț, chiar agresiv. Este vorba, în special, de trista perioadă a conducerii republicii de către medicul veterinar Ivan Bodiul, prim-secretar al CC al PCM din mai 1961 până în decembrie 1980.

Puțini știu că acest mancurt, născut într-un sat din regiunea Nicolaev (Ucraina), străin de valorile noastre spirituale, a avut o atitudine total negativă față de folclorul acestei palme de pământ, bătute de soartă neconținut.

El a fost împotriva editării seriei științifice „Creația populară moldovenească” – o ediție de importanță primordială pentru cultura națională, planificată de sector la sfârșitul anilor șazeci.

Adică împotriva publicării într-o ediție academică, pe genuri și specii, în mai multe volume, cu introduceri ample, note, comentarii ș.a., care ar cuprinde tot ce a creat poporul nostru mai bun, mai de preț, mai frumos în acest domeniu, extras din culegerile folclorice apărute de la Vasile Alecsandri încoace, din ziare și reviste, din Arhiva de folclor a A.Ș.M., din alte fonduri, considerând aceste creații, dezaprobat, „niște vechituri.”²

În pofida adevărului, a bunului-simț și a argumentului adus în *Prospectul* acestei ediții, elaborat de sector. Cităm:

„Până în momentul de față materialele folclorice publicate, păstrate în arhive nu sunt spicuite și adunate în ediții de ansamblu. Se impune necesitatea de a oferi cititorului toată bogăția și varietatea optimală a materialelor folclorice vechi și noi” (Limba și Literatura Moldovenească. 1968, nr. 2, p. 63).

A fi împotriva unui asemenea proiect e ca și cum i-ai scuipa în suflet acestui popor, spunându-i, cinic și insultător că ceea ce a creat el pe parcursul istoriei sunt lucruri depășite, fără valoare, care nu prezintă interes și nu merită atenție.

A nega creația folclorică a acestui popor fără a o cunoaște, deci fără a-i putea fi un apreciator obiectiv și corect, și a te mai situa în rol de procuror față de ea, este, în opinia noastră, nu numai un gest de cel mai prost gust, dar și o dovadă convingătoare de lipsă de cultură și bună creștere.

Și-a mai temperat întrucâtva negativismul și indecența numai după ce i-a chemat la el pe directorul institutului – S.S. Cibotaru, pe șeful sectorului de literatură clasică H.G. Corbu și pe șeful sectorului de folclor – I.D. Ciobanu, toți – membri de partid, cerându-le explicații.

Venind cu argumente și, mai asigurându-l, probabil, că fiecare manuscris va fi pregătit cu maximă responsabilitate, sub un control cât se poate de drastic, responsabilii de la academie, cum se vede, au mai detensionat puțin situația și au deblocat apariția seriei.

² Mai multe despre acest personaj detestabil din istoria noastră în cei aproape 20 de ani, cât a condus republica, a se vedea: Nicolae Dabija. *Bodiul și bodiulismul// Literatura și arta*, 28 ianuarie 1999, p. 1-2.

Acesta a fost destinul amar al celor 17 volume planificate, trecute minuțios prin filtrele cenzurii regimului sovietic de ocupație – ceea ce n-a putut să nu se răsfrângă negativ asupra calității lor, și apărute cu mult zăbucium între anii 1975 și 1983, unul dintre care – *Cântecele istorice* (1986), din cauza imixtiunii abuzive a politicului, fiind retras de către alcătuitorul lui, doctorul habilitat în filologie Victor Gațac, n-a mai fost publicat.

Poziția obraznică și disprețuitoare a dictatorului am crede că pornea nu numai de la ignoranța și ura sa față de tot ce era național, dar și, mai ales, de la faptul că folclorul, prin conținutul său, nu se înscria în cerințele politice ale guvernanților și, prin urmare, nu contribuia la educația comunistă a oamenilor muncii – una dintre principalele sarcini ale partidului.

Mulți dintre cei mai în vârstă credem că mai țin minte cum în acea perioadă copiilor li se interzicea să umble cu colinda și cu plugușorul, iar cei care aveau totuși curajul să o facă erau urmăriți de „drujinici” și de diferiți activiști ai satelor și vânați, speriați, fugăriți, iar apoi discutați și blamați la careurile școlare.

Pentru că așa se cerea de sus.

Folcloriștii niciodată nu s-au împăcat cu lucrul acesta; din contra, l-au condamnat.

Făcând o scurtă privire retrospectivă de ansamblu asupra destinului folcloristicii moldovenești din ultimele vreo șapte decenii, am putea constata următoarele: după aproape jumătate de secol de ocupație sovietică, totalitarism, deznaționalizare și rusificare intensă, antiromânism, dictat etc. au urmat alte lucruri urâte, autorii unora dintre ele fiind de acum chiar ai noștri – ceea ce a descurajat și încetinit dezvoltarea firească a acestei științe în noile condiții.

Ne referim aici la sistarea mai mult decât regretabilă, greșită, am zice chiar rușinoasă (din 1991) a cercetărilor de teren – fapt extrem de important și păgubos pentru folcloristică, lichidarea (în 1999) a Institutului de Etnografie și Folclor, iar la începutul anului 2006 – și a celui de Literatură și Folclor.

A slăbit mult rândurile și a scăzut serios potențialul acestui domeniu de cercetare și plecarea din viață a doctorilor Efim Junghietu (în 1993) și Sergiu Moraru (în 1996), a academicienilor Grigore Bostan (în 2004) și Victor Gațac (în 2014), a doctorului habilitat Nicolae Băieșu (în 2015).

Și-a încheiat activitatea științifică înainte de vreme doctorul Andrei Hâncu.

Din cauza vârstei și a sănătății precare, e pe cale de a-i pune capăt doctorul Grigore Botezatu.

Tot din motive de sănătate, este incertă continuarea acestei activități de către doctorul Victor Cirimpei.

Astfel, chiar dacă folcloristica noastră a supraviețuit, având în vedere starea ei dificilă de astăzi, cât și lipsa unor perspective reale de a o revigora cu cadre tinere, de vocație, vrem sau nu vrem, apar mari semne de întrebare în ce privește viitorul ei.

Concluzia ar fi una. E nevoie de înțelegerea faptului că folcloristica este o știință la fel de serioasă, de importantă și necesară ca și altele și atitudinea față de ea trebuie să fie cea care i se cuvine.

Dacă mai luăm în considerație și realitatea că într-o serie de științe se fac cercetări în toată lumea, iar în cea despre care scriem – numai la noi, atenția pe care o merită este și mai justificată.

Dar să revenim la subiect.

Afirmându-se ca o harnică și pasionată culegătoare de folclor, Maria Savin a fost și o bună editoare de literatură populară.

În anul 1955, pe baza materialelor adunate, în colaborare cu I. D. Ciobanu, publică culegerea *Povești norodnice moldovenești* (20 de texte, 168 de pagini), în tiraj de 10 mii de exemplare, bine întâmpinată de cititori și de recenzenți (Băieșu, Nicolae, p.20).

În anul 1956, de asemenea în colaborare cu I. D. Ciobanu, editează ampla colecție *Folclor moldovenesc*, 518 pagini, în tiraj de 7 mii de exemplare, apariția ei constituind un eveniment remarcabil, fiind foarte bine primită de public și presă (Băieșu, Nicolae, p. 8-9).

De o mare popularitate în rândul cititorilor s-a bucurat și culegerea *Poezie populară moldovenească* (1957), alcătuită și îngrijită împreună cu Gr. Gh. Botezatu și Gh. A. Timofte, 470 de pagini, 7 mii de exemplare; ed. a 2-a (1960), 5 mii de ex. și ed. a 3-a (1965), 15 mii de ex.

Atât cele trei ediții ale cărții, bucuria iubitorilor de folclor, cât și recenziile la ele (Băieșu, Nicolae, p. 9), toate pozitive, vorbesc de la sine.

În afară de aceasta, Maria Savin este coalcătuitoare la cărțile: *Norodul despre religie și cler*. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1961; *Cântece de luptă și biruință*. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1963; *Vorbe cu tâlc*. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1964; *Folclor moldovenesc. Crestomație*. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1966; *Folclor din părțile codrilor*. Chișinău: Știința, 1973.

Este prezentă cu articole în culegerile: *Izvor veșnic viu*. Chișinău: Știința, 1961; *Prietenia noroadelor oglindită în folclor*. Chișinău: Știința, 1961; *Schițe de folclor moldovenesc*. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1965.

În paralel cu activitatea de colectare, editare și cercetare a creației populare orale, Maria Savin a fost și o bună propagatoare și popularizatoare a folclorului în rândul maselor. Despre aceasta ne vorbesc articolele ei: *Femeia în folclorul moldovenesc* (*Femeia Moldovei*, Nr. 2, 1951, p. 18-19). *Despre unele totaluri ale expedițiilor de folclor* (*Tinerimea Moldovei*, 25 martie 1953, p. 3), *Comoara bogată a creației norodnice orale* (*Țăranul Sovietic*, 10 iunie 1956, p. 4).

În paginile de folclor sau la rubrica „Din creația norodnică orală” publică în ziare o serie de cântece, strigături, ghicitori (*Țăranul Sovietic*, 1 octombrie 1947, p. 4; *Colhoznicul Moldovei*, 13 noiembrie 1956, p. 2; *Colhoznicul Moldovei*, 17 martie 1957, p. 2; *Cultura Moldovei*, 31 martie 1957, p. 3).

A lucrat și la pregătirea unei teze de doctorat, cu tema *Povestea fantastică moldovenească*, pe care însă, din anumite motive, unul dintre principalele fiind cel al sănătății, cu părere de rău, n-a mai susținut-o, iar monografia pe care o scria pe tema aceasta n-a mai publicat-o.

Rezumând cele expuse până aici, conchidem că tot ce a făcut Maria Savin în cei aproape 32 de ani de activitate la Sectorul de folclor al Institutului de Limbă și Literatură, iar apoi la Secția de Etnografie și Studiul Artelor, unde au fost transferați folcloriștii, este apreciat numai pozitiv.

S-a concediat la 27 martie 1979 (Fondul I, Inventarul 3, Dosarul 5896, f. 77).

Prin culegerea cu sârguință și acuratețe a materialelor de pe teren a contribuit mult la formarea Arhivei de Folclor a AȘM; prin ceea ce a publicat a demonstrat că literatura populară este o valoare incontestabilă atât pentru societate, cât și pentru știință; prin tot ce a scris, a trezit sau a menținut viu interesul cititorului pentru folclor ca gen de artă; prin promovarea și popularizarea celor mai bune texte de creație populară orală a cultivat dragoste și respect față de moștenirea noastră culturală, de tradițiile și obiceiurile strămoșești.

A fost o fire activă, foarte sociabilă, conștiincioasă, fidelă profesiunii, binevoitoare, omenoasă.

A iubit creația populară și, pe toată durata activității, a protejat-o și promovat-o cum a putut.

A rămas în amintire și prin binele făcut mulți ani colectivului ca membră a comiteului sindical al institutului (apoi și a secției), responsabilă de sectorul social.

Reieșind din faptul că degrabă folcloriștii vor trebui incluși în *Cartea Roșie a Republicii Moldova*, ca fiind pe cale de dispariție, chiar dacă aportul Mariei Savin la dezvoltarea folcloristicii moldovenești din Basarabia este mai modest în comparație cu al altor folcloriști de la noi, n-ar fi corect ca, măcar cu anumite ocazii, să nu ne amintim și de ea cu un cuvânt de bine.

Referințe bibliografice

1. ALECSANDRI, Vasile. *Poezii populare. Balade* (cântece vitejești). Partea I. Iași: Tipografia Buciumului Român, 1852.
2. *Arhiva Științifică Centrală a AȘM*, Fondul I, Inventarul 3, Dosarul 5896.
3. BĂIEȘU, Nicolae. *Folclor moldovenesc. Bibliografie* (1924-1967). Chișinău: Editura Cartea Moldovenească, 1968.
4. BOTEZATU, Grigore. Neobosită culegătoare de folclor. În: *Femeia Moldovei*. 1984, nr. 1. p. 20.
5. CANDREA, Ion-Aurel. *Iarba fiarelor. Studii de folclor*. București: Minerva, 1928.
6. *Cântece de țară*. Adunate de Tudor Pamfile. București, 1913.
7. Creația poetică a poporului moldovenesc. Ediție științifică (Prospect). În: *Limba și Literatura Moldovenească*. 1968, nr. 2..
8. Gorovei, Artur. *Literatură populară. Culegeri și studii*. București: Editura Minerva, 1976

Ion BURUIANĂ,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu” al MECC
(Chișinău)

**LINGVISTUL DE VALOARE –
ION EȚCU,
UN NEOGOIT CĂUTĂTOR
AL ADEVĂRULUI***

Îl cunosc pe Ion Ețcu, actualmente doctor habilitat în filologie, profesor universitar, tocmai din îndepărtatul an 1951, când am făcut împreună facultatea de filologie, trăind 5 ani în aceeași odaie a căminului universitar împreună cu alți 7 colegi. Iar mai apoi, timp de peste patru decenii, am lucrat la Institutul de Limbă și Literatură, din 1991 – Institutul de Lingvistică al Academiei de Științe, colaborând la scrierea mai multor lucrări de proporții, cum ar fi: Manual de limbă pentru clasele a V-a și a VI-a, care l-a scos din uz pe cel al înverșunatului românofob I.D. Ceban, Dicționar rus-român de termeni juridici, Ghid de conversație rus-român, Capitole de istorie a limbii literare, Capitole de stilistică, Varietăți funcțional-stilistice, Norme ortografice, Dicționar ortografic. Spun toate acestea, ca să fiu bine înțeles că într-adevăr sunt una dintre persoanele avizate să vorbesc despre colegul de breaslă Ion Ețcu, care pe 21 aprilie a rotunjit onorabila vârstă de 85 de ani.

Puțini sunt colegii de la Institutul de Lingvistică al A. Ș., unde a activat mai bine de patru decenii, care nu au profitat de bunăvoința și generozitatea domniei sale când era vorba de pus la punct, sub toate aspectele, vreun articol sau chiar studiu de proporții: o făcea cu toată dăruirea și absolut dezinteresat.

Și nu de aceea că ar fi fost obligat să o facă în virtutea postului ocupat (ani grei a ocupat concomitent trei posturi: șef de sector la cultura vorbirii și teoria traducerii; director-șef adjunct la Revista de lingvistică și știință literară a ILL al AȘM; vicedirector al ILL). Pur și simplu el altfel nu putea fi. Deseori chiar în detrimentul propriilor interese. De aceea s-a bucurat și se bucură de simpatia și dragostea celor care îl cunosc.

*Articolul este consacrat regretatului Ion Ețcu, care la 21 aprilie a.c. a împlinit 85 de ani.

Inteligența, imaginația, curiozitatea, perseverența, spiritul de observație, forța de abstractizare, inițiativa, îndemânarea, darul de analiză, dublat de cel de sinteză, reflecția filozofică și multe alte calități am descoperit și apreciat la omul de știință, prof. I. Ețcu.

Deși mereu nemulțumit de sine și de cele realizate, Ion Ețcu a reușit să facă lucruri multe și frumoase. Mai întâi de toate s-a manifestat ca om de o rară omenie, coleg atent și săritor, prieten devotat, de o delicatețe neobișnuită, delicatețe lipsită de efort, de simulație, generatoare de confort spiritual, bunăvoință, respect reciproc, delicatețe izvorâtă dintr-o realitate psihică ingenuă, care nu are nimic în comun cu ipocrizia măștii sociale pe care o poartă unii colegi de breaslă. Străin cu desăvârșire invidiei și urii, se bucură copilărește nu atât de propriile realizări, cât de cele ale colegilor de breaslă, cunoscuți și necunoscuți, prieteni și neprieteni.

A vorbi despre Ion Ețcu cercetătorul, omul de știință nu e lucru ușor, deoarece presupune realizarea unei aventuri pe cât de grele, pe atât de interesante și captivante să te străduiești a te strecura în laboratorul lui de creație, adică în împărăția celei mai neprihănite intimități, în care se intră doar cu sufletul curat și unde vei descoperi, dacă vei fi admis, în aparență, la prima vedere, o monotonie a vieții de savant, iar în realitate o experiență fascinantă a cugetării unui lingvist de excepție, a unui înțelept îndrumător și dascăl, a unui valoros cetățean al Patriei sale Mari.

Înțelegând de timpuriu că inteligența presupune asimilarea temeinică, dar și creatoare, a moștenirii ce ne este lăsată de înaintași, omagiatul nostru a ajuns să fie un neobosit și devorant explorator al Galaxiei Gutenberg. Problemele ce l-au preocupat pe parcursul a mai multor decenii sunt multiple și diverse. Voi reține atenția doar asupra câtorva. Prima și nepotolita lui dragoste științifică a fost și a rămas Limba română, a cărei fascinantă bogăție și frumusețe au fost atacate barbar de proletcultismul agresiv. Respectarea normei literare, cultivarea corectitudinii în vorbirea scrisă și rostită românească i-au devenit prima și neîntrerupta preocupare lingvistică. Încă în anii de studenție și-a ales ca temă pentru lucrarea de licență versiunea moldovenească (adică română) a romanului în versuri Evghenii Oneghin de A.S. Pușkin. Realizarea acestei cercetări s-a dovedit atât de matură, încât proaspătului absolvent al universității i s-a propus să participe la lucrările conferinței științifice unionale consacrate aflării poetului rus prin părțile noastre. Cu îndrăzneală și curaj, menționa dânsul, „traducătorul a reprodus aparența originalului, lipsindu-l de viață interioară, de prospețimea și căldura, care pulsează cu o forță extraordinară în orice vers pușkinian. Numeroasele contradicții în caracterizarea personajelor, precum și fluctuațiile în alegerea mijloacelor expresive de care dispune limba noastră, distrug unitatea impresiei, făcând versiunea puțin accesibilă”. Dar, adaugă Ion Ețcu, „apreciind versiunea, trebuie să se țină cont și de faptul că ea a fost efectuată în perioada sărăcirii artificiale a limbii literare, că traducătorul nu a putut folosi întreaga bogăție a limbii fiind limitat în alegerea mijloacelor expresive” (Ețcu, I. p. 386-395). Să nu se uite că toate aceste afirmații au fost făcute prin anii '60!

Revenind asupra problemei, Ion Ețcu se pronunță și mai drastic, atrăgând atenția asupra modificărilor și denaturărilor inadmisibile ale romanului. „Inadmisibile pentru că ideile, personajele, modul individual al autorului de a vedea realitatea și de a o turna în tipare lingvistice trebuie să fie prezente în traducere în forma și cu semnificația lor inițială” (Ețcu, I. p.59).

A urmat apoi analiza versiunii românești a operei unui alt mare clasic al literaturii ruse, care i-a permis să demonstreze că drumul parcurs de opera lui Cehov spre inima cititorului moldovean a fost lung și anevoios. Multe dintre tălmăcirile făcute din Cehov sunt o confirmare vie a adevărului celor spuse de marele scriitor rus: „Dacă omul se agată de o muncă care îi este străină, să zicem de artă, el, neputând deveni artist, se transformă inevitabil într-un funcționar!” Abordând mult mai târziu problema normei în context glotic basarabean, Ion Ețcu constată „existența a două realități glotice bine conturate și a două tendințe diametral opuse, pe de o parte, limbajul popular, uzul general al maselor largi afectat masiv de morbul proletcultismului șantist și de influența „binefăcătoare” a limbii și culturii ruse, iar pe de alta, limba literară basarabeană, o reminiscență a limbii literare române, asimilată și propagată de intelectualitatea basarabeană în perioada 1918-1940, care s-a dovedit a fi doar prin cele două stiluri funcționale – publicistic și beletristic care o reprezentau, mult mai rezistentă la influența din afară. Specialiștii de orientare ciobănist-șantistă, sub conducerea „înțeleaptă” a partidului, urmăreau scopul de a apropia, prin eliminare a tot ce considerau ei românesc, această limbă literară de înfloritorul amalgam glotic transnistriano-basarabean „înnobilat” de sumedenia de elemente rusești în redacție locală, ceea ce trebuia să genereze, în concepția lor mult râvnită limbă moldovenească. Această tendință, oficializată în timpul regimului totalitar, se resimte și astăzi în practica potențialilor internaționaliști de altă dată și actuali interfrontiști. Lupta, la început, pentru menținerea, iar, mai apoi, și pentru consolidarea și extinderea normelor literare tradiționale, adică române, a constituit cea de a doua tendință de care s-a vorbit mai sus. Tendință abia sesizabilă în primele două decenii postbelice, prin anii '60 a fost revigorată prin angajarea unei întregi pleiade de tineri intelectuali românofili în marea bătălie pentru cultivarea limbii literare române, pentru lărgirea sferelor ei de funcționare, bătălie care a culminat, fără însă a lua sfârșit, cu 31 august 1989. În continuare, dl Ețcu constată cu durere, că deși de jure situația glotică din Basarabia s-a schimbat radical în favoarea limbii literare cu normele ei codificate, de facto însă a rămas pe vechi. Referindu-se la uzul general, la comportamentul verbal al maselor largi, dânsul constată dominația nestingherită a normelor necodificate de sorginte moldo-ruso-basarabeană, norme combătute zadarnic pe parcursul a trei decenii.

A încercat în repetate rânduri cu diferite ocazii să atragă atenția compatrioților, unii amețiți de victorie, alții orbiți de posibilitatea de a face un ban în plus, predând limba română la amăgitoarele cercuri de învățare a limbii române de către ruși. Zadarnice s-au dovedit vorbele și argumentele împătimitului iubitor de neam, că anume poporul nostru are nevoie urgentă de ajutor pentru a se debarasa de incultura care ne-a fost „cultivată” pe diferite căi de acești proaspăt îndrăgostiți eliberatori. Nici un ecou – sărăcia și lupta

pentru existență a celor neprihăniți, pe de o parte, iar, pe de alta, lupta pentru acapararea averii poporului și a puterii în stat puseseră stăpânire pe mintea și sufletul majorității neamului nostru adânc dezamăgită și descurajată. Această îngrijorare adânc trăită și-a mărturisit-o în ziarul Academiei de Științe sub un titlu sugestiv „Un ochi râde...”. „Îți crapă obrazul de rușine, – se subliniază în articol – , când un popor, având legi menite să salveze spiritualitatea neamului, continuă să vorbească aceeași limbă pocită, afectată de străinisme, de ignoranță, de nepăsare. Nu cumva așteptăm să ne vină salvarea de la ruși care nu demult ne scoteau ochii cu inventatele sume fabuloase, cerute de traducerea în fapt a legilor menționate, iar astăzi consumă sume enorme ca până la urmă tot ei să-și bată joc de neamul nostru care vorbește... știm noi cum?”

Cum să nu plângi când o lume întregă a înțeles că numai o societate care a înălțat la locul de cinste cultura națională, în toate formele ei de manifestare, e demnă nu numai de un prezent, ci și de un viitor frumos. Iar noi suntem încă departe de înțelegerea unui lucru atât de elementar: cultura vorbirii este o parte componentă – și una dintre cele mai importante! – a culturii generale. Și oricât de impunătoare ar fi ambițiile noastre de a ne prezenta cât mai curând în casa europeană, lipsa de cultură generală, ceea ce ne va permite să pășim pragul mult râvnitei lumi civilizate” („Știința”, 1990, nr. 33, 23 august).

Soluția propusă de neobositul lingvist pentru redresarea situației glotice este valabilă și astăzi: „Să-i creăm, mai întâi, românului nostru cadrul cultural care i-ar permite cel puțin să înțeleagă cine este, de unde vine și încotro trebuie să meargă. Să nu uităm că „pe măsură ce factorul cultură devine tot mai restrâns în viața societăților secolului nostru, înaintea pitecantropului, care renunță cu mândrie nu numai la limba literară, ci și la neam, la strămoși, la istorie, la marea bogăție spirituală agonisită cu multă trudă de înaintașii noștri” (Ețcu, I. p. 56).

În felul acesta ne-am apropiat de o altă problemă de importanță națională, care l-a preocupat și-l preocupă încă pe profesorul Ion Ețcu – problema eticii lingvistice. În urma unei analize pertinente a fenomenului, asiduul cercetător formulează următoarea concluzie mobilizatoare, dar ignorată cu desăvârșire: „a te supune servil imperialismului și colonialismului lingvistic rusesc este o perversiune rușinoasă și dacă sentimentul propriei demnități mai este viu în inimile noastre, dacă mândria națională mai are valoare, avem obligația sfântă să combatem acest viciu nimicitor cu toate mijloacele legale” (Ețcu, I. p. 35).

Prin anii '60, când a fost inițiată de regretatul acad. Nicolae Corlăteanu mișcarea patriotică de combatere a ignoranței verbale, a agramației șantiste, I. Ețcu s-a aflat în primele rânduri: cele 13 fascicule de Cultivarea limbii, alcătuite, redactate împreună cu regretatul Ion Mocreac și publicate succesiv până prin anii '80, au fost tot atâtea replici la adresa ideologiei totalitare, care ne împingea cu înverșunare spre deplina contopire cu mult iubitorul „frate mai mare” pentru „a înflori”, sub toate aspectele, în neant.

În contextul celor efectuate de Ion Ețcu întru ocrotirea limbii române de tot felul de influențe proletcultiste merită amintită contribuția omagiatului la clarificarea problemei cum a fost impusă denumirea „limbă moldovenească” la est de Prut, cum se încearcă astăzi a o impune prin oficializarea punctului de vedere conform căruia „academia supremă e însuși poporul”, că „talpa țării – țărănimea”, și nu lingviștii, trebuie să decidă care-i numele corect al limbii (Revistă de lingvistică și știință literară, 1995, nr. 5, p. 38-45). Cu toate eforturile depuse de totalitarismul bolșevic de a crea o nouă entitate glotică în Basarabia, ideea s-a dovedit absurdă și eforturile zadarnice și cauzele acestui eșec totalitarist le-a scos în evidență într-un studiu bine documentat (Revistă de lingvistică și știință literară, 1996, nr. 5, p. 85-93).

Un alt domeniu de cercetare, în care profesorul Ețcu s-a afirmat, de data aceasta în totala deplinătate a forțelor sale creatoare, este sintaxa limbii române, căreia i-a consacrat mai multe studii substanțiale și trei monografii: Propoziția nominativă (1967), Tipologia propozițiilor (1979) și Sintaxa elementară. Introducere în syntaxologie (2000). Să încercăm să desprindem din cele menționate doar ceea ce a adus nou I. Ețcu în știința despre structura sintactică a limbii române. De acum în prima sa monografie – Propoziția nominativă – dânsul nu numai că a demonstrat existența în limba română a unui tip special de propoziție, nu numai că i-a descris particularitățile gramaticale, semantice și funcționale, ci a și semnalat tendința destul de pronunțată a limbii spre deverbalizarea enunțului. Totodată, a atras atenția asupra unor contradicții vădite în știința gramaticii românești, contradicții la care a revenit în celelalte două cărți. Primul lucru ce i-a trezit nedumerirea a fost lipsa de continuitate a raționamentelor de care se face uz în fonologie și morfologie, atunci când se ajunge la descrierea nivelului sintactic al limbii. De bună seamă, enorma masă de sunete sau de cuvinte, este împărțită, după anumite criterii, în clase de sunete sau de cuvinte a căror esență este reprezentată de foneme sau de așa-numitele părți de vorbire: substantiv, adjectiv, verb etc. Astfel, toate cuvintele din limba română au fost grupate în 10 clase a căror esențe au fost fixate în 10 noțiuni abstracte, în 10 categorii științifice. Iar în spatele fiecărei clase de cuvinte se află o anumită realitate pe care ele o numesc, o desemnează. Clasa reprezentată de substantiv, de exemplu, însumează obiectele și fenomenele denumite, clasa reprezentată de verb – acțiunile, mișcările, stările etc. Continuând raționamentele, I. Ețcu și-a pus întrebarea firească: masa infinită de unități de comunicare poate sau nu poate fi structurată la fel ca și masa de sunete sau de cuvinte? Și dacă da, atunci ce ar urma să căutăm și să descoperim în cazul unor clase de unități de comunicare? Răspunsul vine de la sine: anumite realități. Prin urmare, mai întâi trebuie structurată realitatea despre care comunicăm. Dar pentru a proceda la structurarea realității ambiante, trebuie să ai o idee absolut clară despre felul în care se prezintă ea – avem de a face cu un conglomerat de elemente sau cu un întreg bine structurat, dominat de anumite legi? Răspunsul clar ni-l poate da filosofia. Și ea ne asigură că realitatea ambiantă se prezintă ca un sistem bine structurat sau, mai precis, ca un sistem de sisteme. Concluzia care se impune este că și sintaxa, adică totalitatea unităților de comunicare ce descriu, desemnează această realitate, se prezintă ca un sistem de sisteme. Și cercetătorul se vede nevoit să facă

o excursie de documentare în teoria sistemelor și în cea a clasificării. Ca rezultat, izbuteste să grupeze situațiile ontice în 10 clase (lista acestor clase rămânând deschisă), avându-se în vedere elementele constitutive și rețeaua de relații ce le leagă într-un tot indestructibil.

Deci, în procesul comunicării noi formăm enunțuri ce desemnează într-un număr nelimitat aceste sisteme ontice ce țin de realitatea ambiantă. În felul acesta se ajunge la stabilirea unei liste de 10 clase de enunțuri elementare, omogene din punct de vedere structural, semantic și funcțional.

Problema următoare care îl frământă pe cercetător este cum să pătrundă, să identifice și să descrie esența fiecărei clase de unități de comunicare, dacă practic numărul lor e nelimitat. Urmează iarăși o excursie de documentare, dar de acum în teoria cunoașterii. Se familiarizează cu operele lui Kant, Hegel și ale altor filozofi de referință, unde găsește argumentarea temeinică a căii preconizate să asigure cunoașterea științifică eficientă: contemplarea, analiza și clasificarea faptelor sesizabile, reflecția filozofică, urmată de actul de abstractizare la nivelul gândirii teoretice, unde are loc identificarea esenței faptelor empirice și formarea categoriilor științifice. Înarmat cu aparatul teoretic, operând cu categorii științifice, revine la punctul inițial, adică la realitatea vie, pentru a-i descoperi și descrie diversitatea infinită a formelor ei de manifestare. Dar ajuns la nivelul gândirii abstracte, apare o altă incertitudine: după ce principii să se călăuzească în procesul formării noțiunilor abstracte, a categoriilor științifice? De data aceasta a recurs la serviciile logicii formale și, ca rezultat, s-a ales cu înțelegerea și justificarea rațiunii de a fi a unor categorii științifice ca: subiect, predicat etc. Și tot aici apare cu toată claritatea necesitatea unei delimitări nete a realității ontice, a faptelor ce țin de nivelul realității senzoriale, pe care o vedem, o auzim, o scriem, de realitatea gnostică, abstractă, ce ține doar de nivelul rațiunii teoretice. Este evident că subiectul, predicatul etc. sunt categorii științifice și, dacă le considerăm părți ale propozițiilor, e logic ca și propozițiile să fie considerate categorii științifice ce țin de nivelul gândirii abstracte. Din raționamentul de mai sus se desprinde în mod evident următoarea concluzie principială: dacă sintaxa se prezintă ca un compartiment al limbii alcătuit din unități comunicative, știința care studiază aceste unități nu poate fi numită tot sintaxă. Și I. Ețcu o numește sintaxologie.

În felul acesta, parcurgând o cale lungă, de aproape jumătate de veac, cu multe hopuri și numeroase hățșuri cognitive, cercetătorul izbuteste să demonstreze argumentat că sintaxa limbii române este alcătuită dintr-o serie de clase de unități de comunicare, numite enunțuri elementare, nucleare, fiecare clasă caracterizându-se prin particularitățile ei sistemice inconfundabile. La nivelul gândirii abstracte, adică al sintaxologiei, sintaxa limbii române este reprezentată prin 10 entități abstracte, prin 10 sisteme abstracte, adică prin 10 propoziții sau sisteme propoziționale. De data aceasta subiectul și predicatul apar ca părți principale, necesare și suficiente, deci ca elemente ale unui sistem aparte doar într-un singur caz, în cazul sistemului bimembru (SP). În toate celelalte sisteme (SPCd, SPCind, SPCc, SPCt etc.) subiectul și predicatul apar ca necesare, dar insuficiente. Prezența altor părți de propoziție este absolut necesară pentru existența unor sisteme aparte.

Acesta ar fi în linii generale odiseea cercetătorului I. Ețcu în domeniul sintaxei limbii române, acestea ar fi doar câteva adevăruri smulse din împărăția Necunoscutului întru fundamentarea și desăvârșirea edificiului științific lăsat nouă de predecesori. Și acum, de la înălțimea celor realizate de omagiat, să aruncăm o privire de ansamblu asupra limbii române și a ramurilor științifice care o studiază. Masa infinită de sunete concrete din care e alcătuit nivelul sonor al limbii este reprezentată printr-un număr limitat de unități abstracte, de categorii științifice, numite foneme și care alcătuiesc obiectul de cercetare al fonologiei; masa enormă de cuvinte concrete este structurată în 10 clase și reprezentată de 10 categorii științifice, 10 părți de vorbire, care constituie obiectul de cercetare al disciplinei lingvistice numite morfologie; în sfârșit, masa enormă de enunțuri structurate în clase omogene este reprezentată printr-un număr limitat de propoziții (în cazul nostru 10), care alcătuiesc obiectul de cercetare al disciplinei numită sintaxologie. E simplu? Da, e simplu, e logic, e frumos. În toate trei cazuri e vorba de același obiect de cercetare, de limbă sau, și mai precis, de trei aspecte ale unuia și aceluiași obiect – limba română. De asemenea e logic, ba și mai mult, e absolut necesar să fie asigurată continuitatea procedeelelor de cercetare, ceea ce trebuie să conducă, în toate trei cazuri, la obținerea unor rezultate comparabile.

Tot ce a scris Ion Ețcu pe parcursul activității sale științifice impresionează nu numai prin profunzime și competență, ci și prin măiestria cu care știe să scoată la iveală esențialul, să navigheze cu demnitate și respect printre opiniile, ipotezele și concluziile care se înfruntă, dând viață unor lucrări reduse ca volum, dar dense și interesante, clare și ponderate, în care ineditul și erudiția își dau întâlnire cu sobrietatea și concizia, cu lapidarul și plasticitatea. Având la dispoziție tomuri voluminoase scrise în problemele abordate, I. Ețcu a evitat tentația de a oferi specialiștilor lucrări de mari proporții analize minuțioase ale mării diversități de opinii exprimate de predecesori. Decupând doar esențialul, strictul necesar pus în circulație științifică de înaintași, călăuzindu-se strict de rigorile epistemologiei în analizele de mare finețe care însoțesc expunerea problemelor de sintaxologie, bunăoară, în acceptarea parțială sau respingerea totală a principalelor puncte de vedere vehiculate în sintaxologia tradițională, I. Ețcu a realizat lucrări de proporții relativ mici, dar strălucitoare prin originalitate și profunzime. Neliniștea și îndoiala fiindu-i nedespărțiți tovarăși de drum pe parcursul întregii sale activități științifice, a reușit să descopere mai multe contradicții și paradoxuri în sintaxologia tradițională, iar mai apoi, aplicând consecvent legile fundamentale ale teoriei cunoașterii, a reușit să smulgă infinitului haotic o porțiune de veșnicie, să distingă durabilul de efemer, generalul de individual, teoreticul de empiric, constantul de facultativ, esența de fenomen.

Începând cu anul 1988, I. Ețcu se încadrează activ în mișcarea de renaștere națională: cutreieră republica ținând conferințe în școli, în casele de cultură din diferite centre raionale, în brigăzi pe câmp, la întreprinderi. La conferința științifică de la sfârșitul anului 1988 consacrată problemelor limbii, cu participarea unor specialiști de la Moscova, unii lingviști autohtoni mai continuau să fluture drapelul amăgitor

al variativității, eschivându-se în felul acesta de la formularea unui răspuns clar și răspicat la întrebarea privind denumirea limbii noastre. Ion Ețcu a spus-o fără ocolișuri: mai întâi să recunoaștem unitatea limbii vorbite dincoace de Prut cu limba vorbită dincolo de Prut, să profităm cât mai mult pe urma acestui act și apoi s-a vedea cum rămâne cu așa-zisa variativitate lingvistică. Crezul său de patriot-lingvist și l-a expus mai ales în cele 4 cărți ce-i poartă semnătura, într-o suită de articole și studii publicate în ziare și reviste.

Numele lui figurează în lista celor 66 de temerari oameni de cultură și știință care au semnat renumita Scrisoare Deschisă, cunoscută astăzi sub denumirea de „Scrisoarea celor 66”. Dânsul a fost unul dintre animatorii și principalul autor al Proiectului de lege privind funcționarea limbilor în republică, proiect elaborat de Institutul de Lingvistică. E cazul să amintesc că publicarea acestui proiect în oficiosul Moldova Socialistă s-a încheiat cu destituirea din post a redactorului-șef T. Țopa, ceea ce a provocat prima grevă a jurnaliștilor noștri. Când a sunat ceasul deșteptării naționale, Ion Ețcu s-a aflat sus pe baricade, luptând pentru limba neamului, alfabetul latin, pentru libertatea exprimării. Mai târziu, când elemente românofobe din parlament puneau la cale obținerea de la Prezidiul A.Ș.M. a confirmării unui neadevăr, a unui fals sfruntat, precum că numele corect al limbii noastre nu ar fi cel de Limbă Română, Ion Ețcu, în lipsa directorului S. Berejan, care era plecat la odihnă, în calitatea sa de director adjunct, organizează elaborarea unei Declarații a Institutului de Lingvistică, care, fiind dată publicității, a zădărnicit uneltirile exponenților moldovenismului primitiv, vulgar, demonstrând că nu un prezidiu eterogen și neavizat al A.Ș.M., ci doar Institutul de Lingvistică este în drept să se pronunțe în materie de limbă, cum de altfel a și făcut-o în repetate rânduri, spunând sus și tare că unica denumire corectă a limbii noastre este Limba Română.

Această Declarație a jucat rolul unui act istoric de importanță majoră. Atât conținutul, cât și promptitudinea cu care a fost întocmită, discutată, aprobată și dată publicității au zădărnicit planurile mișeștești puse la cale de Parlamentul agrarian și au salvat Institutul de Limbă și Literatură de o mare rușine pregătită de staliști. Iată cum arată acest act de eroism:

DECLARAȚIA

colectivului Institutului de Lingvistică al AȘM a R.M.

Călăuziți, după cum s-a dovedit, de un respect nejustificat față de Parlamentul Republicii Moldova și, considerându-l de bună credință, doritor să cunoască și să promoveze adevărul științific, doritor să contribuie la păstrarea identității etnice și culturale a neamului nostru, noi, reprezentanți ai științei lingvistice de la Academia de Științe a Republicii Moldova, ne-am considerat datori să facem tot posibilul pentru a feri acest parlament de riscul de a se acoperi de ridicol și ocară în fața întregii lumi civilizate și a istoriei. Tocmai în acest scop în perioada de elaborare a constituției lingviști

moldoveni au adresat Legislativului R. M. mai multe declarații și apeluri în care se demonstra cu lux de argumente necesitatea de a fixa în Legea Fundamentală a Republicii denumirea corectă a limbii noastre – Limba română.

Răspunzând la apelul conducerii Parlamentului către conducerea Academiei de Științe, Institutul de Lingvistică a organizat o conferință științifică cu destinație specială sub genericul „Limba română este numele corect al limbii noastre”, care și-a ținut lucrările în prima zi, adică la 20 iulie '95, în chiar incinta Parlamentului, antrenând, afară de specialiști locali în materie de limbă, de istorie, de filozofie și jurisprudență, doi romaniști notorii din fosta U.R.S.S.: prof. dr. Raimond Piotrowski de la Universitatea Pedagogică „A.I. Herzen” din Sankt-Petersburg și prof. dr. Stanislav Semcinski de la Universitatea Națională „Taras Șevcenko” din Kiev.

Dar toate eforturile noastre s-au dovedit a fi zadarnice: ceea ce a înțeles perfect o mare parte a poporului nostru și, în primul rând, partea cea mai reprezentativă a lui, adică intelectualitatea și, după cum au demonstrat-o evenimentele din primăvara anului trecut, tineretul studios, au refuzat să înțeleagă deputații agrosocialiști și interfrontiști respingând, în ședința Parlamentului din 9 februarie a.c., inițiativa legislativă a Președintelui Republicii dl Mircea Snegur cu privire la modificarea articolelor 13 și 118 din Constituția Republicii Moldova. În felul acesta în Constituție a rămas fixat și după a doua votare același neadevăr revoltător privind numele limbii noastre oficiale, de stat.

Este lucru știut că în parlamente se face și trebuie să se facă politică, iar în instituțiile academice se face și trebuie să se facă știință, pe care în lumea civilizată se și fondează politica parlamentului. Doar la noi, în Parlamentul R.M., adevărul științific nu se bucură de nicio cinste, locul lui fiind ocupat de așa-zisul adevăr al vieții care s-a dovedit a fi același faimos „adevăr” al colonizatorilor propagat cu atâta înverșunare de ideologii comunismului deznaționalizator.

În numele științei deideologizate pe care o reprezentăm, ne exprimăm nedumerirea și indignarea în legătură cu modul cum este tratată știința în parlamentul nostru și declarăm sus și tare că există un singur adevăr, adevărul științific, care spune că numele corect al limbii noastre este limba română.

Declarația a fost discutată și aprobată la adunarea colectivului din 20 februarie 1995.

Această promptă intervenție a Institutului de Lingvistică, după cum s-a văzut mai târziu, a fost hotărâtoare în determinarea comportamentului membrilor Prezidiului A.Ș.M. Dar până a se limpezi lucrurile și a se vedea din care parte bate vântul, Ion Ețcu a fost aspru admonestat pentru voluntarism și depășirea împuternicirilor. Deși a devenit după aceasta o persoană „incomodă” (printre care mă număr și eu), Ion Ețcu a acționat totdeauna prompt, obiectiv și din tot sufletul pentru salvarea frumoaselor tradiții strămoșești. Iar mai apoi, când în adresa Institutului de Lingvistică au început a curge felicitări pentru curaj, principialitate și verticalitate, de „voluntaristul” Ion Ețcu s-a uitat cu desăvârșire. Dar asta nu l-a amărât câtuși de puțin: orgoliul personal a fost spulberat de bucuria efectului obținut.

Aș mai adăuga aici încă un detaliu. Deși sărbătoritul nostru nu se consideră șef al unei școli lingvistice, el urmează sfaturile regretatului prof. basarabean Eugeniu Coșeriu în privința discipolilor: „Școala este un rezultat al entuziasmului și al convingerilor pe care profesorul știe să le deștepte și să le stimuleze la elevi. Dar convingerile nu trebuie să fie impuse, ci trebuie să fie adoptate în mod critic de către elevi. Profesorul trebuie să transmită elevilor rezultatele experienței sale personale, pentru ca aceștia să profite de această experiență. În asta constă generozitatea maestrului: să nu-i lase pe elevi să se înfrunte cu eșecurile și cu toate decepțiile cu care s-a înfruntat el. În afară de asta, maestrul nu trebuie să-i pretindă discipolului să se ocupe de același domeniu, de fapte de care se ocupă el și nici să susțină aceleași teze sau aceleași idei. Dimpotrivă, maestrul trebuie să stimuleze capacitatea și interesul personal al elevului, să-i îndrume dezvoltarea în direcția în care acesta este dotat [...]. Cât privește tezele și ideile susținute de elev, ele pot fi chiar contrare celor susținute de maestru. Un profesor adevărat poate chiar să se lase convins de tezele unui discipol, dacă acesta le argumentează solid (documentat) și cu metodă. Profesorul adevărat trebuie să stimuleze propria lui depășire. El nu este mai puțin maestru dacă este depășit de elevi” (Lingvistica integrală, București, 1996, p. 169).

Despre Ion Ețcu – omul, cetățeanul, savantul se pot spune încă multe lucruri bune și frumoase. Reproduc și subscriu cu plăcere la un gând al acad. S. Berejan, care, precum se știe, nu se prea grăbea cu aprecierile: „Ion Ețcu a fost unul dintre primii lingviști care a popularizat în publicațiile sale dihotomiile saussuriene [...] și pe baza lor a promovat cu consecvență delimitările indispensabile pentru știință dintre planurile ontologic și gnoseologic (adică dintre realitate și concept mental), dintre general și individual, dintre formă și substanță, fenomen și esență [...]. Pe lângă alte contribuții lingvistice în domeniul lexicografiei, stilisticii, cultivării vorbirii, traducerii, I. Ețcu a pus bazele unui nou compartiment al relațiilor sintagmatice (adică lineare) dintre cuvinte și propoziții, pe care l-a numit sintaxologie și prin care s-a înscris printre sintaxologii de frunte din lingvistica românească. Autorul noii concepții sintactice croiește în multe studii publicate și în multe comunicări prezentate la diverse manifestări științifice o cale netradițională în teoria sintaxei, ajungând în cele din urmă să formuleze obiectul de studiu al sintaxologiei empirice – unitățile concrete de comunicare și obiectul de studiu al sintaxologiei teoretice – unitățile abstracte de comunicare” (Revistă de lingvistică și știință literară, 2003, nr. 1-2, p. 142-143).

Și în cele din urmă, Ion Ețcu a ajuns unicul autor basarabean la care se referă *Tratatul de sintaxă* editat de Academia Română în 2005.

La drept vorbind, s-ar cuveni să mă opresc aici cu trecerea în revistă a frământărilor lingvistice aducătoare pe unde de bucurii, de satisfacții, de avânt înălțător, senzația unor împliniri seducătoare, pe unde, de cele mai deseori de îndoieli, deziluzii, nopți chinuite sau chiar nedormite, dezamăgiri dureroase, începuturi mai promițătoare ale omului de știință Ion Ețcu. Dar n-a fost să fie. Din ulterioarele discuții cu el am înțeles că ceea ce a realizat până acum în domeniul lingvisticii sau, mai corect,

al gramaticii, al structurii gramaticale a limbii române nu e altceva decât o tatonare preventivă a căii ce urmează a fi parcursă, o ciupire când mai timidă, când mai îndrăzneată, mai sigură din marele adevăr, care, după spusele dânsului, îl așteaptă la capătul căutărilor ce-i sunt menite să le înfăptuiască. Și acest Adevăr, e sigur savantul horodiștean, va fi o mare răsplată pentru răbdarea și dârzenia de care a dat dovadă în 50 de ani. Mie mi-a rămas numai să-l cred pe cuvânt și să sărbătorim împreună evenimentul promis.

Ion Ețcu posedă o bună calitate de a avea cei șapte ani de acasă. Este un priceput gospodar, un bun soț și tată a doi băieți. Altă calitate importantă este că el nu-și vinde sufletul și prietenii, ceea ce este o raritate prin părțile noastre. Niciodată nu a spus că negrul este alb și invers. Te cucerește de la prima vedere prin eleganța sa spirituală, prin maniera inconfundabilă de a vorbi întotdeauna la temă, prin capacitatea de a privi lucrurile în mod temeinic, de a lucra în echipă, prin receptivitatea sa la tot ce-i nou, prin numărul limitat, prin capacitatea nu numai de a privi lucrurile în profunzime, ci și de a le analiza judicios. Într-un cuvânt, Ion Ețcu este un om împlinit, a izbutit să facă multe în viață, se bucură de respectul și dragostea celor care îl cunosc – rude, prieteni, colegi, studenți, cei pentru care a muncit cu totală dăruire.

Să ne trăiești, frate Ioane, ani mulți și fericiți, să ne bucuri cu noi realizări în domeniul lingvisticii românești și să mai numărăm încă multe primăveri împreună!

Felicitări și urări de bine, fericire în familie, prosperitate în toate. Rămâi așa cum ești, deoarece ca alții sunt foarte mulți în ziua de azi. Multă sănătate și mult noroc!

Referințe bibliografice

1. EȚCO, Ion. O moldavskom perevode Evghenia Oneghina A. S. Pușkina. În: *Pușkin na iughe, t. II*, 1961. p. 386-395.
2. EȚCO, Ion. Versiunea moldovenească a romanului „Evghenii Oneghin” de A. S. Pușkin. În: *Limba și Literatura Moldovenească*, 1970, nr. 4, p. 59.
3. EȚCU, Ion. Norma codificată – norma necodificată în context glotic basarabean. În: *Revistă de lingvistică și știință literară*, 1993, nr. 2, p. 56.
4. EȚCU, Ion. Problema de etică lingvistică și de glotoetică în interpretarea prof. Eugeniu Coșeriu. În: *Limba Română*. Chișinău, 1998, nr. 6, p. 35.
5. *Lingvistica integrală*. Interviu cu Eugen Coșeriu, realizat de Nicolae Saramandu, București, 1996, p. 169.

Teodor COTELNIC,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu” al MECC
(Chișinău)

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CULTURII ȘI CERCETĂRII

INSTITUTUL DE FILOLOGIE ROMÂNĂ
„BOGDAN PETRICEICU-HASDEU”

Philologia

LXII

ISSN 1857-4300 SEPTEMBRIE – DECEMBRIE

2018

REDACTOR-ŞEF:

dr. hab. **Vasile Bahnaru**

REDACTORI ADJUNCŢI:

dr. **Ana Vulpe**,
dr. hab. **Ion Plămădeală**

MEMBRI AI COLEGIULUI DE REDACŢIE:

acad. Mihai Cimpoi (Chişinău)	dr. hab. Angela Savin (Chişinău)
acad. Eugen Simion (Bucureşti)	dr. Constantin Bahnean (Moscova)
m. c. al AŞM Nicolae Bileţchi (Chişinău)	dr. Galina Aniţoi (Chişinău)
prof. dr. Klaus Bochmann (Leipzig)	dr. Ion Bărbuţă (Chişinău)
dr. hab. Alexandru Burlacu (Chişinău)	dr. Doina Butiurcă (Târgu-Mureş)
dr. hab. Elena Constantinovici (Chişinău)	dr. Inna Negrescu-Babuş (Chişinău)
dr. hab. Tatiana Ciocoi (Chişinău)	dr. Nina Corcinschi (Chişinău)
dr. hab. Anatol Gavrilov (Chişinău)	dr. Tudor Colac (Chişinău)
dr. hab. Aliona Grati (Chişinău)	dr. Iulian Filip (Chişinău)
prof. univ. dr. Eugen Munteanu (Iaşi)	dr. Silvia Pitiriciu (Craiova)
conf. univ. dr. Bogdan Creţu (Iaşi)	dr. Viorica Răileanu (Chişinău)
dr. hab. Vasile Pavel (Chişinău)	dr. Ludmila Şimanschi (Chişinău)
dr. hab. Gheorghe Popa (Bălţi)	dr. Maria Şleahţiţchi (Chişinău)
dr. hab. Inga Druţă (Chişinău)	dr. Galaction Verebceanu (Chişinău)

SECRETAR DE REDACŢIE:

Mihai Papuc

Revista apare cu sprijinul Institutului Cultural Român
din Bucureşti

Revista *Philologia* este moştenitoarea de drept şi continuatoarea publicaţiilor *Limba şi Literatura moldovenească* (1958-1989) şi *Revistă de lingvistică şi ştiinţă literară* (1990-2009).

MANUSCRISELE ŞI CORESPONDENŢA SE VOR TRIMITE PE ADRESA:

Bd. Ştefan cel Mare şi Sfânt, nr. 1 (biroul 411), MD – 2001, Chişinău, Republica Moldova
tel.: (+373 022) 27-27-19; e-mail: philologia.if@gmail.com

Orice material publicat în *Philologia* reflectă punctul de vedere al autorului.
Responsabilitatea pentru conţinutul fiecărui articol aparţine în exclusivitate semnatarului.

Manuscrisele nepublicate nu se recenzează, nu se comentează şi nu se restituie.
La solicitarea autorilor, unele articole sunt publicate cu î din i în corpul cuvântului.

PHILOLOGIA
2018, nr. 5–6, p. 1–145

Formatul 70×100, 1/16. Coli de tipar conv. 9,25. Tirajul 150 ex.

SRL „PRO LIBRA”
str. Mihail Sadoveanu, 4/2
E-mail: prolibramd@gmail.com